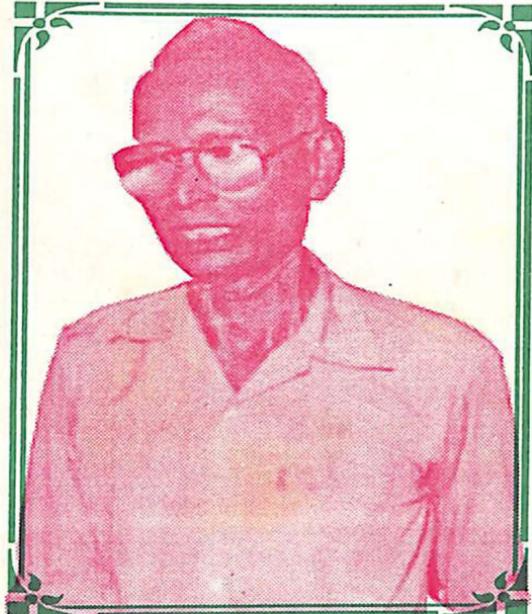

കൊവണ്ണ കാളമുടി

34

2006 നവംബർ - ജനുവരി 2007

“പുരസ്കാരങ്ങൾ മഹായാര
തേടിച്ചെല്ലുകയാണ് വേണ്ടത് എന്ന്
എം.പി. ശകുണ്ണിനായർ നമേ പറിപ്പിച്ചി
രിക്കുന്നു” - ഒളപ്പമൺ

കാവുന്ന കാളമുട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 9

ലക്കം 2

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഏഡിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാജുവാരിയർ
ശാന്തികുമാർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏഡിറ്റർ (ബാണിസി)	എം.എം.സചീരൻ
എഡിറ്റുച്ച്	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി.രക്ഷൻ
	കെ.പി.മോഹനൻ
ഒട്ടപ് സെറ്റിംഗ് & ലേ ടെക്	ലാലി പ്രശാന്ത്
കവർ ടെറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ക്രാവണ കാളമുടി

വരെത്തമാസിക

ററ്റപ്പതി - 15.00

വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിവേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ള ടക്കം

കൈപ്പറ്റി	6
മുൻകുറി	7

ഉല്ലവന്

മലയാളിച്ചർത്തബോധം കോളി	12	ഡോ. എം.ആർ. രാജവവാലിയർ
ചർത്തരചന: വ്യക്തിയും കൂടുംവിശ്വാസം	23	ഡോ.പി.ജെ. ചെറിയൻ
മനസ്സിനിയുടെ വേദനയും പണ്ണവുംയുടെ ലഹരിയും	35	എം.എം. സചീനൻ
എൻ.വി.യുമായി ഒരു ഹ്രസ്വി		
സംഭാഷണം	57	(വിവ) എപ്പാഫ. ആർസു
മല്ലംവലത്തിൽ	63	ആർ. മനോജ് വർഹ
തടക്കത്തിന്റെ എഴുത്തച്ചൻ	69	ഡോ.എ. പുരുഷോത്തമൻ

ചൊല്ലിമ

മദ്ദേശസ്ഥ ഡേ	51	നീനാ പനയ്ക്കൽ
--------------	----	---------------

കാവിത

ശ്രാവണം	10	ലക്ഷ്മീദേവി
കടം തീർക്കുന്നത്	20	മേലത്ത് ചന്ദ്രശ്രേഖരൻ
യഗ്രാദ	22	ശ്രീരജ ചെമ്മണാർ
മുക്കല്ല്	34	ഇ.എൻ.പി.നമ്പുതിരി
പുഷ്പാട്ട്	49	പി.വാസുദേവൻ നമ്പുതിരി
ലെയ്ക്കാ	50	കൊന്മുട്ട് വിജു
കരുത്ത സുന്തരി	55	സി. ലക്ഷ്മികുട്ടി
കീഴ	56	ശക്രൻ കോറോ
ഓൺമേ നീ വീണ്ടുമെത്തിയെന്നോ	62	സന്തോഷ് നെടുണ്ടാടി
വയ്യ, ഒന്നും വയ്യ	79	ടി.എൻ. കണ്ണാത്ത്
ഗീതാഞ്ജലി	80	വിവ: കെ.രാഖൃഷ്ണവാലിയർ
ഉച്ച്	82	കെ.ലാൻ
വായനമുറി	83	

കെക്കപ്പറ്റി

പുരീ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

പയണം - ടി.എൻ. ഗോപകുമാർ. വില: 55.00

ചിത്രകല പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ - ഡോ. കെ.ടി. രാമവർണ്ണ. വില: 300.00

ബാലശാസ്ത്രവിജ്ഞാനകോശം -

ചീഫ് എഡിറ്റർ - പ്രോഫ. എറി. ശിവശക്രാൻ. വില: 495.00

എഷ്യൻ ടെഗിംസ് - സനീൽ. പി. തോമസ്. വില: 65.00

പ്രശസ്തരുടെ പ്രണയങ്ങൾ - എഡി: നവാസ് പുന്നുർ. വില: 40.00

ആര്യീയമാർഗ്ഗങ്ങളും മനസ്സമാധാനവും - ഡോ. എൻ. ശാന്തകുമാർ. വില: 55.00

സമകാലനിരൂപണത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തമുഖങ്ങൾ - എഡി.

പ്രൊ. പരമ രാമചന്ദ്രൻനായർ.

ദരിട്ടെത്താരു സൃഷ്ടത്താൻ - കിളിരുർ രാധാകൃഷ്ണൻ. വില: 40.00

വരുംകാലം - മലയാളം അപ്പുള്ളി. വില: 35.00

ഹം - മേലുർ വാസുദേവൻ. വില: 55.00

ഹൃതിഹ്യമാല - വാല്യം നന്ദൻ. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുള്ളി. വില: 100.00

" - വാല്യം രണ്ട്	'	100.00
------------------	---	--------

" - വാല്യം മൂന്ന്	"	100.00
-------------------	---	--------

" - വാല്യം നാല്	"	100.00
-----------------	---	--------

ശംഖാലികൾ - കെ.വി. എസാമനാമൻ. വില: 40.00

ഭാഗ്യാനോഷ്മികൾ - ബാലകൃഷ്ണൻ. വില: 95.00

പ്രോക്ഷണസ്തചിത്രകാരരാർ - രാജൻ തുപ്പാര. വില: 140.00

പട്ടമഹിഷി - ബിമൽമിത്ര, വിവി.വി.സി.കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാർ, വില: 70.00

ഓം ശാന്തി: ശാന്തി: ശാന്തി: - മാടസ്യ കുഞ്ഞതുകുട്ടൻ. വില: 40.00

നൃംജിണിന്റെ നിറങ്ങൾ - കിണ്ണാവല്ലൂർ ശ്രീധരൻ. വില: 35.00

അഞ്ചോരൾവം - യു.എ. വാദര. വില: 120.00

പിഡിതകലപനകൾ - ശിവശക്രാൻ. വില: 30.00

അബത്യം = ബന്ധം, ബന്ധനം - ഡോ. പി.എം. മാത്യു വെല്ലുർ. വില: 110.00

മഴവില്ലിന്റെ മനസ്സ് - സതീഷ്. കെ. സതീഷ് - വില: 60.00

വഴിയോരത്തെ കെടാവിളക്കുകൾ - ഐ.കെ.കെ. മേനോൻ. വില: 60.00

ഒക്ഷാംഗേഹി - കെ. സുരേന്ദ്രൻ. വില: 130.00

പി.കെ. പാരകടവിന്റെ കമകൾ - പി. കെ. പാരകടവ്. വില: 250.00

പരിസ്ഥിതിനിരീക്ഷണം - നിർമ്മലാ ജയിന്റ്. വില: 25.00

സർപ്പമന്ത്രം - എ.എൻ. മാധവിൻപിള്ള. വില: 55.00

ഉഷ്ണമേഖല - കാക്കനാടൻ. വില: 200.00

പ്രണയത്തിനാരു സോഫ്റ്റ്‌വെയർ - ഈ. ഹരികുമാർ. വില: 40.00

പബ്ലിമേനുവന്നും കുഞ്ചിയമയും. പി.കെ. രാജരാജവർണ്ണ. വില: 100.00

മുൻകുറി

നിരൂപണത്തിന്റെ സിംഹാസനം

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

നിരൂപണാദ്ദേശവലിലെ വാചകങ്ങളുടെ
പരിധിക്ഷുറത്ത് ഒറ്റപ്പട്ടക്കുതിളങ്ങിനിന
ശുദ്ധനക്ഷത്രാവിരുന്നു
എം.പി. ശകുണ്ണിനാലു

“പുരസ്കാരങ്ങൾ മഹാമാര തേടിച്ചെല്ലാക്കയാണ് വേണ്ടത് എന്ന്
എം.പി. ശകുണ്ണിനായർ നിന്നു പറിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു” - അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്
മഹാകവി ജൈപ്പമല്ല. (മാതൃലുമിഡിനപ്രതം - ഓഫോബർ 10, 1994) എൻ.വി.
കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരകട്ടുംന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ, 1994-ൽ പാലക്കാ
ടുവെച്ചു നടന്ന എൻ.വി. അനുസ്മരണസമ്മേളനങ്ങളുടെ സമാപനയോ
ഗത്തിൽ ആദ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു, മഹാകവി. അത്
ടെസ്റ്റിന്റെ രണ്ടാമത് എൻ.വി. അനുസ്മരണപരിപാടികളായിരുന്നു. (ആദ്യ
സമ്മേളനം, 1993-ൽ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് നടന്നു.) 1994-ൽ എം.പി. ശകു
ണ്ണിനായരുടെ “ചാത്രവും ചാമരവും” എന്ന അനുത്തമസാഹിത്യനിരുപ
ണഗ്രന്ഥത്തിനാണ് ‘എൻ.വി. സാഹിത്യപുരസ്കാരം’ നൽകിയത്. 1984
മുതൽ 1993 വരെയുള്ള പത്തുവർഷങ്ങളിൽ ആദ്യപതിപ്പായി പ്രസിദ്ധീക
രിക്കപ്പെട്ട, ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമായ സാഹിത്യപരമ-വൈജ്ഞാനിക്ക്ലഗമം
എന്ന് ജഡ്ജിംസ് കമ്ഹറ്റി ഏകകക്കണ്ഠംമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ട കൂതിയാണ്
“ചാത്രവും ചാമരവും.” ഓഫോബർ 9-ാം തിയ്യതി ഞായറാംച വെകു
നേരത്തെ സമാപനസമ്മേളനത്തിലെ മുഖ്യപരിപാടി, ‘എൻ.വി. സാഹി
ത്യപുരസ്കാര’ സമർപ്പണമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ശകുണ്ണിനായർ, പുര
സ്കാരം ഏറ്റുവാങ്ങാനായി പാലക്കാടുത്തിയില്ല; ‘വന്നുകൊള്ളാം’ എന്നു
വാക്കു പറഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും. ആ സമ്മേളനത്തിൽ ആധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച്
സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ മഹാകവി ജൈപ്പമല്ലയുടെ നാവിൽ, തികച്ചും
സാഭാവികമായി കടന്നുവന്നു - “പുരസ്കാരങ്ങൾ മഹാമാര തേടിച്ചെ

പ്ലൈക്കാൻ വേണ്ടത്. അതിനുമുൻപ്, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ പുരസ്കാരവുംകൊണ്ട്, ദൽഹിയിൽനിന്ന് മേഖലയിലേയ്ക്ക് അക്കാദമി ഭാരവാഹികൾ, ശകുണ്ണിനായരെ തെടിച്ചേന്നത് ഒളപ്പമണ്ണ ഓർത്തിരിക്കും. ‘എൻ.വി. സാഹിത്യപുരസ്കാര’വുംകൊണ്ട് ട്രസ്റ്റ് പ്രവർത്തകരും, ശകുണ്ണിനായരെതെടി മേഖലയിൽ, മഞ്ഞാട്ടുപുത്തൻവീട്ടിൽ എന്തി - 94 ഒക്ടോബർ 16-ാം തീയതി ഞായറാഡ്ചപ.

മഹാപ്രതിക്രിയ പുരസ്കാരങ്ങൾ തെടി പടിയിറങ്ങുകയില്ല. അവരെ തെടിച്ചെല്ലാംപോൾ പുരസ്കാരങ്ങൾ സ്വയം മഹത്ത്വവത്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

“സാഹിത്യകൃതികൾ ദേശജനികമായി വിശകലനം ചെയ്ത് പരിശോധിക്കാനും കവിപ്രയത്തിലേയ്ക്ക് ആണ്ടിരഞ്ഞിച്ചെല്ലാനുമുള്ള എം.പി. ശകുണ്ണിനായരുടെ കഴിവ് ഒന്നുവേണ്ടത്തനേയാണ്” എന്ന്, പുരസ്കാരസമർപ്പണസമേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഡോ.കെ.കുഞ്ഞുമ്പി രാജാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ‘ചലത്വം ചാമരവും’ രാജാവിന്റെ ഒരിക്കലും വിട്ടുകൊടുക്കാനാവാത്ത ചിഹ്നങ്ങളാണ് എന്നും, ഈ കൃതിയിലൂടെ കാളിഭാസന കവിസമാടായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ് ശകുണ്ണിനായർ എന്നും കുഞ്ഞുമ്പിരാജാ തുടർന്നാഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ആശയപ്രകടനത്തിന് തികച്ചും പര്യാപ്തമായ ഭാഷാസ്വാധീനവും നർമ്മഭോധവും ശകുണ്ണിനായരക്കുണ്ടായിരുന്നു. ബുദ്ധിയും ഭാവനയും മാണം തത്ത്വാനോഷ്ഠിയായ പണ്ഡിതന്റെ ചിരകുകൾ. അവ വിടർത്തിപ്പിനാൽ എത്തുവാൻ സാധിക്കാത്ത ലോകമില്ല. ഭവലോപ്പിള്ളിയുടേയും എൻ.വി.യുടേയും പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടേയും മറ്റും കവിതകൾ വിമർശിക്കുമ്പോൾ ആ കവികൾ ഉദ്ദേശിക്കാത്ത പല അർത്ഥത്തിലും കണ്ണെത്താനും അവ സമർത്ഥവും സഹായവും വിശദവുമായി അവതരിപ്പിക്കാനും ശകുണ്ണിനായരക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

തം സന്തഃ ശ്രോതുമർഹന്തി
സദസ്യവുക്തിഹോതവ

എന്ന് കാളിഭാസൻ എഴുതിയപ്പോൾ, തന്റെ കവിപ്രയത്തിന്റെ യമാർത്ഥ ദീപ്തി തിരിച്ചറിയുകയും അതിനെ സുമനസ്സുകൾക്ക് യമാർഹം പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്ന, സർബ്ബത്തിലെ വിശ്വബിയും മാലിന്യവും പേര്ത്തിരിച്ചറിയാൻകെല്ലപുള്ളി അഗ്നിക്കണക്കുള്ള ഒരു മഹാപ്രതിഭ ഏതെങ്കിലും കാലത്ത് ഈ ഭൂമുഖത്ത് പിറക്കാതിരിക്കുകയില്ല എന്ന് മഹാകവി നിസ്സംശയം വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. “ചലത്വം ചാമരവും” അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, താൻ സ്വപ്നം കണ്ണ ആ ദിവ്യനക്ഷത്രം ഇതാ ഉദിച്ചിരിക്കുന്നു, മലയാളഭാഷയിൽ, എന്ന് കാളിഭാസന്റെ ആത്മാവ് പുളക്കംകൊണ്ടിരിക്കും.

നിരൂപണമേഖലയിലെ വാചകമേളയുടെ പരിധിക്കപ്പോറത് ഒറ്റപ്പു ടുതിളങ്ങിനിന്ന് ശുക്രനക്ഷത്മായിരുന്നു എ.പി. ശകുണ്ണിനായർ. ഇത്തരം മഹത്തുക്കളെ, ഏതുസാഹിത്യശാഖയിലുംപ്പെട്ടുനിന്നും, അറിഞ്ഞുകൊ ഓണ്ടും അർഹിക്കുംപടി ആദരിക്കാനും മലയാളിക്ക് മടിയാണ്, എക്കാ ലത്തും. “അറിയുന്നതാർക്കടൽക്കാക്കെയ്” എന്ന് എൻ.വി. എഴുതിയപ്പോൾ, ആ കടൽക്കാക്കയുടെ ചിറകിന്നേ വളവിന്നടിയിൽ എൻ.വി. തന്നെയില്ല, ‘കടൽക്കാക്ക’ എന്ന അഖ്യാരോപം ശകുണ്ണിനായർക്കിണാഞ്ഞുമോ എന്നാക്കെ അനേകിക്കുന്നത്, യഥാർത്ഥസാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നല്ല മേഖലയാമായിരിക്കും.

ശകുണ്ണിനായരക്കുറിച്ച് ഓർത്തത്തിനിടയിൽ എൻ.വി. കടന്നുവന്നു. അപ്പോൾ, ‘എൻ.വി. സാഹിത്യപുരസ്കാരവുംകൊണ്ട്, സാഹിത്യനിരൂപ സാത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ‘ചര്തവും ചാമരവും’ ചുടി വിരാജിച്ചു ആ ചക്രവർത്തിപ്രതിഭയേതെടിച്ചുന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹം എൻ.വി.യൈക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ ചില വാചകങ്ങളും കൂടി ഓർക്കുന്നത് അപ്രസക്തമാവില്ല. ഞാൻ ഉദ്ദിഷ്ടുണ്ട്. “ശാരീരികക്ഷീണിതിൽ തുടങ്ങിയ സംഭാഷണം അവാർഡു കൃതിയായ “ചര്തവും ചാമരവും” വഴി ആധ്യാത്മികമലയാളസാഹിത്യത്തി ലെത്തുകയായിരുന്നു. മലയാളകവിതയിൽ നവൃതിജ്ഞാനംകൊണ്ടുവന്നത് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാർയ്യരാജേൻ എ.പി. ശകുണ്ണിനായർ അഭിപ്രായ പ്പെട്ടു. സയൻസ്, ഹിസ്റ്ററി, പ്രി ഹിസ്റ്ററി തുടങ്ങി സാഹിത്യകാരനാർ കാ വ്യാമധമാക്കാൻ സാധിക്കാത്തതെന്നു കരുതി തള്ളിയ വിഷയങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം കാവുപ്പവേശനം നൽകി. വാദ്ധമയന്തിനുമേലെ എൻ.വി. പുലർത്തിയ പ്രാബല്യം അനന്തമാണ്. കാവുവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള മാമുർസികളംഡി തിരുത്തിയ കവിയാണ് എൻ.വി. അഞ്ചാനത്തിന്റെ പുരോഗതി എന്നു പറഞ്ഞാൽ അഞ്ചാനത്തിന്റെ തന്നെ പുർവ്വാവസ്ഥയെ ദിന്മാരുക എന്നാണ്. വിജ്ഞാനാനേഷിയായ കവി കുടിയായിരുന്നു എൻ.വി. അദ്ദേഹം, മലയാളകാവുഗതിക്ക് മാറ്റമുണ്ടാക്കി.” (മാതൃഭൂമി 17.10.1994)

മഹത്തുക്കളെ ആദരിക്കുമ്പോൾ, അറിയാതെ, സയം മഹത്ത്വവ ത്തക്കരിക്കപ്പെടുകകൂടി ചെയ്യുന്നു എന്ന വിവേകമുഖിക്കാൻ മലയാളി ഇനി എത്ര ഇരുട്ടു കുടിക്കണം?

ശ്രാവണം

ഘക്ഷേമിദൈവി

**ശ്രാവണത്തിനു ശ്രീപകർന്നു വിത്തിന്തുലംത സരോജമേ
ശൈലചന്ദ്രിക പൊൻചിരാതു തെളിച്ചുവെച്ചാരഗോകമേ
ശ്രീപതികു പ്രിയംകൾ സാഭ്യുലക്ഷ്മിയോടൊപ്പമീ
പാവമാം വധു ഭൂമിയെ ചമയിച്ചാരുക്കുക നിങ്ങളും**

കാനനത്തിൽ നൃംഗിലാവു പോഴിന്തപോൽവിലസീടുമീ
ചാരുഗസ്യമിയന സുന്ദരി മല്ലികേ, പ്രിയവല്ലികേ
മാധവം മലരന്പനോതു വരുന്നൊരീ ശുഭവേളയിൽ
നാമനോടണയാനൊരുക്കുക ദേവിയെ, പ്രിയഭൂമിയെ

നീളെയാസൽ നിറഞ്ഞതുമിന്നി ലസിച്ചിടുന തടാകമേ
നീലവണ്ഡു പറന്നു പാറിയ ചാരുചെന്പകകുഞ്ജമേ
നാകദേവതയാം വസന്തമിറങ്ങി വന്നൊരു സന്ധ്യയിൽ
നാമനോടണയാനൊരുക്കുക ദേവിയെ, പ്രിയഭൂമിയെ

2006-ലെ എൻ.വി. അനുസ്മരണസമേളനങ്ങൾ, തിരുവനന്തപുരത്ത് വെലോപ്പിള്ളി സംസ്കൃതിവനിൽവെച്ച്, കേരളചർത്രഹാസ്യ നക്കാശിനിലിന്റെ സഹകരണത്തോടെ, ഒക്ടോബർ 14, 15 തിയ്യതികളിൽ നടത്തി. 14-ാം തിയ്യതി മുഴുവനും 15-ാം തിയ്യതി ഉച്ചവരേയും സെമിനാർ, ഉച്ചതിരിഞ്ഞെ എൻ.വി. അനുസ്മരണപ്രാഖ്യാം, തുടർന്ന് സമാപനം - ഇങ്ങനെന്നയാണ് ഇത്തവണ അനുസ്മരണസമേളനങ്ങൾ സംബിധാനം ചെയ്തത്. “ചർത്രവും സംസ്കാരപഠനവും” ആയിരുന്നു സെമിനാറിലെ മുഖ്യവിഷയം. ഡോ. ജി. ബാലമോഹൻവി സെമിനാറിൽ ആലുക്കഷ്യം വഹിച്ചു. ഡോ. രാജൻഗുരുക്കശർ (“ചർത്രാധിഷ്ഠിതഭൗതികവാദം - മാർക്കസിനുശേഷം”), ഡോ. വെളുത്താട്ട കേശവൻ (“ചർത്രവും സാഹിത്യവും”), ഡോ. എം.ആർ. രാഖവബാരിയർ (“മലയാളിയുടെ ചർത്രബോധം”), ഡോ. കെ.എൻ. ഗണേഷ് (“പ്രാദേശികചർത്രം - മാറുന്ന കാഴ്ചപ്പാടുകൾ”), ഡോ. കെ.പി. മോഹനൻ (“ചർത്രവും നോവലും”), ഡോ. പി.ജേ. ചെറിയാൻ (“ചർത്രചന - വ്യക്തിയും കൂട്ടുംബവും”), ഡോ. കെ.വി. കുണ്ടതിക്കുഷ്ണൻ (“ചർത്രവും പരിസ്ഥിതിയും”), എം.എം. സചീനൻ (“ചർത്രം - പുതിയ മേഖലകൾ”) തുടങ്ങിയവർ സെമിനാറിൽ പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. 15-ാം തിയ്യതി ഉച്ചതിരിഞ്ഞുനടന്ന എൻ.വി. അനുസ്മരണപ്രാഖ്യാംസമേളനത്തിൽ വിഷയങ്ങുന്നരായണാൻ നമ്പുതിരി അലുക്കഷ്ട വഹിച്ചു. ഡോ. കെ.എൻ. പണിക്കർ (“സംസ്കാരപഠനം - ചർത്രത്തിന്റെ പഴി”) അനുസ്മരണപ്രാഖ്യാം നിർവ്വഹിച്ചു. സമാപനസമേളനത്തിൽ പ്രാഹം. ഹൃദയകുമാരി ആലുക്കഷ്യം വഹിച്ചു. പി. ശോവിന്റെ സമാപനസംഭാഷണം നടത്തി.

ഡോ. പി.ജേ. ചെറിയാൻറെയും ഡോ. എം.ആർ. രാഖവബാരിയരു ദേയും പ്രബന്ധങ്ങൾ ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ വായിക്കാം. മറ്റു സെമിനാർ പ്രബന്ധങ്ങളും അനുസ്മരണപ്രാഖ്യാംളും അടുത്ത ലക്ഷ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണ്.

പ്രതാധിപർ

മലയാളിചരിത്രബോധം കോളനിവാഴ്ചക്കുമുന്ന്

ഡോ. എം.എൽ. രാജവവാരിയർ

ഈ പ്രബന്ധം ഇടപെടാനാഗഹിക്കുന്നത് കോളനിവാഴ്ചക്കുമു സ്വത്തെ ഒക്ഷിണ്ടുന്നുണ്ട് ചരിത്രപാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി ഇന്ത്യിടെ പുരത്തിനിങ്ങളിൽ ഒരു ശ്രമത്തിലെ ആശയലോകവുമായിട്ടാണ്, അല്ലാതെ, ഇന്ത്യക്കു ചരിത്രപാരമ്പര്യമുണ്ടെന്നുതന്നെന്ന സമ്മതിക്കാൻ ഒരുക്കമെല്ലാത്ത പാരസ്ത്ര വാദപരമായ കട്ടംപിടുത്തത്തേന്താടല്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിൽ തല്ലുക്, കർണ്ണാടക, തമിഴ് പാരമ്പര്യങ്ങളെ സ്തുത്യർഹമായിത്തന്നെന്ന വിവരിച്ചു വിശകലനം ചെയ്ത് വെളിവാക്കിയിരിക്കേ മലയാളത്തിന്റെ കാര്യം ഏതാണ്ടുപുർണ്ണമായിത്തന്നെന്ന ഇരുട്ടിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിലയിലാണ്. ആ ശ്രമത്തിന്റെ കർത്യുതയയന്തകാൾ ഈ തമസ്കരണത്തിന്റെ ഉത്തര വാദിത്തം മലയാളിചരിത്രകാരന്മാർക്കുതന്നെന്നയാണെന്നുണ്ട് ഈ പ്രബന്ധ തത്തിന്റെ അന്തര്ഭൂതം. കർപ്പിച്ചുകൂടിയായാലും അല്ലെങ്കിലും ഇതിൽ സെസഖാന്തികമായൊരു വശങ്കൂടി ഉൾച്ചേരിനിർക്കുന്നു. ചരിത്രചനാ ചർച്ചകളിൽ മലയാളികളായ ചരിത്രകാരന്മാർ പൊതുവെ പുതിയ സാമ്പികൾ തേടിപ്പോകാറുണ്ട് പതിവ്, ഉള്ള അവിവിജ്ഞ സഹായത്താടെ വാദമുഖങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണം പാരസ്ത്ര സ്ത്രീവാദപരമായ ആശയങ്ങളോടുള്ള ആധിക്യമർണ്ണവും തന്നെയാണുതാനും. മറിച്ചേക്കാനുള്ള പരിണാമം തങ്ങൾ ആധ്യാത്മികരണ്ടായിപ്പോരെയക്കിലോ എന്നാവാം പേടി. അതെങ്ങനെയായാലും ഇക്കണ്ട കൃതികളാക്കേ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും നമ്മുടെ ചരിത്രാവധാനപാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി ഒരക്കണ്ണം എഴുതപ്പെടുകയുണ്ടായില്ലെന്നത് ടെക്നോരൽഭൂതംതന്നെ എന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമുണ്ടാവാനിടയില്ല. ഇതിൽനിന്നു വേറിട്ട് ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യത്തിലുള്ള ഒരു ചരിത്രചിന്താപദ്ധതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയങ്ങൾ രോമിള മാപ്പറുടെ ചില പ്രബന്ധങ്ങളിൽ മാത്രമാണെല്ലാ കാര്യമായ അളവിൽ ചർച്ചാപിഡേയമായിട്ടുള്ളത്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്, മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്രമത്തിന്റെ വീക്ഷണ പദ്ധതിയിൽ മലയാളിയുടെ ചരിത്രബോധം എന്ന പ്രമേയം സാർമ്മകവും സയുക്തികവും ആവുന്നത്.

ഓരോ കാലത്തെയും ചരിത്രാവധിയാണ് അതാതു കാലത്തെ മുഖ്യ ധാരാസാഹിത്യശാഖയുടെ രൂപം കൈകൊള്ളുന്ന എന്നൊരു നിരീക്ഷണം ഉണ്ട്. മലയാളത്തിന്റെയും മലയാളിയുടെയും തന്ത്രായ അടയാളങ്ങളുള്ള ഒരു ഭാഷയും സാഹിത്യവും രൂപപ്പെടുവരാൻ തുടങ്ങുന്നത് പെരുമാർവാ ത്തചയ്ക്കു ശേഷമാണ്. സരൂപനീതിയുടെ കാലം. അപ്പോൾ സരൂപനീതി യുടെ കാലത്തെ സാഹിത്യത്തിലാണ് മലയാളിയുടെ ചരിത്രഭേദാധികാരി അനുഭൂതികൾ തേജംബന്ധത്തെന്നുവരുന്നു. [ക്രിസ്തു പ്രത്യാഘാതം നൃറാണിക്കിൽ ആരംഭിച്ച് പല പരിണാമങ്ങളിലും കടന്നുപോന്ന് പതിനെട്ടാം നൃറാണിക്കിൽ ദേവവിൽ ഉടവാളുമി പട്ടണത്താൻകോയ്മകളുടെ കാൽക്കൽ വെച്ചു പിന്മാ റൂന കാലംവരെയുള്ള ആരേഴുനൃറാണിക്കിൽ ചരിത്രമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രനീതിയാണ് സരൂപത്തിന്റെ. ആ രാഷ്ട്രനീതിയുടെ സാഹിത്യസംസ്കാര ത്തിൽവേണം നമ്മുടെ തേട്ടു തുടങ്ങാൻ എന്നാണ് പറയുന്നത്.

മലയാളത്തിന്റെ പിറവി, നാടുചെഡാല്ലുകളുടെയും നാടോടിവശക്കങ്ങളുടെയും കടിഞ്ഞുപ്പീറ്റിപ്പ്, മൺപ്രവാളസാഹിത്യത്തിന്റെ വരവ്, മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ പുരുഷാട്ട് എന്നിങ്ങനെ സരൂപനീതിയുടെ കാലത്തെ സംസ്കാരപരിണാമങ്ങൾ എല്ലാപ്പറയാൻ പലതുണ്ട്. ആ പരിവർത്തന അഭ്യേശ തരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവധ്യക്കിടയിൽ സ്വപദിച്ചിരുന്ന ശക്തികളും പലതായിരുന്നു. പെരുമാർവാച്ചപകാലംതോടു സാമന്നപ്രദേശങ്ങളായ നാടു ടയവുടെ സാമ്പത്തികാസ്പദങ്ങളായ തട്ടകങ്ങളായി രൂപപ്പെടുവന്ന ഉൽപ്പാദനമാത്രകളിൽ എൻപ്പെട്ട വിഭവോൽപ്പാദനരീതിതന്നെന്നായിരുന്നു ആ ചാലക്കുകളിൽ മുഖ്യം. തെന്തിന്ത്യയിലെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് നിരപ്പുകെട്ടും ഏറ്ററിക്കങ്ങളേറിയും ഉള്ള പ്രദേശത്തെ അധിവാസരീതിതന്നെ വ്യത്യസ്തമായി. കുടിയിടകൾ എന്നിച്ചു നിരന്തരയായി തെരുവുകളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച് അതിനപ്പുറം വിളനിലങ്ങൾ പരന്നുകിടക്കുന്ന പരബ്രഹ്മിവിട്ട്, കുടിയിടകളും കൃഷിയിടങ്ങളും ഇടകലർന്നുകിടക്കുന്ന രീതിയാണ് ഈ ചിതറിയ അധിവാസമാത്രയുടെ പിശയ്ക്കാത്ത അടയാളം. വീടും വീടിനുചുറ്റും പറമ്പും എന്ന അധിവാസരൂപം ഏതു പറമ്പിലും നീരോടു മുള്ളതിന്റെ സുചനയും കുടിയാണ്. ഈ നീരോടു ആധാരമായി പറമ്പുകൃഷി പരിപോഷിച്ചുവരുന്നു. വയലുകൾ കുന്നുകളുടെയും മേടുകളുടെയും ഇടയിൽ ചിന്നിച്ചിതറി. ഇതു കൈവശാവകാശത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെന്ന ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമായി. നുറും ഇരുന്നുറും ഏകൾ നിലം എന്നിച്ചൊരാളുടെ കൈയിൽ പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഭൂപ്രത്യത്തിനു പകരം ചെറുകിടക്കിടജനിമാരുടെയും ഒരു ഇടനിലവർഗ്ഗം രൂപപ്പെടുവരാൻ ഈ കൈവശവഴിക്കം ഇടവെച്ചു. ഇതിനെന്നാണ് പറമ്പു പുരയിടസ്സവുപം എന്നു മുഖ്യമായും സംബന്ധിക്കിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ധാന്യ വിളകളുടെ ഉല്പാദനക്കമ്മിയും നാണ്യവിളകളുടെ ഉല്പാദനപ്പരുപ്പവു

മാൻ ഇരു സമർപ്പത്തിന്റെ അടയാളം. ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ട ധാന്യ അഭ്യൂദാ കമ്മി നികത്താൻ ഇരക്കുമതിയല്ലാതെ ശരണമില്ല. നാണ്യവിളക്കുട മിച്ചത്തിനു കൈനിട്ടിക്കാത്തുനിൽക്കുന്ന സമൂഹങ്ങൾ കരവഴിയായും കടൽവഴിയായും ചരിത്രാരംഭം മുതൽക്കേ വരവുണ്ടാതാനും. വാൺജ്യത്തിനു ‘മുസ്യംകേകയുമുള്ള’ ഒരു സമർപ്പവസ്ഥ നടുനാൾ നിലനിന്നുപോരാൻ ഇരു ഉർപ്പാദനക്രമം മുൻനടന്നുവെന്നാണ് പറഞ്ഞു കൊണ്ടുവരുന്നത്. ഇപ്പറമ്പം ഉർപ്പാദനത്തിന്റെ സ്വഷ്ടിയായ സാമ്പദ്യവസ്ഥയിൽ നാടുവാഴുന്നവർക്ക് ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്ന കൃത്യങ്ങൾ മുണ്ടാക്കായിരുന്നു: പിരിപ്പ്, കാവൽ, മേര്ക്കോയ്മ.

ഉർപ്പാദനമാത്രകളിൽനിന്നും ചരകുവേകകമാറ്റങ്ങളിൽനിന്നും മിച്ചത്തിന്റെ ഒരു പക്ഷു പാട്ടമായും ചുക്കമായും പിരിച്ചട്ടക്കേണ്ടതു സ്വരൂപം തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും അതിന്റെ സാമൂഹ്യപദ്ധതിക്കും ഒഴിച്ചുകൂടാതെ തായി. സ്വരൂപത്തിന്റെ ചേരിക്കർശ്നമില്ലിൽനിന്നു പാട്ടമായും മറ്റു നില അഭ്യിൽപ്പനിനു ‘കാവൽ പലം’ തുടങ്ങിയ ഇനങ്ങളായും ഉള്ള പിരിവുകളായിരുന്നു മുഖ്യം. അതുപോലെ അങ്ങാടികളിൽനിന്നും തുറമുഖങ്ങളിൽനിന്നും വിനിമയത്തിലെ ലാഭത്തിന്റെ ഒരു പക്ഷു ചുക്കമായി പിരിച്ചട്ടക്കുകയും പതിവായിരുന്നു.

സ്വരൂപങ്ങളുടെ വാഴ്ചക്കാലമാവും സോംഫേക്സ് കൃഷിയിടങ്ങളിൽനിന്നും ലോഹനിർമ്മാണത്തിൽനിന്നും അങ്ങാടികളിൽനിന്നും ഉള്ള പിരിവുകൾക്കുപൂരിമെ, തർക്കപരിഹാരം, നീതിന്നുായം, മുതലായവയുടെ നായകത്വത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലമായും ഗതാഗതസ്വകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പക്കായും മറ്റും പിരിവുകൾ പെരുകിവന്നതായിക്കാണാം. ഇരു പിരിവുകളാണുംതന്നെ നിരുപാധികമായ അധികാരമോ കടമകൂടാതെ അവകാശമോ ആയിട്ടില്ല, സോപാധികമായ കാര്യങ്ങളായിട്ടാണ് സാമൂഹിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിലനിന്നുപോന്നത് എന്നുവേണം ഉത്തരിക്കാൻ. സമൂഹത്തിൽ പരസ്യരാഗത്തമായി പെരുമാർവാഴ്ചക്കാലം മുതൽക്കേ പ്രചാരത്തിലുള്ള രക്ഷാഭോഗം തുടങ്ങിയ ഏർപ്പൂട്ടുകൾ പിരിവുകൊടുക്കുന്നതിന്റെ ഉപാധികളിലേക്കുള്ള സുചനകളാണ്. ഇതിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയമായുണ്ടെന്നു കാണണം. ഒന്ന്, രണ്ടു തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള പരിമിതമെങ്കിലും മർമ്മപ്രധാനമായ കടമകളും ദേയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും വ്യാപനം; രണ്ട്, പിരിവിനങ്ങളുടെ പെരുക്കം. പിരിവുകാരും പിരിവൊടുക്കുന്നവരും തമ്മിലുള്ള ഇടപാടുകളിൽ എന്നുത്തിലും വണ്ണത്തിലുമുണ്ടായ ഇരു മാറ്റം, പിരിവുകൾക്കു മുമ്പന്തെ തിൽപ്പനിനു വേറിട്ടുള്ള ഏർപ്പൂട്ടുകളും ന്യായീകരണവും ആവശ്യമാക്കി തരീർത്തു ഏന്നാണ് ഏടുത്തുകാണിക്കാനുള്ള കാര്യം.

കാവലിനക്കുറിച്ചുപറയുന്നോൾ കൂടുതൽപരയേണ്ട ചില വസ്തു തകളുംകൂടിയുണ്ട്. പിരിവിനങ്ങളുടെ വർദ്ധമനവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അധിവാസമാത്രകളുടെ പെരുപ്പമുണ്ടായി. സ്വരൂപങ്ങളുടെ രേഖക്കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നുകന്ന ഭേദങ്ങൾ തോറും കാവൽ ഏർപ്പെട്ടുതേണ്ടത് ആവശ്യമായി. അതിനു ചില വഴക്കങ്ങളും ഏർപ്പെട്ടു. സ്ഥിരമായ ഒരു പോലീസ്റ്റ് സന്ദേശായമോ പട്ടാളവൃദ്ധിയമോ നിലവിലില്ലാതിരുന്ന അന്ന് കാര്യനിർവ്വഹണത്തിനു വിളിച്ചാൽ വിളിപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്നത് ‘ലോകർ’ എന്നു വിളിക്കുന്ന പോരാളികളായിരുന്നു. ഈ പോരാളികളാണ് നാട്ടിന കമത്ത കാവലിനും നാട്ടിനുപറിത്തുള്ള കോയ്മകളുമായി പിണങ്ങു സോൾ അവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാനും സ്വരൂപങ്ങളുടെ തടകങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. ലോകർ മുഖേന നാട്ടുകാവൽ ഏർപ്പെട്ടുതുന്നതോടൊപ്പം അധികാരമധാരണങ്ങൾക്ക് ഒരുതരം നീതീകരണം കൈവരുന്നുണ്ട്. കാവലിന ഓരോ നാട്ടിലും ഭേദവാഴികൾ തന്യുരാൻ്റെ കൈയിൽനിന്നു വാളും പുട വയും വാങ്ങി അധികാരമേൽക്കും. അവർ പിരിവു നടത്തി തഞ്ചാലവു കഴിച്ചു മിച്ചമുള്ളത് ബോധാരത്തിലടയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. ഈ വ്യവസ്ഥതനെന്നും ഒരർത്ഥത്തിൽ ഒരു മേൽക്കോയ്മാധികാരത്തിന്റെ നീതീകരണം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.

മേൽക്കോയ്മ ഏന്നത് ഏതയികാരത്തിനും ഏഴിച്ചുകൂടാതെ ഒരു പദ വിയാണെന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ ഈ പദവി കൈവരിക്കുന്നതെങ്കിനെ എന്നതാണു മുഖ്യമായ പ്രശ്നം. ആശ്രക്രൂത്യും ആയുധം ബലവും തീർച്ചയായും വേണം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല, അധികാരം ദൈവദത്തമന്നോ കൂടുതൽ ശക്തമായ ഒരു കുറേത്തിൽനിന്ന് ഏൽപ്പിച്ചുകൂടിയതെന്നോ പറയുന്ന കമാവുനങ്ങൾ പ്രചരിക്കുന്നത് ഈ പദ്ധാതലത്തിൽവേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. കാവലിനും ശിക്ഷാരക്ഷകൾക്കും അധികാരമുള്ള ഒരു മേൽക്കോയ്മയെയും ആ സ്ഥാനത്തിന്റെ സർവാധികാരത്തെയും സംബന്ധിച്ച കമകളും വഴക്കങ്ങളും ഒരർത്ഥത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നത് ഓരോ നാട്ടിലും ഏർപ്പെട്ടുന്ന അധികാരമധാരണങ്ങളുടെ നീതീകരണവും കൂടിയാണ്. തന്നിലിളയതു തനിക്കിര എന്ന മീൻമുറയിൽനിന്നു തീർത്തും വിട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതും നിയമവാച്ച് ഏർപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുമായ സമൂഹങ്ങളിൽ സാധാരണമായിക്കാണുന്നപോലെ വഴക്കങ്ങളും കീഴ്ക്കുന്ന നടപ്പുരീതികളുമാണ് സംശയം വരുന്നോൾ ആശയിക്കാനുള്ള ഉപാധികൾ. ആ നിലയ്ക്ക് ഭൂതകാലസംഭവങ്ങൾക്ക് പർത്തമാനകാലവുമായി പ്രയോജനാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ബന്ധം തന്നെ ഏർപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ, പരമബന്ധത്തായ വഴക്കങ്ങളുടെ തുടർച്ചയ്ക്കും അവയുടെ നീതീകരണത്തിനും പുതിയ നടപടികളുടെ സാധൂകരണത്തിനു മെല്ലാം ഏഴിച്ചുകൂടാതെ ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഭൂതകാലാവ്യാനം സമൂഹത്തിൽ പ്രസക്തി നേടുകയും പ്രതിഷ്ഠം കൈവരിക്കുകയുമാണ്.

14

സമൂഹങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ നടപ്പാവുന്ന ആവ്യാനങ്ങൾക്കു സാമാ നൃമെന്നും വിശേഷമെന്നും രണ്ടുതരത്തിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ ഏർപ്പെടുക പതിവാണ്. സാമാന്യവ്യവഹാരത്തിന്റെ രൂപമെടുക്കുന്നവയാണ് പുരാ വ്യതിജങ്ങളും നാട്ടോടിക്കമെകളും ലഭ്യസംബന്ധമന്നങ്ങളും മറ്റും. ഈക്കു ട്രാൻസ്പ്ലൈ വാദ്ദമയങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും വാച്ചാർത്ഥം വിവക്ഷിതമെ അല്ലെന്നു വരാം. ആ വകുപ്പിൽപ്പെട്ടവയെ എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലാത്ത കാരണങ്ങളാൽ തത്ത്വകാലം ഇവിടെ ചിന്തയ്ക്കെടുക്കുന്നില്ല. വിശേഷവ്യ വഹാരങ്ങളുടെ കാര്യം അതല്ല. അവ, അനന്നതെന്ന നടപ്പ് സാഹിത്യരീതി കളിൽനിന്ന് ഉള്ളടക്കവും ചടക്കുടും സീകരിച്ച് ആവ്യാനരൂപംപൂണ്ട് അനു വാചകരിലേക്കെത്തുന്നു. വികാരോന്തേജനവും റസാസ്യാദവും ഉന്നംവെ ആകാശങ്ങളും സാഹിത്യവുമായി ആ വാദ്ദമയങ്ങൾക്കുള്ള വേറുകൂടു കൾ സൃഷ്ടിച്ചുനോക്കുന്നോഴേ വെളിവാവു. മലയാളത്തിൽ നടപ്പായ ഇത്തരം പാഠങ്ങൾ എടുത്തു സൃഷ്ടംമായി പരിശോധിക്കുന്നതു രസകര മാണം, വിജ്ഞാനപ്രവൃത്തം.

കിട്ടിയിടത്തോളം പ്രമാണങ്ങൾ വെച്ചുനോക്കിയാൽ കോലസ്യരു പത്തിനാണ് ആദ്യമായി ഇങ്ങനെ സാഹിത്യരൂപംപൂണ്ട ചരിത്രാവ്യാനമു ണ്ണാവുന്നത്. ‘മുഷ്ടികവംശം’ എന്ന കൃതി ആ പേരിലുള്ള രാജവംശത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപനത്തിന്റെയും അക്കാദമ്യത്തു കോലത്തുനാട്ടിൽ നടന്ന ചില സംബന്ധങ്ങളുടെയും പ്രതിപാദനമാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തിനു പ്രധാനമായിത്തോന്നിയ സംബന്ധങ്ങൾ മാത്രമേ ഇത്തരം രചനകളിൽ പത്രി കഷിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഇന്നും മരിച്ചല്ലോ പതിവ്. ആ കാവ്യത്തിന്റെ കാല തേയ്ക്കു മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും സ്വതപ്രാഥാണ്യത്തോടെ പ്രചാരം നേടിത്തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. അതായിരിക്കും മുഷ്ടികവംശത്തിന്റെ കേര ഒത്തിൽ ധാരാളം പ്രചാരപ്പെട്ട സംസ്കൃതമഹാകാവ്യങ്ങളുടെ രൂപാലടന ഏർപ്പെട്ടത്. അതെങ്ങിനെയായാലും കൃതിയുടെ ഉള്ളടക്കം നോക്കിയാല റിയാം, കവിയുടെ ഉന്നം രഹ്യവംശാർക്കൾ പോലെയുള്ള ഉത്തമകാവ്യര ചന്ദ്രാം, ഒരു രാജവംശത്തിന്റെ കമ ഏഴുതുകയാണ് എന്നുള്ളത്. കാവ്യ കൃതികളോടൊപ്പംതന്നെ മലയാളക്കരയിൽ പൊതുവെ കേഷത്തങ്ങളിലും മറ്റും ഏർപ്പെട്ട ഇതിഹാസപുരാണപാരായണംവഴി നടപ്പായ പുരാണകമ കളുടെ ആവ്യാനരീതിയും ധാരാളമായി ഉപയോഗത്തിൽവന്നു. കോലത്തു നാട്ടിത്തന്നെന്ന ബേഹപ്രതിഷ്ഠാകലശം മുതലായ കൃതികൾ ഇന്ന മട്ടിൽ പുരാണകമാവ്യാനരൂപത്തിൽ പിന്ന ചരിത്രകൃതികൾത്തന്നെ. കേരളീയചരിത്രാവ്യാനപാരമ്പര്യത്തിലെ ഇന്ന രണ്ട് ആദ്യകൃതികളും സംസ്കൃതപാരമ്പര്യത്തെയാണ് മുവ്യമായി ആശയിക്കുന്നത് എന്നതാണ് ശ്രദ്ധയമായി തേതാനുന്നത്.

നെടിയിരുപ്പ് സ്വരൂപത്തിന്റെ നെടുകാലത്തു പ്രമാണപ്പേട്ട രൂപം കിളിപ്പാട്ടിന്റെതായിരുന്നു. ആ സ്വരൂപത്തിന്റെ അരോഹണങ്ങളിൽ മുന്തിയ പദവിയുള്ള മാമാക്കങ്ങളെ ചരിത്രപരമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്ന കൃതികൾ കിളിപ്പാട്ടുവേശലഭിയിൽ ഉള്ളവയാണെന്നത് അർത്ഥവാതത്താണ്. മാമാക്കം പോലുള്ള വലിയ സംഭവങ്ങൾ മാത്രമല്ല, അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു ആത്മബലി, - ചാവേറുമരണം - നടന്നതിന്റെ വീരാപദാനം ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതും കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ആവ്യാനവേശലഭിയിൽനാണ്. ഇതാണ് ചരിത്രാവ്യാനത്തിന്റെ മുഖ്യാധാര. കിളിപ്പാട്ടിന്റെ രൂപത്തിൽ രേഖപ്പെട്ട കിടക്കുന്ന ചരിത്രവഗ്രതുതകൾത്തെന്ന കണക്കേഴുത്തിന്റെ രൂപത്തിലുള്ള ചരിത്രാവ്യാനത്തിലും കാണുന്നു എന്നുള്ളിൽ കൗതുകകരമായ വസ്തു തയാൻ. കോഴിക്കോടൻ ശ്രമവർപ്പാലയുള്ള രേഖകളിൽ മാമാക്കപ്പോ നിൽ മരണം വരിച്ചവരുടെ കാര്യം ഉൾപ്പെടെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ചെങ്ങഴിനമ്പ്പാർ പാട്ട്, കണ്ണൻമേനോൻപാട്ട് എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു പാട്ടുകൾ ഈ വകുപ്പിൽ പൂരിത്തിനായിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ, ചെങ്ങഴി നമ്പ്പാർപാട്ടിലെ,

അല്ലലെ കളഞ്ഞിരി മാണിക്യകിളിപ്പേണ്ണ,
ഇംഡൽ തീരത്തിരുന്നു നീ പുതുമ പരയേണം

എന്ന തുടക്കത്തിൽ തന്നെയുണ്ട് ഇതിവ്യുത്തത്തിന്റെ ‘പുതുമ’യിലേ ക്കുള്ള ഒരു കഷണം. ആ കഷണമാകട്ട ചരിത്രാവ്യാനത്തിലേക്കുള്ള കഷണവും കുടിയായിവേണം കരുതാൻ. ഇപ്പാട്ടിന്റെ രചനാവേശലഭി വാസ്തവത്തിൽ പലനിലയ്ക്കും പിശകളുള്ളതാണ്. ആ പിശകൾതന്നെയും അവയുടെ ചരിത്രാവ്യാനസഭാവത്തിന്റെ അടയാളമായിവേണം കണക്കാക്കുവാൻ. ചരിത്രാവ്യാനത്തിന് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ആവ്യാനരൂപത്തെ കൊണ്ടു ചരിത്രം പറയിക്കാൻ തുനിയുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ‘പാളിച്ച്’കളാണ്. ചാവേറുപാട്ടുകളിലെയും മാമാക്കപ്പാട്ടിലെയുംമുറ്റും അർത്ഥം ഏടിക്കാത്ത പാക്കുങ്ങളും പുത്തംഗം വന്ന വരികളുടുക്കം രചനാപരമായ എല്ലിൽ ത്രപ്പിന്നും തടയലിനും മുഖ്യഹേതു.

കുറിയാൽക്കൽ മുകൾ നിന്നിട്ടാരോരോ വിശേഷങ്ങൾ
കണ്ണടുകണ്ണിരുന്നോരു പെങ്കിളി മകളേ ഞാൻ
നേരോടു മാമാക്കത്തിൽ ചാവരായ് വന്നു മതി
ചുടിന വിശേഷങ്ങൾ ചൊല്ലേണാ കിളിപ്പേണ്ണ
പേരാറ്റിൻ മനാൽ മെൽ നിന്നെന്നൊരു വിശേഷങ്ങൾ
കണ്ണടുകണ്ണിരുന്നോരു പെങ്കിളിമുകളേ ഞാൻ
പഞ്ചസാരയും പാലും പഴവും തേനും തരാം
പാരാതെ കണ്ണൻമേനോൻ പേരാറ്റിലഴിഞ്ഞതിൽ
ശേഷമുള്ളവസ്ഥകൾ എന്നോടു പരയേണം

എന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആവ്യാസം ചരിത്രാവ്യാനത്തിന്റെ കുടുതൽ വിശദാംശങ്ങൾകൂടി കാട്ടിത്തരുന്നു. ചരിത്രാവ്യാനത്തിൽ ആവ്യാ നത്തിന് ആവ്യാതാവു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വസ്തുതകൾക്കു പ്രധാന്യമുണ്ടോ. കണ്ടർമേനോൺപാട്ടിൽ ചെങ്ങളിനുപയോഗിച്ചിരുന്നു ലൈപ്പോലേറ്റുന്നതു, ആവ്യാനത്തിനുള്ള വസ്തുതകളിൽ പ്രധാനം മാമാക്കലാലത്തു പേരാറുവീംഡിലെ അങ്ങാടികളും ആപണങ്ങളും അവിടെ വിൻകാൻബെച്ച വസ്തുക്കളും ഒക്കെയെത്ര. അതോടൊപ്പം തന്നെയാണ് മാമാക്കത്തിനു വരുന്നതിയിട്ടുള്ള നാടുവാഴികളുടെയും ഇടപ്പട്ടക്കരൂരുടെയുംമറ്റും കാര്യം. വികാരാവിഷ്കാരത്തിന്നല്ല, സംഭവകമനത്തിനാണ് പ്രമുഖ സ്ഥാനം എന്നു സുചിപ്പിക്കാനാണ് ഇതെടുത്തുപറയുന്നത്. ഇക്കുട്ടത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരിനമാണ് ‘വഴിയും മൊഴിയും’ പറയുന്ന ഭാഗം.

ആരെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ പരഞ്ഞതു കണ്ടർമേനോൺ
വിരബേശം തിരുമാസ്യാംകുന്നെന്നും അമ്മ തന്റെ
നാമവും സാരുപവും വഴിയും മൊഴികളും
ചൊപ്പുരക്കുറ്റിൽ മികവുള്ള ചേകവർ തന്ത്രജ്ഞൻ
ആരങ്ങാട്ടുർ സാരുപത്തിൽ വട്ടോളി വിട്ടുവാഴും
കണ്ടർമേനോള്ളോ നാമം എനിക്കു ഒക്കെത്തെക്കു
ഉണ്ടെല്ലാ പതിനേഴു ചേകവർഡിണ്ടാലും
വനിതു സാരുപത്തിനുള്ളവകാശത്തിനായി
പനിയുർ ചോകിരങ്ങൾ തെരക്കു പഴുതിടാ.
തന്ത്രജ്ഞൻ സമ്മതിച്ചു നിക്കണ്ണം നിലപാടു
അല്ലായ്ക്കിൽ ചോരയിലും ശവത്തിനെല്ലും നിന്നു
കഴിയും നിലപാടു വേലയെന്നറിഞ്ഞാലും

ചാവോയി വരാനുള്ള കാരണവും മറ്റും വിശദീകരിക്കുന്ന ഈ ഭാഗം വാസ്തവമാലോചിച്ചാൽ ചരിത്രാവ്യാനത്തിന്റെ ആണികളൊയ്യേതുകമനം (causation) അല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്?

ചാവേർ പാട്ടിലെ ആവ്യാനത്തുന്നങ്ങളിൽ എടുത്തു പറയേണ്ട ഒന്ന് ഓവികാലരുപത്തിലുള്ള ഭൂതകാലാവ്യാനമാകുന്നു. കണ്ടർ മേനോൺ വാക്കുകൾ:

വീരിയമുള്ളചേകോർ കേൾക്കണമെന്തെ വാക്കു
കൊല്ലം എല്ലാറ്റിൽ പുറം അവബെത്തട്ടാമതികൾ
പുർവ്വപക്ഷവുംനല്ല ദാദർ തിരുവോണം
അസ്തമിച്ചുപതിനട്ടു നാഴികകഴിഞ്ഞതു
ഉദയത്തിനുമുമ്പു മരിപ്പാണനിക്കു സത്യം.
സ്വാമിയോടുണ്ടത്തിച്ചു പുറപ്പെട്ടിരു തന്ത്രജ്ഞൻ

സത്യവും സത്യമാകാതെ കണ്ണുനിങ്ങൾ
വഴിപോലെനെ വെട്ടിക്കൊന്നിട്ടുകയും വേണം

പുരാണങ്ങളിലും മറ്റും സീകരിച്ചുകാണുന്ന ഈ ആദ്യാനത്ത്രണം ഏവശ്യത്ത് ആദ്യാനത്തിന്റെ വിശാസ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം മറുവശത്ത്, സംഭവങ്ങളെല്ലാം മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചുപകാരമാണ് നടക്കുന്നത് എന്ന പുർണ്ണനിർണ്ണയിൽവാഡത്തിൽ ചെന്നു ചാരുകയും ചെയ്യുന്നു.

മാമാക്പാട്ടുപോലെത്തന്നെ പടപ്പട്ട് എന്നൊരു കൃതിയുണ്ട്. അത്, പെരുന്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിലെ അന്തിമിഭ്രത്തിന്റെ കമയാണ് പറയുന്നത്. ചരിത്രക്രമം തന്നെയാണ് അതിന്റെയും ലക്ഷ്യം. കവിതയുടേയും അതിൽത്തന്നെ കിളിപ്പാട്ടിന്റെയും രൂപം ആ ആദ്യാനത്തിനു ചാർത്തിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരു അലക്കാരം മാത്രം. ഈ രചനയിലും മറ്റുള്ളവയിലെന്നപോലെ കാവ്യരൂഷ്ട്രാ നോക്കിയാൽ രചനാദോഷങ്ങൾ പലതുണ്ട്. നേരത്തെ പറഞ്ഞ വിശദകിരണം തന്നെയാണ് ഇവിടെയും പറയാനുള്ളത്.

ചരിത്രാദ്യാനം പാട്ടുരൂപത്തിൽ മാത്രമല്ല നടന്നത്. സ്വരൂപങ്ങൾപോലുള്ള രേണുക്രൈങ്ങളിലും അവയുടെ താഴെ ഇടപ്പലുക്കരൂപം സ്ഥാനങ്ങളിലും സ്വകാര്യവെന്നങ്ങളിൽപ്പോലും, പാട്ടുകളിൽനിന്നുമാണി, നാർവശിക്കണക്കുകളുടെ രൂപത്തിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ സംഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന പതിവ് പ്രചാരത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കേഷത്തുങ്ഗൾ, പള്ളികൾ മുഖാലായവയിലും ഈ ഏർപ്പാടു വ്യാപകമാവുന്നു. ഇങ്ങനെ വെച്ചുറുക്കേണ്ടങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലും സംഭവങ്ങളുടെ സഭാവത്തിൽ തന്നെയും വേറുകൂടികൾ എറിയുണ്ട്. പിലേടത്തു സംഭവങ്ങൾ എന്നതു പണം-പലിശക്കമാറ്റങ്ങൾ മാത്രമാണെങ്കിൽ മറ്റു പിലേടത്ത് ആ സ്ഥാനത്തു സ്ഥാപനത്തിന്റെ വരവുചീലവുകൾ മാത്രമാവുന്നു. വീരംബാരുടെ ചാബേദ്ധമരണമാണ് ചിലതിലെക്കിൽ പണിയാളുപരിഗൃഹത്തിന്റെ പട്ടാടിത്തങ്ങളാണ് വേറെ ചിലതിൽ. ഇക്കുട്ടത്തിൽ അധികാരം സ്ഥാനങ്ങളായ സ്വരൂപങ്ങളെപ്പോലുള്ള ക്രൈങ്ങളിൽ വരവുചെലവുക ക്ലോട്ടാപ്പം റാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യപ്രസംഭവങ്ങളുംകൂടി ആദ്യാനവിഷയമാവുന്നു. ഇതിലേതെങ്കിലും ഒന്നു ചരിത്രമെന്നും മറ്റുള്ളവ ചരിത്രത്രമെന്നും വക്തവിക്കുന്നതു യുക്തിക്കുചേർന്ന നടപടിയാവില്ല. ഈവ കൈല്ലാംതന്നെ അതായിന്റെ രീതിയിൽ ചരിത്രതു ഉണ്ടുതന്നെ.

അങ്ങനെ, സ്വരൂപനീതിയിലെ ഭൂതകാലസംഭവാദ്യാനങ്ങളിൽ മുഖ്യധാരയായ ഒരു ചർത്തെല്ലാം, സ്ഥാനത്രമായ പല ചരിത്രധാരകൾ ആണ് കാണുന്ന കഴിയുക. ആ സ്ഥാനത്രയുടെകളിലെ ഓന്നാണ് ശ്രമവലികളുടെ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നത്. ചരിത്രാദ്യാനങ്ങൾക്കേതിനും ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്. കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തമായിട്ടാണെങ്കിൽ ആസന്നോദ്ദേശ്യങ്ങളും പരിത്യാനതാല്പര്യങ്ങളുമുണ്ട് എന്നാണ് പറയേണ്ടത്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്താല്പര്യങ്ങളുടെ പ്രതി

കടംതീർക്കുന്നത്

മേലത്ത് ചരിത്രവരന്

(സന്യാസിയായിപ്പായ മകൻ)

കൊടുമജ്ജിവര്ഗ്ഗ പാപകടം തീർത്തു
 കെടുക്കാന്തിള്ളി പുത്രനാമാസിയാ-
 യെത്തുന്നു നീ, കടം തീർക്കാതെ പോകു, മോ-
 രച്ചുന്നു പണ്ടേ, പ്രണബവലരാണു നാം.
 താങ്കോൽ തരഞ്ഞ, മവനാജഗത്പ്പിതാ-
 വേതുപുട്ടും തുറന്നുള്ളിൽക്കടക്കുവാൻ
 ഉള്ളിൽക്കടന്നാൽ കടം തീർപ്പതാണു നാം

⇒

നിധാനം മാത്രമാണ് ചരിത്രാവ്യാനം എന്നേടേതാളം ചെല്ലുന്നുണ്ട് ഈ നിരീക്ഷണാത്തിഞ്ഞു ആധുനികോത്തരഭാഷ്യം. ഇതു വീണ്ടും ചിചാരം ചെയ്യേണ്ട ഒരു പ്രശ്നമാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. ചരിത്രമന്നത് സംഭവ അജൂട്ടെ ആവ്യാനമാണെന്നതും ആവ്യാനത്തിനുള്ള ഉപാധി ഭാഷയാണെ നാതും ഭേദകാലസംഭവങ്ങൾ ഒരു തരത്തിലും പുർണ്ണമായ തോതിൽ പുനർ പ്രാപ്യമരഹ്സ്യന്നതും എല്ലാം ശരിതെന്ന; ഭാഷയെ ഉപാധിയാക്കുവോഴേക്കും വക്താവിഞ്ഞു ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ ആവ്യാനത്തിൽ അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും കയറിക്കുട്ടമെന്നു പറയുന്നതിലും കാര്യമില്ലാതില്ല. എന്നാൽ ചരിത്രാവ്യാനത്തിൽ തെളിവുകളെ ആധാരമാക്കി ഒരു സംഭവത്തെ പുനർപ്പാ പിക്കുവോൾ വക്താവിഞ്ഞു ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ ബാധിച്ചുകൊണ്ടു തെളിവുകൾ നിരക്കാം. അങ്ങിനെ നിരക്കുന്ന തെളിവുകളിൽ ഭാഷ്ടതരമായ വയും ഉണ്ടാവാം. ഭാഷ്ടതരമായ തെളിവുകളിൽ അക്കാരണാത്തതെന്ന വക്താവിഞ്ഞു ബാധയേൽക്കാത്ത ഇനങ്ങളും ഉണ്ടാവാമെന്നർത്ഥമം. തന്റെ കലെ രണ്ടു സ്ഥാനികളെ വെട്ടിക്കൊന്നതും വെനും കുത്തിപ്പോളിച്ചു മുതൽ കണ്ണുകെട്ടിയതും ഉണ്ണൽക്കാള്ളുന്ന വിവരങ്ങേന്നാണോപം തന്റെ യ്ക്കൽ തറവാട്ടംഗങ്ങളുടെ അനുഭവം, കീഴുക്കുള്ള മാറ്റം ശേഷിച്ചുവരുടെ പാഠം എന്നിവയും ചരിത്രത്തിഞ്ഞു ഭാഗമാണ്. വക്താവിഞ്ഞു താല്പര്യം സ്വന്ധാരിക്കാത്ത പല ആവ്യാനഭാഗങ്ങളും ഇപ്പറഞ്ഞത്തരം ബാധയേൽക്കാത്തവയായി നിൽക്കുന്നുണ്ടാവുമെന്നതും വിട്ടുകളയരുത്.

ജനകർമ്മാക്കീർണ്ണ സപ്പനിലയാത്രയിൽ.
 ഈ വഴി ദുർദ്ദം യാത്രയോ ദുഷ്കരം,
 നീയറിവിലേ തരണമന്ത്രാക്ഷരം?
 എങ്കിലുമുള്ളെനെ, നമ്മെയെന്നും പ്രേമ-
 ബന്ധം സഹോദരരെന്നും നിനച്ചു നാം.
 പുത്ര, കളത്ര, മിത്രാദിപാശങ്ങളാൽ
 കെടുമീനാട്ടുഗൂഹയോഗ ജീവിതം!
 എത്രയക്ലത്തിരിക്കിലും യോഗാസ-
 ചിത്ത നിലിനനായ്ക്കിലും ഹേ വത്സ,
 ചിത്തമനങ്ങിയാ, ലമ്മെയ നീയറി-
 ഞെത്തത്തു, മതല്ലോ, ചിരകാല ബന്ധനം?
 ലോക ദുഃഖക്കുന്നതയാണവ, ഭീനീല-
 ശ്യാമ പർവ്വസുഷ്ഠിയല്ലി സംജീവനം!
 ആകയാലോമലേ, ധ്യാനനാഭീനാള-
 ലാവസ്ഥിരമല്ലിയീമാത്യ ബന്ധനം!
 കഷ്ണജമക്കരിം പാറയുടഞ്ഞെൻ്റെ
 മർത്ത്യ സുകുത നാംവെണ്ണയുറുവാൻ
 നിത്യതയ്ക്കപ്പുറ, മിപ്പുറം തേടുമീ-
 സപ്പുസ്പുടഭാവരുപാനരേവയിൽ
 മർത്ത്യമഹായാനയജ്ഞം തുടരവേ
 കിട്ടിയതാണീ ശമധനപുത്രനെ.
 മകശ്രപോകും വഴിയോർത്തഭിമാനിയാ-
 ണപ്പുൻ! മകനേ, ഭഗീരം വിമിയിൽ
 സപ്ത തലമുറിചെയ്ത പാപത്തിന്റെ
 തപ്ത ഭൂഗർഭ പാതാള ലോകങ്ങളിൽ
 നിത്യവിശ്വാസാർദ്ദതീർത്ഥം ഗംഗാജലം
 തർപ്പണം ചെയ്തു നീ മുക്തിനേടുന്നോഴും
 നീ സ്നേഹചന്ദ്രിക തുകി, ചിദാകാശ-
 രാഗം വിളക്കി, നീൻ വിശമാതാവിനു
 പ്രേമെക പുത്രനായ്ത്തീരുക, തീരുക
 ഹേ വത്സ തം ജീവ...ജീവ...ശരദ്ഗൃതം!

യശോദ

ഗിരിജ ചെമ്മങ്ങാട്

തിള്ളതൻ കുണ്ഠിപ്പുകർപ്പുനപോൽ കരിം-
പുള്ളി വെണ്ണമേനിയിൽ മിന്നും കിടാത്തനേ
തുള്ളും മനസ്സുമായ നീ വന നാൾ തൊട്ടു
നിന്നെ ലാളിക്കുവാൻ വെണ്ണും യശോദ ഞാൻ

നല്ലിളം പുല്ലും ഫഴത്രോല്ലുമുപ്പിട-
കണ്ഠിയിൽ ചാലിച്ചുരെള്ളുപിണ്ണാക്കുമായ
എന്നും തൊഴുത്തിൽ വന്നെത്തുബൊഞ്ചനിനാ-
യിണ്ടലിൽ നാളേരയച്ചാല്ലിത്തപിപ്പു ഞാൻ

അമ്മയല്ലനാല്ലുമോർപ്പു വരുംകാല-
മെന്തായിമാറും വളർത്തുനാരാവേളയിൽ
ഇല്ല നീ പോകില്ല പാടത്തു പുട്ടുവാൻ
യന്ത്രകലപ്പുകളുംവാടുമാകയാൽ

പെട്ടിയുകടവും പികപ്പു ടിപ്പറ്റും
നേട്ടോട്ടമായ നിരത്തെങ്ങും നിരയ്ക്കയാൽ
കടകടവണ്ടിയോട്ടുവാൻ പാരുഷം
തട്ടിയുടച്ചു തളർത്തില്ല മാനുഷർ

പുത്തൻ തലമുറയ്ക്കായ്വിത്തു കാളയായ
നിർത്തില്ല നിൽ ജനുസ്ത പോരായ്ക്കയാൽ
വൃത്തമമാണെങ്കിലും ചിന്തിച്ചു തേങ്ങുനു
തപ്ത ഹൃദയ വെവവഗ്രഞ്ഞോടെ ഞാൻ

നാളേ നീയെന്നായിട്ടും ഹാ, കഴിഞ്ഞതാരാ-
നാളുകൾ പേകിനാവെന്നപോൽ മാണ്ഠിട്ടും
നേരും നെറിയും കളഞ്ഞതുള്ള മർത്ത്യുഞ്ചേ-
യുന്നുമേശയ്ക്കലങ്ങാരമായ മാറ്റിട്ടും.

ചരിത്രചന്ദ്രം വ്യക്തിയും കുടുംബവും*

ഡോ.പി.ജേ. ചെറിയാൻ

ഭൂതകാല അനുവദങ്ങളുടെ ആക്കന്തുകയായി ചരിത്രത്തെ നിർവ്വഹിക്കാമെങ്കിൽ അതിനേക്ക് വ്യാപ്തിയും ആഴവും ബൈവിധ്യങ്ങളും വ്യാവ്യാമിച്ചും സാമാന്യവൽക്കരിച്ചും ചിട്ടപ്പെടുത്തി രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ചരിത്രചന്ദ്രാരിക്ക് നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രശ്നങ്ങൾ, ഓരോ കാലത്തും ഓരോ റീതിയിലാണ് ചരിത്രചന്ദ്രയും സാധാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവ ചരിത്രചന്ദ്രയും കുടുതൽ അർത്ഥപ്പെട്ടിരുമാക്കുകയും ഒപ്പം തന്നെ സക്കീർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്ന് ചരിത്രചന്ദ്രയുടെ ചാരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ലോകം ആയും നികുതിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചത് ചരിത്രചന്ദ്രാരികളിൽ വലിയ മാറ്റമാണ് ഉണ്ടാക്കിയത്. പാരമ്പര്യ സമൂഹങ്ങൾ ‘യുക്തി’യുടെ പിന്നബലത്തിൽ വ്യക്തിക്രമീതമായ കാഴ്ചപ്പൊടുകളിലേക്കും അവയിലൂന്നിയ സാമൂഹിക വികാശങ്ങളിലേയ്ക്കും എത്തിച്ചേരുന്നത് ആ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. വ്യക്തികളെയും സംഭവങ്ങളെയും - അതായത് മഹത്തുക്കളെയും മഹാസംഭവങ്ങളെയും ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള ചരിത്രചന്ദ്രയും അതിനെ സാധാരിച്ച കാഴ്ചപ്പൊടുകളും ശക്തിപ്പെട്ടു. അതിന് മുമ്പ് അത്തരം സമീപനങ്ങളില്ലായിരുന്നു എന്ന് ഇതിന് അർത്ഥമില്ല. പക്ഷേ മുതലധിഷ്ഠിത സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാപനകാലത്ത് രൂപപ്പെട്ട വ്യക്തിനിഷ്ഠ കാഴ്ചപ്പൊടുകൾക്കും അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ ചരിത്രചന്ദ്രകൾക്കും, അവയുടെ മുൻകാലരൂപങ്ങൾക്കും തമിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ട്. പാരമ്പര്യസമൂഹങ്ങളിൽ വ്യക്തി സകൽപ്പം ഏകഗണിലാരുപത്തിലായിരുന്നു എന്നുള്ള ധാരണയും ഇപ്പറമ്പത്തിലില്ല. രാജാവ്-പ്രഭു-പ്രതിഭാഷാലി തുടങ്ങി പലതരം വ്യക്തിസകല്പനങ്ങളെ അതിനുമുക്കാക്കിയും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഇതിഹാസങ്ങളുടെ കർത്തൃത്വം, വ്യക്തികളിലേക്ക് ചുരുങ്ങിയത് ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ രൂപീകരിക്കുന്നതാണ്.

* 2006 -ലെ എൻവി അനുസ്ഥാന സഞ്ചേരണങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് നടന്ന സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

രണ്ണങ്ങൾക്ക് വളരെ മുന്നൊന്നാണ്. പക്ഷേ അതിൽ നിന്നൊക്കെ തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വ്യക്തിവാദമാണ് കൊള്ളാണിയൽ കാലത്തും അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ മുതലധിക്കൾ സാമൂഹ്യവസ്ഥയിലും വ്യാപകമായത്. വ്യക്തിനിഷ്ഠം കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മികച്ച അംശങ്ങളെയും ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്ന പ്രക്രിയ ആധുനിക പുർബ്ബകാലത്തായിരിക്കും തുടങ്ങിയത്.

അപകടം പിടിച്ചതെന്ന് പറയേണ്ട പല നിർവ്വചനങ്ങളും ആ കാലയളവ് മുന്നോട്ടുവെച്ചു. വ്യക്തികൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതാണ് സമൂഹം എന്ന തായിരുന്നു അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്ന്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ലളിതമെന്നും ശരിയെന്നും തോന്നാവുന്ന ഈ കാഴ്ചപ്പാട് വ്യക്തി-സമൂഹം എന്ന ദാദം രൂപപ്പെടുത്തി. സമൂഹമാണോ വ്യക്തിയാണോ-എതാണ് ആദ്യം രൂപപ്പെട്ടത് എന്ന തെറ്റായ ചോദ്യം, സമൂഹത്തിന് പുറത്തും ഒരു വ്യക്തിക്ക് അനുഭിതമുണ്ട് എന്ന തരത്തിലുള്ള, അടിസ്ഥാനപരമായിത്തന്നെ തെറ്റായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ വ്യാപകമാകി. സമൂഹത്തിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള ഒരു സക്തിപ്പമായി വ്യക്തി ഉയർത്തിക്കാണിക്കപ്പെട്ടു. ജെ.എസ്. മില്ലിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രസ്താവന ഇങ്ങനെന്നായിരുന്നു. “മനുഷ്യരെ, അതായത് വ്യക്തികളെ ഒരുംപ്രേക്ഷാഭരണത്തുകൊണ്ട് അവർ മറ്ററാറുവന്നതുവായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നില്ല.” പക്ഷേ ഇതിലാണ്ടിയ അടിസ്ഥാനപ്രശ്നം സമൂഹം ഇല്ലാതെയും മനുഷ്യനുണ്ട് എന്ന അപകട ധനനിയായിരുന്നു. അതിപൂരാതനകാലത്തായാലും ആധുനിക ലോകത്തായാലും മനുഷ്യൻ ജനിക്കുന്നതും രൂപപ്പെടുന്നതും സമൂഹത്തിലാണ്. അവർ സ്വാംശീകരിക്കുന്ന എന്തും-ഭാഷയും, വേഷവും കോലവും എത്തിനേരിഡാവനയും സപ്പന്നങ്ങൾ പോലും സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം, സമൂഹം വ്യക്തിയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ അയാൾ/ അവർ സമൂഹത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതാണ്. അതായത് സമൂഹവും വ്യക്തിയും മാറ്റി നിർത്താനാവാത്തവിധം പരസ്പരപുരുഷങ്ങളാണ്. അവ വേറിട്ടുനിൽക്കേണ്ട, നിൽക്കുന്ന ദാദാഞ്ജലി.

തെറ്റും അപകടകരവുമായ വ്യക്തിവാദം ഈ അനഭിലഷണീയമായ ഐട്ടതിലേക്ക് എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് സമൂഹത്തെ പുർണ്ണമായി നിശ്ചയിച്ച് വ്യക്തിത്തിലെത്തിൽനിന്ന് മാത്രം കാര്യങ്ങൾ വിലയിരുത്തപ്പെടുകയും, സാമൂഹ്യവസ്ഥയാശർ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയാണിന്നതെത്ത്. ഒരു മനുഷ്യനും ഒരു ദീപില്ല എന്നതിൽനിന്ന് ഓരോരുത്തരും ഓരോ ദീപാണ് എന്ന നിലയിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ മാറികഴിഞ്ഞു.

പാരമ്പര്യസമൂഹങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യകാഴ്ചപ്പാട് സാധ്യമാക്കണമെന്നില്ല. മറ്റൊരു വംശത്തിന്റെയോ, സമൂദായത്തിന്റെയോ, കുലത്തിന്റെയോ, ജാതിയുടെയോ, കരയുടെയോ, വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ, കുടുംബത്തിന്റെയോ,

ഭാഗം എന്ന നിലയിലാണ് അസ്ഥിതമുണ്ടായിരുന്നത്. ഇന്നാകട്ടെ അവ യാകെ അവധുക്തമായ നിശ്ചലുകളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ചിലതരം പോള്സ് മോഡേണ്ട് പഠനങ്ങളും power politics-ഭേദം ഭാഗമായുള്ള സമീപനങ്ങളും ഇവയുടെ തിരിച്ച് വരവിന് സത്കര്യം ഒരുക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് മരക്കുന്നില്ല.

ഭൂമിശാസ്ത്ര കണ്ണാട്ടലുകൾ, നവോത്തരാനം, കൊള്ളേണിയലിസം, മുതലാളിത്തരം, പ്രൊട്ടോളിസ്റ്റിസം, ലൈസിൽ ഫെയർ സിഖാന്തങ്ങൾ, ഫ്രെഞ്ച് പിപ്പവം, വ്യവസായ പിപ്പവങ്ങൾ, യൂട്ടിലിറ്റീസ് തത്ത്വശാസ്ത്രം, വിക്കോറിയൻ ഉദാരത, അക്കാദമിയും ശക്തമായ മതങ്ങൾ അവധുക്കുന്ന ഘടനകൾ തുടങ്ങിയ നിരവധി സാമൂഹ്യചലനങ്ങളും പ്രതിഭാസങ്ങളും, കയറുപൊട്ടിയ കാളക്കുറ്റനേപ്പാലു, മെരുക്കപ്പേഡേണ്ട രൂപ നിഷേധിയായ വ്യക്തിയെ രൂപപ്പെടുത്തി. മേൽപ്പിരുന്ന പ്രക്രിയകളിലൂടെ കടന്നുപോയ സമൂഹങ്ങളാകട്ടെ ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെ നാഴികകല്ലുകളായിക്കണ്ട് ആ പുതിയ ശക്തിപിശേഷതെ ആവേശപൂർവ്വം ഉൾക്കൊണ്ടു.

ഈ പുതിയ വ്യക്തിബോധം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആയുനിക നാഗരികതയിലേക്കുള്ള സാമൂഹ്യ പരിണാമത്തിൽ സ്വീഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന കാര്യം മറന്നുകുടാൻ പാടില്ല. പുതിയ സാമൂഹ്യപിപ്പവം പുതിയ സാമൂഹ്യ വിഭാഗങ്ങളെ സ്വീഷ്ടിക്കുകയും അവരെ അധികാരത്തിലേറ്റുകയും ചെയ്തു. ഈ അധികാരശക്തികൾ വ്യക്തികളിലൂടെയാണ് പ്രവർത്തിച്ചെത്തു. തന്മുലം വ്യക്തിത്വ വികസനത്തിന് പുതിയ പുതിയ അവസരങ്ങൾ സ്വീഷ്ടിക്കപ്പെടു. പ്രത്യേക തരത്തിലൂള്ള സാമൂഹ്യപരിണാമത്തിന്റെ ഭാഗമായി തുന്നു ഈ പ്രക്രിയ എന്ന കാര്യം പാടെ മറന്നുകൊണ്ടാണ് സമൂഹത്തിനു പുറത്തുള്ള അഭ്യർഥികൾ സമൂഹത്തിൽ തന്നെ ‘സത്രന്ത’നായ വ്യക്തി എന്ന മിത്ത സ്വീഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്.

ഈ വ്യക്തിവാദ വ്യവഹാരങ്ങൾ താരതമ്യേന ദുർബലമായെങ്കിലും വ്യക്തിവാദം സ്വീഷ്ടിച്ച എല്ലാ മുൻഡാരണകളും ശക്തമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിറ്റിബന്ധധാരണകളാണ് വ്യവസ്ഥിതയുടെ താത്പര്യസംരക്ഷണാർത്ഥം എന്നു സമർത്ഥമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. വ്യക്തികളെ സമൂഹ നിരപേക്ഷരായി വളർത്തിക്കൊണ്ടതിൽ ചരിത്രകാരാരാക്കുള്ള പങ്കും ചെറുതല്ല. അവരുടെ പല പ്രസ്താവനകളും പ്രസരിപ്പിച്ച സാമാന്യ ബോധം വ്യക്തികളും സമൂഹങ്ങളും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു എന്ന ധാരണ യുടെ വ്യാപനത്തിന് സഹായകമായി. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വ്യാപകമായി ഉല്ലിക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രയോഗം - വ്യക്തികൾ വ്യക്തികളെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്ന ആവാനമാണ് ചരിത്രം, എന്നായിരുന്നു. താൻ ചരിത്രത്തിന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും ഭാഗം മാത്രമല്ല സ്വീഷ്ടി കുടിയാണെന്ന കാര്യം വിസ്മരിച്ചു കൊണ്ട് ചരിത്രകാരനും സമൂഹത്തിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രബോധിച്ചു.

Bad King and Good Queen സിഖാന്തമാൻ ചരിത്രത്തെ വ്യക്തനിഷ്ഠം സാമാന്യവോധത്തിലേക്ക് ചുറുക്കിയ മറ്റാരു കാഴ്ചപ്പാട്. ആത്യനിക മായി വ്യക്തികളുടെ സഭാവദ്യം കഴിവുമാൻ ചരിത്രത്തെ നിർബ്ലായക മായി സംശയിനിക്കുക എന്ന സാമാന്യവോധം ശക്തമായി. സർഗ്ഗാത്മകത യേയും, വ്യക്തിപ്രഭാവത്തെയും ചരിത്രത്തിന്റെ ചാലക ശക്തിയായി കാണുന്ന ഈ പ്രഭാവത്തെക്ക് ഒരുപക്ഷേ വളരെ പഴക്കമുണ്ട്. പുരാണാ ഹിതാഹാസങ്ങളിലെ വീരപുരുഷരുമാരെ തങ്ങളുടെ താൽപ്പര്യാർത്ഥമം മിക വാർന്ന രൂപങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ പുനഃസ്പൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടെയിരുന്നു. വാളും കിരീടവുമൊക്കെ നൽകി ഇപ്പോഴും രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കരൂദരുമാരെ സ്വീകരി കുന്നത് അമാനുഷിക പരിവേഷമുള്ള വീരപുരുഷക്കേസരികളുടെ പുനഃ ചിത്രീകരണം തന്നെയല്ല? നവോത്ഥമാനകാലം ധാരാളം വീരപുരുഷരുമാരെ പഴയിൽനിന്ന് കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരുകയും ആഭ്യന്തരാഷങ്ങളുടെ ഭാഗമാക്കു കയും ചെയ്തു എന്ന Plutarchഭർത്തയും മറ്റും രചനകളെ മുൻനിർത്തി തുള്ള പഠനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായിവേണം ചരിത്രം മഹത്തുകളുടെ ജീവചരിത്രമാണ് എന്ന ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ നിലപാടിനെ വായിക്കേണ്ടത്. ഈനും അത് പല രൂപ-ഭാവങ്ങളിൽ നമ്മോ ദൊപ്പം ശക്തമായി നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടുതന്നും.

സൊസ്യഡിസ് is the brain child of Karl Marx തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ ഇല്ലും വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ ചുറുക്കിയെടുക്കൽ തന്നെയാണുള്ളത്. ലോക മഹായുദ്ധങ്ങളുടെ കാരണങ്ങൾ രണ്ടു വ്യക്തികളിലേക്ക് മാത്രം ഒരുക്കുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും മറ്റാണ്ട് Kaiser William രണ്ടാമനും Hitler ഉം നല്ലവരായിരുന്നെങ്കിൽ രണ്ടു ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളും ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു എന്നാണ് അവ പറിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതരം നിലപാടുകൾ പലതരം വൈത്തരണികളുണ്ടാക്കുന്നു. ‘വ്യക്തിനിഷ്ഠ്’ ചരിത്രം പറിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ മറ്റാരു തരത്തിലുള്ള ചരിത്രപരം അസഹനീയമായി രിക്കും. ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളുടെ കാരണം അവർ മനിപാംമാക്കിയിരിക്കുന്ന വസ്തുതകളും വ്യക്തികളും ആണ് എന്ന ധരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ അതരം സംഘർഷങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ച സാമൂഹ്യ പ്രക്രിയകളെക്കുറിച്ചും അവയിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്ന രാഷ്ട്രീയ അധികാര രൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ പ്രതിനിധാനങ്ങളുള്ള സാമൂഹ്യവിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ യുള്ള പറം അനാവശ്യമോ ദുർശനമോ ആയി തോന്നാം.

ആദ്യകാല ജനു-സസ്യ ശാസ്ത്രജ്ഞരുമാർ പക്ഷികളെയും, മുഗ്ധങ്ങളെയും, ജീവജാലങ്ങളെയും വൈവേറു പറിക്കുന്നതിലാണ് താല്പര്യം കാട്ടിയിരുന്നത്. അവയെ അതാത് ജൈവ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പറിക്കുക എന്നത് അന്ന് അചിന്ത്യമായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ തുണ്ടു തുണഡായി പറിക്കുന്നു എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ സൗകര്യങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി

വ്യക്തികളിലൂടെ സമൂഹത്തെ പരിക്കുവാനാണ് മുഖ്യധാരാ സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രം ഇപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്.

ഈ നിലയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയുടെ തന്റെങ്ങളിലേക്ക് എൻ്റെ കടക്കുന്നില്ല. ഇതിനായുള്ള “സഹായഹസ്തം” മറ്റ് വിജ്ഞാ നമ്മായലങ്ങളുടെ ലഭിത വിജേന-നിർവ്വചനങ്ങൾ വഴിയും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാ: മന്ദ്രാസ്ത്രം സോഷ്യാളജി എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള പൊതുധാരണ; വ്യക്തികളുടെ മനസ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനമാണ് മനഃശാസ്ത്രം എന്നും സോഷ്യാളജി സമൂഹത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണെന്നും ആയിരുന്നു. സാമൂഹ്യപരിസരങ്ങളിലേക്ക് അനേകണം എത്തതിക്കാത്ത മന്ദ്രാസ്ത്ര പഠനങ്ങൾ എങ്ങും എത്തതിച്ചേരുകയില്ല എന്നത് ഇന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പോലും മുൻധാരണകൾ ഇപ്പോഴും പ്രബലങ്ങളായി നിലനില്ക്കുന്നു എന്ന് പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ഈതെ അർത്ഥത്തിലാണ് ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കും ആര്ഥകമകൾക്കും - ചരിത്രവുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അനേകിക്കേണ്ടത്. സെക്കേജ് ജീയുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ ഇവിടെയും ലഭിതവർക്കരണത്തിലൂടെ ചില അപകടങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. ജീവചരിത്രം എന്നത് വ്യക്തിയുടെ മാത്രം ചരിത്രവും, ചരിത്രം (History) സമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രവുമായി വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. ജീവചരിത്രംതന്നെ രണ്ടു തരത്തിലുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ബയോഗ്രഫി എന്നും ഓട്ടോബയോഗ്രഫി എന്നും വിജേനം. മലയാളത്തിലാകുമ്പോൾ അവ ജീവചരിത്രവും ആര്ഥകമയും ആകുന്നു. ആര്ഥകമയാകുമ്പോൾ അതിൽനിന്ന് ചരിത്രം അപ്രത്യക്ഷമാകുകയും ഒരു വ്യക്തിയുടെ മാത്രം കമയായി ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. നല്ല ജീവചരിത്രം മോശപ്പെട്ട ചരിത്രമാകും എന്ന പ്രശ്നത്തൊയ്ക്കു ഒരു പ്രസ്താവം തന്നെ ഉണ്ട് (Good biography makes bad history). ഇത്തരം വിജേനങ്ങളും എൻവുചനങ്ങളും ചരിത്രത്തിന്/സമൂഹത്തിന് ‘പുന്നത്തുനിൽക്കാൻ’ കെൽപ്പുള്ള വ്യക്തികളെ സ്വീക്ഷിച്ചു; അവരെ അവരാക്കിയ ചരിത്ര പ്രക്രിയകൾ ഇക്കുട്ടത്തിൽ തമസ്കർക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയുമുണ്ടായി.

ചരിത്രനിരപേക്ഷമായ ജീവിചരിത്ര ആര്ഥകമാ രചനകൾ കേരളത്തിൽ സർവ്വസാധാരണമാണ് എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടെന്ന് തോന്തുനില്ല. വ്യക്തികളെ ചരിത്ര-സാമൂഹ്യ പ്രക്രിയകളുടെ ഭാഗമായി കാണുന്ന രചനകൾ അസാധ്യമാക്കുന്ന അവസ്ഥപോലും ഇപ്പിട്ട ഉണ്ഡായിട്ടില്ലോ എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്.

മ്പുംഡൻ എന്നോ പാരമ്പര്യ സമൂഹമെന്നോ ഉള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യക്തിനിഷ്ഠം സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയിലേക്കുള്ള പരിണാമം സംഘർഷഭരിതമായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ ആ മാറ്റത്തിന് എളുപ്പത്തിൽ വഴി

ഞങ്ങൾ ഒരു വിഭാഗമായിരുന്നു ഇവിടത്തെ ക്രൈസ്തവർ. അവർക്കിടയിലാണ് വ്യക്തിക്രൈക്കൃതമായ ഡയറി എഴുത്തും, ജീവചരിത്രകുറിപ്പുകളും ആത്മകമയും കുടുംബചരിത്ര ചരണയും ആദ്യമായി രൂപപ്പെട്ടതും ബലപ്പെട്ടതും എന്നത് സവിശേഷ ശഖ ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യമാണ്. പക്ഷെ ചരിത്രബോധത്തിന്റെ കാര്യത്തിലായാലും സാംസ്കാരിക തുടർച്ചയുടെ കാര്യത്തിലായാലും വലിയ പ്രതിസന്ധി നേരിട്ടും അവർക്കാണ് എന്നതും ഇതോടൊപ്പം ചേർത്തുവായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരുപക്ഷെ, കോളണിവാഴ്ച കൊപ്പം ബലാർക്കാരമായി കടന്നുവന്ന സാമൂഹ്യമാറ്റത്തെ നിസ്സന്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത് കൊണ്ടാകാം അത് സംഭവിച്ചത്. പുതിയ കർമ്മാണ്ഡലത്തെ സ്വത്രന്തനായ ഒരു വ്യക്തിയായിനിന്ന് അവർ നോക്കിക്കാണുന്നതും വെള്ളു വിളികൾ എറ്റുകുന്നതും അതിശയത്തോടെ നോക്കിന്നന് മറ്റൊരു വിഭാഗ ഞാളും ക്രമേണ പൂതിയ വ്യക്തിനിൽക്കും സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിന് അനുസൃതമായി മാറി. കേരളസമൂഹത്തിലെ പ്രാന്തവർക്കുതെ വിഭാഗങ്ങൾക്കുപോലും ഇത്തരം അധിശ്ശപ്പെടാതകളിൽനിന്ന് വിടുന്നിൽക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

ഈഞ്ഞനെ പരുവപ്പെട്ട മുഖ്യധാരാ സാമൂഹ്യവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ചരിത്രനിരപേക്ഷ സാഹിത്യം കുടുതൽ ആസ്വാദ്യമായി എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. കേരളത്തിലെ അദ്യസ്തവവിദ്യരായ സാമൂഹ്യ വിഭാഗങ്ങൾ, വലിയൊരു വുവരെ സാഹിത്യത്തെ വ്യക്തികളുടെ സർഭുചേതനയുടെ ലക്ഷണമായി ടാണ് കണ്ടിരുന്നത്. അത് തെറ്റാണ് എന്നല്ല; പക്ഷെ തന്മുഖം ചരിത്രപ്രകിയകളോടും ചരിത്രവർക്കരണത്തോടും അകർച്ചു ഉണ്ടായി. സാഹിത്യം വർത്തമാനത്തെയിരുന്നു ആശോഷണമാകിയത്. നാലുകെട്ടിന്നപുറീമുള്ള ചരിത്രാംശങ്ങൾ അവയിൽനിന്ന് കണ്ടെടുക്കുവാൻ പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുടക്കുകും. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം കേരളത്തിൽ വ്യാപകമായപ്പോൾ എറ്റവും കുടുതൽ ആളുകളെ ആകർഷിച്ചതും ഭേദപ്പെട്ടിട്ടും സാഹിത്യമായിരുന്നു എന്നതിന് പിനിൽ ചില സാമൂഹ്യ ചരിത്ര സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്ന് സുചിപ്പിക്കുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. “സാതന്ത്ര്യകാം ക്ഷീകളായ” വ്യക്തികളും അവരുടെ സകലപങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും ആയിരുന്നുവോ മലയാളിസാഹിത്യാഭിമുഖ്യത്തിന്റെ പൊതുവായ ഉൾപ്പെടെനേ?

പടിഞ്ഞാറൻ നാഗരീകതയുടെ സുപ്തിയായ വ്യക്തിവാദം (Individualism) വ്യക്തികളെ സ്വത്രന്തരക്കുന്നു എന്ന സിഖാന്തം വ്യാപകമായി പ്രചരിച്ച ഒരു നാടാണിത്. നാം അത് ആവേശത്തോടെ സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു കുടിയാണ് നമ്മുടെ പല പാരമ്പര്യങ്ങളും പരിഹാസ്യങ്ങളായത്. വ്യക്തിയെ വ്യക്തിയിലേയ്ക്ക് കുടുതൽ കുടുതൽ ചുരുക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നം അതിലുണ്ട് എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല നാം.

മഹാവ്യക്തികൾ മാത്രമല്ല റെബലൂകളും ഇത്തരത്തിൽ ചരിത്ര തനിന്നും സമൂഹത്തിനും പുറത്തു നിൽക്കുന്നവരായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടാ റുണ്ട്. അവരെ സൃഷ്ടിച്ച സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളില്ല മറിച്ച് വ്യക്തിസ്വി ശേഷതകളാവും അവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിലയിരുത്തലുകളിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുക. ഇക്കൂർ വിശേഷവ്യക്തികൾ തന്നെയാണ്. പക്ഷെ അവരും ഒരു കാലാല്പദ്ധതിന്റെയോ ചരിത്രസന്ദർഭത്തിന്റെയോ കൈമെയ്യാപ്പ് പതിനേ സൃഷ്ടികളാണെന്നത് മറുന്നുപോകാറുണ്ട്. മാർക്കസിന്റെ പ്രസ്താവന ആലോചനാമുതമാണ്. “ശരാശരിത്തത്തിന്റെയോ പിന്നാക്കാവസ്ഥയും എന്നോ സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളാവും മഹാഘാരായി കരുതപ്പെട്ടുന്ന പല പരിപൂരുഷ മേലക്കിൾക്കും പിന്നിലുണ്ടാവുക” എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. ബിസ്മാർക്കും മുഖ്യോദ്ദേശിയും ഗാസിജിയും ഹിറ്റലറുമെല്ലാം മണ്ണാരുകാലത്ത് ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമായ ചോദ്യമാണ്.

സ്വന്നം കാലത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നവർ തീർച്ചയായും മഹത്തുകൾ ഇണം. നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യശക്തികളെ തിരിച്ചറിയുകയും സാമൂഹ്യ അധികാരക്കേന്നങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവർക്ക് കരുതുപകരുകയും ചെയ്യുന്നവരാകും അവർ. ഇങ്ങനെ മഹത്തും ആർജ്ജിക്കുന്നവരാകും നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യ അധികാരങ്ങളെ തുണ്ട്രൂപം തിരിച്ചു പിന്നുണ്ടെന്നിയും മഹത്തുകളാവുന്നവരേകാൾ ശ്രേഷ്ഠൻ. മഹത്തുകളാവട്ട അല്ലാതെവരാകട്ട “വ്യക്തികൾ” ചരിത്രപ്രകിയയകളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും സാമൂഹ്യശക്തികളുടെ പ്രാതിനിധ്യമുള്ളവരും തങ്ങളുടെ കാലത്തെയും സഹജാവികളുടെ ചിന്തകളെയും സ്വാധീനിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ളിവരുമാണ്.

ചരിത്രകാരൻ ചരിത്രചന്ദ്രാലുടെ ഒരു സാമൂഹ്യ പ്രകിയയിൽ - ശ്രദ്ധാരണയും പോലെ സാമൂഹ്യജീവി എന്ന നിലയിൽ ഇടപെടുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇതിനിടയിൽ വ്യക്തി Vs സമൂഹം തുടങ്ങിയ ദാദചിന്തകളും വ്യക്തിവാദങ്ങളും കടന്നുവന്നത് യമാർത്ഥത്തിൽ സാമൂഹ്യപ്രകിയയിൽ ഇടപെടുവാനുള്ള ചരിത്രകാരൻസേ സാധ്യതകളെയാണ് ഉർജ്ജവലപ്പെട്ടതുക.

ജീവചരിത്രവും ആത്മചരിത്രവും എഴുതുകവഴി അതെഴുതുന്ന വ്യക്തികൾ താൻ എത്തു ചരിത്രപ്രകിയയുടെ ഉൽപ്പന്നമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധ്യിക്കണം. അതിലുടെ ലഭിക്കുന്ന ഉർക്കാഴ്ചപകളിലുടെ വർത്തമാനത്തിൽ എത്തു സാമൂഹ്യശക്തിയുടെ ഷ്പുമോ എതിർച്ചേരിയിലോ നിലയുറപ്പിക്കേണ്ടത്, സാമൂഹ്യ മാറ്റങ്ങളെ തുണ്ട്രക്കുകയാണോ എതിർക്കുകയാണോ ചെയ്യേണ്ടത്, എന്നൊക്കെക്കുടി അനോഷ്കിക്കാൻ ബാധ്യനമനാണ്.

സത്യസന്ധമായ ഭൂതകാല അനോഷ്കാങ്ങൾക്ക് തീർച്ചയായും ഇതിനുള്ള അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തരാൻ കഴിഞ്ഞെന്നതും. ഒരു വശത്ത് വർഗ്ഗീ

യവാദികൾ ശാസ്ത്രീയ ചരിത്രാനേഷണങ്ങളെ എതിർക്കുകവഴിയും മറ്റ് വശത്ത് ചിലതരം പോറ്റ് മോഡേണിസ്സുകൾ സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളെ ചരിത്രനിരപേക്ഷമായി സമീപിക്കുകവഴിയും ഇത്തരം അനേഷണങ്ങളുടെ പഴി തടയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

കുടുംബചരിത്രങ്ങളുട്ടി ആദ്യം പറയേണ്ടത്, സാമ്പദാധികചരിത്രചന ഈ സ്ഥാപനത്രുപത്തെ അവഗണിക്കുകയും നിസ്സാരവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തതിനെന്നപ്പറ്റിയാണ്. ഒരുപക്ഷേ, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രശാഖക ലൈംഗം ഓന്നുപോലെ ഈ അവഗണനയിൽ പക്ഷുപ്പേരുന്നുണ്ട്. നവംശ ശാസ്ത്രത്തിലും സോജേഷ്യാളജിയിലും നിരവധി പഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കുടുംബം എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചരിത്രപരിണാമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടതു ഉൾക്കൊള്ളപ്പെട്ടുപോലെ അവയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമുണ്ട്. കുടുംബം ചരിത്രകാരനാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പൊതാതെ പോയത് കുടുതൽ ആഴത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ചരിത്രം എത്രക്കണ്ട ജനകീയമായാലും പലപ്പോഴും വീരപുരുഷമാരിലും മഹാസംഘങ്ങളിലും കുടുങ്ങിപ്പോകുന്നതുപോലെ ചരിത്രവീക്ഷണം മികപ്പോഴും ബുദ്ധിപീക്ഷണം മാത്രമാകാറുണ്ട്. ഈവ അനിവാര്യമാകുന്ന സാമാന്യവൽക്കരണം മനുഷ്യവംശത്രേതാളം പഴക്കമുള്ള, കുടുംബംപോലെയുള്ള സ്ഥാപനരുപയോളം നിസ്സാരവൽക്കരിച്ചു. ചില ഫെമിനിസ്റ്റ്-പോറ്റ് മോഡേണൾ പട്ടണങ്ങൾ കുടുംബത്രെത്തെ സംബന്ധിച്ച് നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ചരിത്രപത്രകരണസമീപനങ്ങൾ നന്നെ കുറവാണ്. അവ ഒരുപക്ഷേ, ഈന്ന് കുടുംബം എന്നായിരിക്കുന്നുവോ അതിന്റെ പാർശവവിലയിരുത്തല്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു.

ഈതിനൊരു അപവാദമാകും ലോറൻസ് റോഡീന്റെ “കുടുംബം, ലൈംഗീക്രത്, വിവാഹം ഇന്ത്യാഭീഷിൽ” എന്ന കൃതി. ആ കൃതിയുടെ ആമുഖം ഉള്ളരാണി ചിന്തനാദ്ദീപകമാണ്. “The public life of a people is a very small thing compared to its private life” എന്നതാണത്. ഒരു ജനതയ്ക്കു സകാരുജീവിതം അതിന്റെ പൊതുജീവിതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ വിപുലമാണ്. സകാരുജീവിതത്തിന്റെ ഈ അനുഭവവിശാലതയെയാണ് ചരിത്രകാരനാർ അവഗണിച്ചത്. ലോറൻസ് റോഡീ, 1500-1800കാലത്ത് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കുടുംബങ്ങളുടെ ലോകവീക്ഷണങ്ങളിൽ, ബന്ധങ്ങളിൽ, ഘടനകളിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. കുടുംബ പരിണാമങ്ങളുടെ വലിയൊരു പ്രപഞ്ചമാണ് അദ്ദേഹം ഇതിലും കാട്ടിത്തരുന്നത്. ഏടന, ആചാരങ്ങൾ, അധികാരം, ലൈംഗീക്രത്, വിശ്വാസങ്ങൾ, നിയമപരമായ കാര്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയിലും സാമ്പർക്കം മാറ്റങ്ങളുടെ വിശാല ഭൂമികയെ കാണുവാൻ അദ്ദേഹം കുടുംബത്രെത്തെ ഒരു ജാലകമാക്കുകയായിരുന്നു.

എറെ ഉൾക്കൊഴച്ചകൾ തരുന്ന പഠനമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെത്. കുടുംബം എന്ന ഒരു മാത്രയിലും സമൂഹത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലുംള വൈത്തരണികളും അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നാക്ക വിഭാഗങ്ങളിലെ കുടുംബങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തെളിവുകൾ വിരളമായിരുന്നതിനാൽ ആ വിഭാഗത്തെ ഏതാണ്ട് മുഴുവന്നായി ഒഴിവാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധയിതന്നായി. സാമൂഹ്യമായ ചേരിതിരിവുകൾ കുടുംബങ്ങളിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. കുടുംബങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്ത അടരുകൾ, വ്യത്യസ്തമായ മുല്യങ്ങളും, ബന്ധങ്ങളും, കാഴ്ചപ്പൂടുകളും, അചാരങ്ങളും കീഴ്വഴക്കങ്ങളുമാണ് സ്വീകൃച്ചത്. ശിരൂപരിപാലനം തുടങ്ങി മതവിശ്വാസത്തിന്റെ തലങ്ങൾവരെ ഇവ മാറ്റുന്നവർ കാണാം. സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങൾ ചില അടരുകളെ സ്വർഗ്ഗിക്കുവോർ, മറ്റു ചിലതിനെ സീഡിനിക്കുന്നതേയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ സാമൂഹ്യാട്ടമയിലെ വ്യത്യസ്ത താൽപര്യങ്ങളും മുല്യങ്ങളും സ്വീകൃക്കുന്ന സംഘർഷങ്ങളുടേയും പിരിമുറുക്കങ്ങളുടേയും തുടർച്ചയെയ്യാൻ കുടുംബങ്ങൾ ചർത്രപരമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആദ്യാധ്യാത്മകൾ 1600-വരെയെങ്കിലും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെല്ലായും കാഴ്ചപ്പൂടുകളെല്ലായും കുടുംബമായിരുന്നു സ്വാധീനിച്ചിരുന്നതെ കിൽ, അത് പിൽക്കാലത്ത് ഭരണകൂടത്തിനും പള്ളിക്കും വഴിമാറിക്കാടുകുന്നു. ഈ മാറ്റമാണ് അണ്ണുകുടുംബത്തിനും പിതൃദായവും ബന്ധമായും വഴിയോരുക്കിയത്. അണ്ണുവരെ കുടുംബവും കുലവും നിർവ്വഹിച്ചുപോന്ന സാമൂഹ്യപരമായ അവർക്ക് പുറത്തേക്ക് മാറിയത് സ്കൂളുകളുടെ ആരംഭവും വ്യാപനവും മുതലാണ്.

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമായപോഴേക്കും വ്യക്തിയുടെ ആനന്ദവും അഹിംസാധാരണവും പൊതുനന്ദനയുമായി കുടിച്ചേരുന്ന, കുടുംബത്തിനും കുലത്തിനും കുലജീകരിക്കുന്ന ഭരണകൂടത്തിനും എല്ലാംഖീതെ പരിഗണന നേടുന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായി. ഇതിൽ ചർത്രാംശങ്ങൾക്ക് പ്രാഥു പ്രമുഖഭാഗിയിരുന്നു വ്യക്തിസ്വകൽപ്പത്തിന്റെ തള്ളിക്കയറ്റുന്നതിൽ പഴയ പരിഗണനകൾ പിന്തുംഛപ്പെടുന്നു. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾ - വ്യക്തി സങ്കർപ്പത്തിന്റെ വൈകാരികവും ആവേശകരവുമായ പുതിയ തലങ്ങളെ വാർത്തയും.

വ്യക്തിക്രോന്തിക്കുതവും മക്കൾക്കേന്തീകൃതവുമായ അണ്ണുകുടുംബം ഇപ്പോഴത്തെ യാമാർത്ഥ്യം മാത്രമാണെന്നും അത് എപ്പോഴും അങ്ങനെയായിരിക്കുള്ളണമെന്നില്ല എന്നും ലോറൻസ് സ്റ്റോൺ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇന്ന് കുടുംബത്തെ ഒരുമിച്ച് നിർത്തുന്ന ലൈംഗീക-വൈകാരിക ഘടകങ്ങൾ മാറുന്നതിനുസൃതമായി തീർച്ചയായും പുതിയ കുടുംബ രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാവും.

ജീവിതത്തിന്റെ ട്രുമിക്ക സുക്ഷ്മങ്ങൾക്കും സാധീനികളും പ്രതിഭാസമെന്ന നിലയിലും സാമൂഹ്യ ഘടനയെത്തെന്ന നിർണ്ണയിക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ടും കൃടുംബത്തിനുണ്ടാകുന്ന ഏതു മാറ്റവും ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. അർത്ഥവെത്തായ ജനാധിപത്യവർക്കരണ വുമായി ബന്ധപ്പെട്ടോലും കൃടുംബത്തെ വിസ്തുവസാധ്യതകളുള്ള ഒരു സ്ഥാപനരൂപമായി കാണേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനായി ബൈക്കാർക്ക് ലൈംഗിക കെട്ടിവരിയലുകൾക്ക് അപ്പുറത്തേക്ക് സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവരും. കൃടുംബങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ വിധാനങ്ക സാധ്യതകൾ രാഷ്ട്രീയമാംസയിലും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരിഷക്തിയിലും കാര്യമായ ചർച്ചകൾ വഴിപ്പോടാതെ പോകുന്നത് അതിനെ ഒരു പ്രതിലോമസ്ഥാപനമായി നിലനിർത്തുന്നതിൽ ഏറ്റവും സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

മാർക്സിനെപ്പോലെയുള്ളവർപ്പോലും വേണ്ടതു വിമർശനപരമായി കൃടുംബങ്ങളെ വിലയിരുത്തിയിരുന്നില്ല. സ്വാഭാവികതയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകിയാണ് അദ്ദേഹം കൃടുംബങ്ങളെ സമീപിച്ചത് എന്ന് തോന്നുന്നു. ഏഗർസൗണ്ട് സാമൂഹ്യ അനിതിയുടെ ഭൂതീക അടിത്തിയും, ഭാര്യാ ദർത്തു അസമതവും നിലനിർത്തുന്ന സ്ഥാപനരൂപമായിട്ടാണ് കൃടുംബത്തെ വിശകലനം ചെയ്തത്. കമ്മ്യൂണിറ്റി മാനിഫസ്റ്റോറിൽ കൃടുംബങ്ങളുടെ നിർജ്ജാല്പജനം പ്രവ്യാപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് അരാജക വാദികളുടെയും Utopian Socialist കളുടെയും മെമ്പിനിസ്റ്റുകളുടെയും നിലപാടിനേക്കാൾ മിതസഭാവം പുലർത്തുന്നു. മാർക്സിനുണ്ടെങ്കിലും ഉണ്ടായ വിശകലനങ്ങൾ ആകട്ടെ കൃടുംബത്തെ ഒരു പ്രത്യുഖാസ്ത്ര സാമൂഹ്യ സ്ഥാപനം എന്ന നിലക്കാണ് വിലയിരുത്തിയത്. പകേശ അവിടേയും പല പ്രോശ്ഫും അതിന്റെ സ്വകാര്യസൂക്ഷ്മസഭാവങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു.

ഈ കൃടുംബത്തെ സംബന്ധിച്ച് രണ്ടുതരം മാർക്സിസ്റ്റ് വിലയിരുത്തലുകൾക്കാണ് പ്രാമുഖ്യം. ഒന്ന് വ്യത്യസ്ത കൃടുംബരൂപങ്ങളും അവയുടെ ചരിത്രപരമായ രൂപപരിണാമങ്ങളും വർഗ്ഗ-വംശീയ പ്രത്യേകതകൾ മൂൺനിർത്തി വിശകലനം ചെയ്യുക. മറ്റൊന്ന് കൃടുംബങ്ങളെ മനസ്സാസ്ത്ര വിശകലനങ്ങൾക്ക് ഉപയുക്തമാക്കുക. ഇവ രണ്ടും അംഗീകരിക്കാത്ത മാർക്സിന്റെ സമീപനങ്ങളും ഉണ്ട്.

കേരളത്തിലെ കൃടുംബചരിത്രരചനയെ സംബന്ധിച്ച ചില ഉപരിതല നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി താൻ ഈ അവതരണം അവസാനിപ്പിക്കാം. നിർഭാഗ്യവശാൽ കൃടുംബചരിത്രങ്ങളെ വർഗ്ഗപരമായോ വംശീയമായോ ഘടനപരമായോ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന പഠനങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ തെളിവ് സാമഗ്രികളും അനുബന്ധപഠനങ്ങളും ആവശ്യത്തിനുണ്ട് എന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

പാരമ്പര്യസമൂഹത്തിൽ കുടുംബകാര്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കേണ്ടതായി ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ പുർണ്ണീകരും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളും ചരിത്രത്തിൽത്തന്നെയാണ് രാഷ്ട്രത്തത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവയെ വെറിട്ടുകണ്ടു രേഖപ്പെടുത്തുക എന്നത് അവർക്കെന്നുമായിരുന്നു. ശ്രമവർ പോലെയുള്ള ചില ദ്രോഗത്തില്ലെങ്കിൽ അധികിക അർത്ഥത്തിലുള്ള കുടുംബ ചരിത്രങ്ങളെല്ലക്കില്ലും ചരിത്രഗവേഷകൾ വിലപ്പെട്ട തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. യുറോപ്യൻ ചരിത്രചരചനയുടെ സ്വാധീനമാണ് നമ്മുടെ രേഖവർഗ്ഗ ചരിത്രം അതായത്, രാജാക്കന്നാരുടെയും മറ്റും വംശാവലിചരിത്രം എഴു തൃന്നതിലേക്ക് നൽകിയത്. അവ പലപ്പോഴും കുടുംബചരിത്രമന്നതിനേക്കാൾ നാട്ടിന്റെതന്നെ ചരിത്രമന്ന നിലയിലാണ് പരിഗണിക്കപ്പെട്ടത്. കെ.പി. ശകുള്ളിമേനോൻ “തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം” നല്ലാരുദാഹരണമാണ്.

നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക ചരിത്രപഠനങ്ങളിലെന്നും കുടുംബചരിത്രം കാര്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ, കേരളത്തിൽ കുടുംബചരിത്രങ്ങളുടെ ഒരു വേലിയേറ്റും 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർഥവത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അവയാകട്ടെ അക്കാദമിക്കേരിയ പോസ്റ്റുലർ രചനകളായി രൂപീകരാനും. ഇവയുടെ വലിയൊരു ശേഖരം കെ.സി.എച്ച്.ആർഡിന്റെ ജീവചരിത്ര കുടുംബചരിത്ര ആർക്കേവപ്പിലുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ചരിത്രം കൈമോൾഡ് വന്നതിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങളാണോ എന്ന് തോന്ത്രപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഈ പുതിയ ഇന്നം കുടുംബചരിത്രങ്ങളിൽ മിക്കതും. എക്കില്ലും സമർത്ഥരായ ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ട തെളിവുശേഖരമാണ് അവ എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ഇവയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും സുറിയാനി ലൈസ്റ്റുവരുടേതാണ് എന്നതാണ് ശ്രദ്ധയമായ ഒരു വസ്തുത. പരിമിതികൾ നിരവധിയാണെങ്കിലും അവയിലെ പ്രതിപാദ്യം തങ്ങളുടെ ഭൂതകാലവും അത് പറയുവാൻ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്ന് നടത്തുന്ന ചില തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളുമാണ്. ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചതേനേതൊളം കുടുംബങ്ങളുടെ നാലതിരുകൾക്കപ്പെടുത്തേക്ക്, കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യചരിത്രത്തിലേക്ക്, വെളിച്ചും പകരാൻ കൈൽപ്പെടുള്ള ഉൽപ്പാദനങ്ങളാണ് അവ.

മുക്കള്

ഇ.എൽ.വി. നമ്പുതിരി

1 ബഹ്യനം

അരുമുഴം കയറുകൊ-
 ണ്ണാരുപറ്റമാടിനെ-
 തിടയൻ പിടിച്ചുകെടുന്നു.
 ഒരു മഞ്ഞനുലിനാ-
 ലൊരു കനിപ്പുണ്ണിനെ
 അരുപ്പമാൻ കെട്ടിയിടുന്നു
 ഒരു ഭാഷണം കൊണ്ടി-
 ണ്ണാരു ജനക്കുട്ടതെത,
 ദയാരുവൻ മയക്കിനിർത്തുന്നു;
 ഹോ, മനോരാജ്യത്തി-
 ലതിവേഗമോടുന
 കുതിരകൾക്കെവിട കടിഞ്ഞാൻ?

2 ആത്മീയം

ശാഗുര്ജത്താമലയിൽ
 ഹീറാഗുഹയിൽ
 ഒരയാൽത്തരയിൽ
 സർവ്വജനപീഠത്തിൽ-
 അവിടെത്തുടങ്ങി ആത്മീയം
 അവിടെന്നെന്നെയാടുങ്ങിപോൻ!

3 വിശ്വസാഹിത്യം

{ വല്മീകിത്തിൽ,
 കടത്തുവണ്ണിയിൽ,
 കാളിക്ഷത്രനടയിൽ,
 നാടകശാലകളിൽ
 എത്തുങ്ങിപ്പോയേക്കുമോ
 വിശ്വസാഹിത്യം?

• •

മനസ്വിനിയുടെ വേദനയും ചങ്ങവുഴയുടെ ലഹരിയും

എം.എം. സചീറുൻ

“വേദന, വേദന, ലഹരിപിടിക്കും
വേദന, ണാനിതിൽ മുഴുകട്ടേ!
മുഴുകട്ടേ, മമ ജീവനിൽനിന്നൊരു
മുരളിമുദ്രവമൊഴുകട്ടേ!”

എന്നാണെല്ലാ മനസ്വിനി അവസാനിക്കുന്നത്. ചങ്ങവുഴക്കവിതക ഒളക്കുറിച്ചുള്ള അനേഷണങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായി ഉഖരിച്ചപോരുന്ന ഈ വരികൾ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും കവിതയെക്കുറിച്ചുമുള്ള കവിയുടെ മാനി ഫേണ്ണോ എന്ന നിലയ്ക്ക് വ്യാവ്യാനിച്ചുകൾട്ടുണ്ട്. ആത്മപിധനത്തിലുള്ള രതി അമവാ തന്നതാൻ വേദനിപ്പിക്കുന്നതിൽ ലഹരി കണ്ണഭത്തലാണ് മണ്ണാക്കിസം. ചിലർക്ക് ലഹരി മറുള്ളവരെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതിലാവും. അത്തരക്കാരെ സാധിസ്റ്റുകൾ എന്നാണ് പിളിക്കുക. ഈ രണ്ടുതരത്തിലുംപെട്ട രചനകൾ ചങ്ങവുഴയുടെ കവിതകളിലുണ്ട് എന്നുമാത്രം പറ ഞാൽപ്പോരാ, ഒരു കവിതയിൽത്തന്നെ പലപ്പോഴും ഈ രണ്ടു സംഭാവ വിശേഷങ്ങളും കണ്ണഭത്തതാനും കഴിയും. ‘മനസ്വിനി’യെ ഇതിൽ ഏതു വിഭാഗത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തുക?

“ലഹരിപിടിക്കും വേദന, ണാനിതിൽ മുഴുകട്ടേ...” എന്നു വരികളിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ വേദനയും ലഹരിയും ഒരേ ആർക്കു തന്നെ എന്നു വേണാമല്ലോ യർക്കാൻ. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ മനസ്വിനി യിലെ നായകനാണ് വേദനയെ ലഹരിയാക്കിമാറ്റി അതിൽനിന്ന് മുരളിമു ദുരവമൊഴുകുന്നത് എന്നു തൊന്തും. പക്ഷേ, വേദന യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്നത്, അമവാ വേദനയ്ക്കു കാരണമായ കൊടിയ പീഡകളിലെയും ജീവിതത്തിൽ എറ്റവാങ്ങുന്നത് നായകന്മാർ, ‘മനസ്വിനി’യിലെ നായികയാണ് അമവാ മനസ്വിനി തന്നെയാണ്. നാടന്മാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ “ചത്രതാട്ടത്തന്മാർ, നെല്ലോളി...” എന്നർത്ഥമാണ്.

വർണ്ണം, നിശ്ചല, വെളിച്ചം, നാദം വന്നെന്നതാതെന്നാരു ലോകം...അടിയിലടിയിൽ ഇരുളിരുളിമേരു കടപിടിച്ച പാതാളം, ഒരു തെജസ്സകീടം

കുടിയുമില്ല. എല്ലാം ഇരുളാൻ, ഇരുൾ മാത്രം. ഇതൊക്കെ പക്ഷേ, “തവ ലോകത്തെ” (നായികയുടെ ലോകത്തെ) യാമാർത്ഥ്യങ്ങളാണ്, “മമലോ കത്തെ”യല്ല. കാട്ടാളൻ കണ്ണയെയ്തൊരു പെക്കിളി കാതരമായിപ്പിടയു സ്വോലെ പിടിക്കിട്ടാതൊരു വേദനയിൽ പിടയുന്നതും “നിൻഹതചേതന യാണ്.” കൊടിയ വസ്യുരിയിൽ ഉഗ്രവിരുപത കോമരമാടിയതും, ഒരു കോലം കെട്ടിയമട്ടായതും, മുകിലോളി മാഞ്ഞ മുട്ടികൾ കൊഴിഞ്ഞ മുഖമതിവി കൃതകലാവൃതമായതും, പൊന്നാളി പോയി കാളിമയായി ഉടൻ വെറുമൊരു തൊണ്ടായതും, കണ്ണും കാതും പോയതും, നവനീതത്തിനു നാണ്മണ്ണയ്ക്കും നവ തനുലതത്തിൽ മുദ്രാലതയെ കടുതലരകിയ വട്ടനിര കൾ ചീനിയെറിഞ്ഞതും തുടങ്ങി നായികയുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച ഒരുന്നാജാജൈകയും കവിതയിൽ ഭീകരമായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. ആ നിലയ്ക്ക് “വേദന, വേദന, ലഹരിപിടിക്കും വേദന, ശാന്തിബിൽ മുഴുക്കേ...” എന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയേണ്ടിയിരുന്നത് നായികയായിരുന്നു.

“നിൻ കമയോർത്തോർത്തതിൻ കരളുരുകി സകലപത്തിൽ വില ദിക്കേ...എതോ നിർവ്വതി ഇക്കിളികുട്ടി ചേതനയണിവു പുള്ളക്കങ്ങൾ” എന്ന് കവിതയുടെ ഒടുക്കം വളരെ കൃതിമമായി, നായികയുടെ ഒരുന്നത്തിന്റെ വേദന സ്വന്നം പേരിൽ തീരെഴുതി ആധാരം രജിസ്റ്ററാക്കുകയാണ് കവി ചെയ്യുന്നത്. കവിക്ക് ഇങ്ങനെന്നെയാരു സ്ഥാനം ചാർത്തിക്കൊടുക്കുന്നത് നായികയല്ല എന്നതിനാൽ ഇത് ഒരു ഭാനം തീരുപ്പോലുമാകുന്നില്ല. തക്ക തായ പ്രതിഫലം കാണിക്കാതെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്ന എത്തൊരു തീരിഡാര തെരയുംപോലെ നായകന്റെ ഇത കരളുരുകളിനും കവിതയിൽ വിശ്വാ സ്വയതയില്ലാതെ പോകുന്നു.

ഭൂഖം സഹിച്ച് സഹിച്ച് മരവിച്ചുപോയ ഒരു മനസ്സ് കരളലിയിക്കുന്ന ആ വേദനയുടെ മുർഖന്നുവസ്ഥയെ, ഇക്കിളികുടുന്ന നിർവ്വതിയായി ആസ്വദിക്കുന്നതിനു പിരകിലെ മനോനില ആത്മപീഡയുടേതാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഭാര്യക്ക് ഒരുത്താപത്തുസംഭവിച്ച് കണ്ണും കാതും നഷ്ട പ്പെട്ട മരണവേദനയിൽ പിടയുന്നോൾ “നിൻ കമയോർത്തോർത്ത് എന്നു കരളുരുകി സകലപത്തിൽ വിലയിക്കേ...” എന്നൊക്കെ മുൻകുർ ജാമുമെ ടുത്താലും, “എതോ നിർവ്വതിയിക്കിളികുട്ടി/ചേതനയണിവു പുള്ളക്കങ്ങൾ” എന്നു പറയുന്ന ശ്രദ്ധാവിനെക്കുറിച്ച് എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുക? അധാർക്ക് ലഹരിപിടിക്കുന്നത് ആത്മപീഡയിൽനിന്നാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരാൻ വിശദസിക്കുക?

“മനസ്സിന്” എഴുതാനുണ്ടായ സാഹചര്യത്തക്കുറിച്ച് കവി വിശ ചീകരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെന്നെയാണ്: “ഈ കവിതയ്ക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു പശ്ചാ ത്തലവുമില്ല. സുശ്രീലിയായ എൻ്റെ ഭാര്യയുടെ അതിരു സ്വന്നഹവും സഹി സഹകരിയും എൻ്റെ മനോമണ്ണഘത്തിന്റെ ഓരോ കോൺഡിനേപ്പോലും ഇള

കുമിൾച്ചിട്ടുണ്ട്...ഇങ്ങനെ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയാൽ പലതുമുണ്ട്. അത് ഇനി ഒരുസ്വർത്തിലായിക്കൊള്ളാം. എന്നേ ദീനശയ്യയിൽ അവളുടെ പരിചരണം എന്നേ ഹൃദയത്തെ എന്നെന്നില്ലോതെ മമിച്ചതിന്റേ ആ കമ...” ഈ വിശദി കരണബുധം കവിതയിലെ യാമാർത്ഥ്യവും ചേർത്തുവെച്ച് പരിശോധിക്കുന്നത് അനുച്ചിതമാവില്ലെന്ന് കരുതുന്നു. “എന്നേ ദീനശയ്യയിൽ അവളുടെ പരിചരണം”എന്നതിൽ ചെറിയ ഒരു മാറ്റം വന്നു. “അവളുടെ ദീനശയ്യ യിൽ എന്നേ പരിചരണം” ചെറിയാരു കൈക്രിയമാത്രം. പണംഭാരു കണി യാനുണ്ടായിരുന്നു. തന്നേ അമു കർക്കിടകം പതിനഞ്ചിന് രാത്രി കൃത്യം പ്രഞ്ചഭൂമണിക്ക് മരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം രാശിവെച്ച് ഗണിച്ചു പറഞ്ഞു. പറഞ്ഞതുപോലെത്തന്നെ സംഖ്യിച്ചു. ഇതു കൃത്യമായി ഇതെങ്ങനെ ഗണി ക്കാൻ സാധിച്ചു എന്ന് കണിയാനെ വിദ്യ പറിപ്പിച്ച ഗുരുനാമനുപോലും സംശയമായതെ! “ചെറിയാരു കൈക്രിയ വേണ്ടിവന്നു” എന്നായിരുന്നു കണിയാൻ പറഞ്ഞ മറുപടി! അതുപോലെയുള്ള ഒരു ചെറിയ കൈക്രിയ യാണ് “മനസ്പനി”യിൽ കവി കാണിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ നായകൻ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൊട്ടിയ രോഗവും പീഡയും കവിതയിൽ നായികയ്ക്കു നല്കി. പകരം, നായികയുടെ അചഞ്ചലമായ സ്നേഹവും പരിചരണാസ്വകതയും തന്നേ പേരക്ക് എഴുതിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. “പർണ്ണം നിശ്ചലവെള്ളിച്ചം നാം വരുന്നതാതൊരു തവാലോകം...” എന്ന തിനു പകരം മമലോകം എന്നായിരുന്നുവെക്കിലോ? “വേദന, വേദന, ലഹ റിപിടിക്കും വേദന....” യെന്ന് തുടങ്ങുന്ന അവസാനഭാഗം ഉച്ചിതമായേനെ. പകേശ, അപ്പോൾ കണ്ണും കാതും നഷ്ടപ്പെട്ട് വെറും തൊണ്ടായി മാറിയ കുപ്പിന്റേ ചിത്രം നായികയിൽനിന്ന് എടുത്തുമാറ്റി നായകനു നല്കേണ്ടി വരും. യാമാർത്ഥജീവിതത്തിൽ കൊട്ടിയ രോഗവും അതിന്റേ വേദനയ ത്രയും സ്രയം അനുഭവിക്കുവേണ്ടാണും എന്തുകൊണ്ടാണ് കവിതയിൽ ആ രോഗങ്ങളും പീഡകളും മറ്റൊരാൾക്കുനല്കി വേദന മാത്രം, വേണ്ടതു നൃയീകരണമില്ലാതെ തന്നേ പേരിൽ ചാർത്തി വാങ്ങി കവി ലഹരിപിടി ക്കാൻ തുന്നിയുന്നത്?

ആദർശാന്തകത, ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഒരു ഇണയെ ധ്യാനിക്കൽ, ലൈംഗികാംശരത്തെ അപ്രധാനമായിക്കാണൽ തുടങ്ങി പ്രണയത്തിന്റേ പല നാട്യങ്ങളും യുറോപ്പൻ കാല്പനികതയുടെ സംഭാവനയാണ്. അമവാ ക്കിസ്തുമത സദാചാരനിഷ്ഠകളിൽ മധ്യരം പുരുട്ടി അവതരിപ്പിക്കുക മാത്ര മാണ് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ കാല്പനികത ചെയ്തത്. യുറോപ്പിനുപുറിതെ ഇന്ത്യയടക്കമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ സാമ്പത്തികവീജീവിതത്തെയും ലൈംഗികത യേയും പ്രാകൃതം എന്നുത്തളിക്കുള്ളണ്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു ക്കിസ്തുമതസ ഓചാരവും കാല്പനികതയും കൈകോർത്തുപിടിച്ച് പുതിയൊരു മുല്യ ഭോധം കൊള്ളിക്കളിലെ സമുഹങ്ങളിൽ അടിച്ചേരിപ്പിച്ചത്.

34

താൻ വായിച്ച് ഹൃദയത്തോടുചേർത്തുവെച്ച കൃതികളിലൂടെയും, സന്നം സാഹിത്യസൃഷ്ടികളിലൂടെയും കാല്പനികതയിൽ മുണ്ടിക്കൊള്ളിച്ച കവിയായിരുന്നുവള്ളോ ചങ്ങമ്പുഴ. പക്ഷേ, വൃക്തിജീവിതത്തിൽ കാല്പനികതയുടെ സംശുദ്ധപ്രണയം അമവാ ലൈംഗികതയ്ക്കുമെല്ലാള്ള അതഭർശപ്രണയത്തിന്റെ അധികാരവാച്ച അദ്ദേഹം ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമൂഹത്തിന് തീർത്തും അനുമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലത്തെ മലയാളിസമൂഹത്തിന്, പ്രത്യേകിച്ചും ചങ്ങമ്പുഴ ഉൾപ്പെടുന്ന സവർണ്ണസമൂഹത്തിന് പ്രണയം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം തതി എന്നവാക്കിനേക്കാൾ എരിവെയ്യാനും വിശാലമായിരുന്നില്ല. എക്കപ്പെടുത്തിയ അക്കാദമിക്കാലേന്നോ എക്കർത്തുപ്രതിമേന്നോ പറഞ്ഞാൽ പരമാവധി ലഭിക്കാം വുന്ന അർത്ഥം ഒരു സമയത്ത് ഒരാൾ എന്നേ ആവു; അല്ലാതെ, ജീവിത കാലം മുഴുവൻ ഒരാൾ എന്നാവില്ല. ലൈംഗികതയുടെ ഈ സാത്രത്തുണ്ട് ഒളാക്കേ കണ്ണം കേട്ടും അനുഭവിച്ചും വളർന്നതാണ് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സാമുഹികപരിശീലനം.

“പാതി തോൽ ചെത്തിയ മാസച്ചവും
പാപമറിയാതോരക്കത്തിയും
ഓരോ കരത്തിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ട-
ച്ചാരണിവേണി പകച്ചുന്നിനും”

.....

“അമ്മയോടിക്കമെമിണ്ണിയാൽ ഞാൻ
പമ്മനിയാക്കും ചതച്ചുനിന്നെന്”

(വാളും കത്തിയും)

എന്ന അച്ചുന്നേ ഭീഷണി ചങ്ങമ്പുഴയുടെ അപൂർണ്ണമായ ആത്മകമയിൽ വിശദൈക്കിക്കുന്നുണ്ട്.

“-ഞാൻ എപ്പോഴും അമ്മുചേച്ചിയാടോനിച്ചായിരുന്നു. പ്രജന്താമണ്ഡലത്തിന്റെ വിദ്യരസീമയിൽ എന്ന കൊണ്ടനംകുത്തിക്കൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന ആ തതിവെവകുത്തരംഗം, പരമപവിത്രമായ എന്നേ വിദ്യാരംഭത്തിന്റെ പീരികയായിത്തീരുവാനിടവന....” അനുഭവവും ആത്മകമയിൽനിന്നുതനെ നാം വായിക്കുന്നു. എന്നാൽ, കാല്പനികതയിലൂടെ കവി പരിചയപ്പെട്ടതും പ്രചരിപ്പിച്ചുപോരുന്നതുമായ കാവ്യജീവിതമാക്കുടെ, ആദർശപ്രണയത്തിലൂടെ “അഭൈത്വാമലാഭവസ്പദപദിത്വപ്രക്രൂഢേവല പുകാൻ-” പര്യാപ്തമാണുതാനും. യമാർത്ഥമജീവിതവും കാല്പനികസപ്പനഞ്ചള്ളം തയ്യിലുള്ള ഈ പൊരുത്തമില്ലായ്മ, യമാർത്ഥമജീവിതത്തിന് കവിതയിൽ നൃായീകരണം കണ്ണാതേണണിവരുന്ന ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വം ഒക്കെ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളിലെ പരസ്പരവെവരുവുംജീവിതകളും രചനയ്ക്കെത്തെ അഗ്രധിത്വാർക്കും കാരണമായിട്ടുണ്ടാവാം. കാല്പനികതയുടെ തുലാസ്ത്രിൽ

മുന്നോട്ടു

തുകിനോക്കി, സ്വന്തം ജീവിതം പാപത്തിന്റെതാണ്ടന് അദ്ദേഹം തിരിച്ച് റിയുകയും അക്കാര്യം തുറന്നു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടാല്ലോ. പര സ്വർഗ്ഗ പൊരുത്തപ്പെടാത്ത, പുഖും നബങ്ങളും നിറങ്ങൽ തന്റെ സ്വന്തം തന്നെയാണ്

“-നീളവേ ചില്ലാളിപ്പുള്ളികൾ മിന്നുമാ
നീലിച്ചു പരിലി നിവർത്തിനിർത്തി,
കണ്ണാഡിട്ടും സപ്തവർണ്ണങ്ങളൊത്തുചേർ-
നെന്നുഭയാലിക്കും കഴുത്തുനീട്ടി,...
ഉൽക്കെടപാണംബാത്താൽ പിടയുമൊ-
രുഗ്രസർപ്പത്തയും കൊക്കിലേതി;
തബുത്തിൽ തബുത്തിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന
മഞ്ഞാടിച്ചുക്കുന്നതുനുരുട്ടി.....”

തന്റെ മുന്പിൽ വന്ന് ആണ്മമയിലായി ആടിനിൽക്കുന്ന പാപം. (പാട്ടുന പിശാച്). വൃക്കിജീവിതത്തിലെ പാപങ്ങൾക്കും നദികേടിനും കവി തയിലുടെ പ്രതിക്രിയ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് “മനസ്സിനി”യിൽ. ഒടുവിൽ പ്രതിക്രിയ പരാജയപ്പെടുകയും കവിത വിജയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനോഹരമായ പുക്കലേക്കാണ്ക് കവി മുടിവെച്ച മുർക്കുഴിയാണ് “മനസ്സിനി”എന്നും പറയാം.

വർത്തമാനത്തിലും ഭൂതകാലത്തിലുമായി മണ്ണയും കരുപ്പും നിറങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുകയാണ് “മനസ്സിനി”യിലെ സംഭവങ്ങൾ. കഴിഞ്ഞുപോയ ഒരു സുപ്പന്നലോകത്തിന്റെ ചിത്രമാണ് ഒന്നാംരംഗത്തിൽ. പൊന്നാളിച്ചിതറുന്ന മണ്ണയാണ് ഈ രംഗത്തിന്റെ നിറം. മണ്ണത്തെത്തച്ചി പ്ലൈലുപോലെ മണ്ണജിമ വിടരുന്ന ഒരു പുലർകാലത്ത് നിർവ്വൃതിയുടെ പൊന്നക്കിരിപോലെ തന്റെ മുന്നിൽനിന്ന് ലഭിതമായ ഒരു സുന്ദരിയെ സംഭോധനചെയ്തുകൊണ്ടാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. അവബള ലഭിതേ എന്നും സംഭോധന ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രത്യേകതയും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവശ്രീ മണ്ണയിൽക്കൂളിച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിയാകെ അവശ്രീക അക്കം സേവിക്കുകയാണ്. ഭേദവനികേതഹിരണ്യയ മകുടം ദൂര ദൃഗ്തിപിത റിക്കോണ്ട് മേഖകയും പൊന്നിൻകൊടിമരമുകളിൽ സന്നോജജലമൊരു കൊടി പാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

“നീലാരണ്യനിചോളനിവേഷ്ടിത
നീഹാരാർദ്ദമഹാദികളിൽ,
കാല്യലസജ്ജലകന്ധക കനക-
കതിരുകൾ കൊണ്ടാരു കണിവെയ്ക്കേ,
കതിരുതിരുകില്ലും അദ്യശ്രദ്ധരിതികൾ,
കാമര കാനന ഭേദതകൾ,

കലയുടെ കമ്പികൾ മീറ്റും മട്ടിൽ
കളകളമൊഴുകി കാടുകളിൽ!”

എന്നിങ്ങനെ പ്രകൃതിയുടെ ഈ ഇടപെടലിനെ കവി, മനോഹര മായി ലാഷയിലേയ്ക്ക് ആവാഹിച്ചിരിക്കുന്നു. സത്യഗുണാശീ ചെന്താമര മലർ സസ്മിതമഴകിൽ വിടർത്തിയപോലെ ചട്ടലോല്പലദയുഗളം ചുട്ടി അവളുടെ വദനം ചാന്ദ്രിക പെയ്തു നിൽക്കുന്നു. ദൃസ്തിയോടായിരുമുട ലുകൾ ചുറ്റുപിണ്ണണ്ണണ്ണരു മണിനാഗം ചന്ദനലതയിൽ അധ്യാമുവശയനും ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണ് ചെറിയൊരു പിനിനീരലർച്ചുടിയ അവളുടെ ചിക്കു രണ്ടാം. മലരാളിതിരജ്ഞം മധുചാന്ദ്രികയിൽ മശവിൽക്കൊടിയുടെ മുനമുകൾ ആ ദിവ്യമാംശം അഴകിനെ എഴുതാൻ കല്പന ഉഴിത്തുടങ്ങുന്നോൾ കവി തന്നതാൻ മരക്കുകയും മധുരസപന്നതാവലിപുത്രതാരു മായാലോക തെരുത്തുകയും മാത്രമല്ല, അദൈത്താമലഭാവസ്ഥപനിതവിദ്യുതേഖല പുകുകൾ വരെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കവിയും കാമിനിയും കുട്ടി ഒരുമിച്ച് ഞിക്കൽ അനുഭവിച്ച മായാലോകത്തെ ഓർമ്മയിൽ പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയാണ് എന്നാം രംഗം.

“രംഗം മാറി കാലം പോയി
ഡംഗം വന്നു ഭാഗ്യത്തിൽ”

എന്ന് കരുപ്പിൽ ആരംഭിക്കുന്ന കവിതയുടെ രണ്ടാം രംഗം വർത്തമാനകാലത്തക്കുറിച്ചാണ്. നായികയുടെ സൃംഗരമായ ഉടലിൽ കൊടിയും വസുരിപിടിപെട്ട് ഉശ വിരുപത കോമരമാടിയതിന്റെ ദുരന്തമാണ് ഈ കരുപ്പിൽ വിശദികരിക്കുന്നത്.

“കൊടിയവസുരിയിലുംഗവിരുപത്
കോമരമാടി നിന്നുടലിൽ,
കോമളരുപിണി ശാലിനി നീയൊരു
കോലം കെട്ടിയ മട്ടായി...
മുകിലോളി മാഞ്ഞു മുടികൾ കൊഴിഞ്ഞു
മുവമതിവികൃതകലാവുതമായ്
.....നിന്നുടൽ വെറുമൊരു തൊണ്ടായി.
കാണാൻ കഴിയാ-കണ്ണുകൾ പോയി;
കാതുകൾപോയി കേൾക്കാനും!”

പണ്ഡാരികൾ, കവിയെ അദൈത്താമലഭാവസ്ഥപനിതവിദ്യുതേ വല”യിലേയ്ക്കുയരർത്തിയ പ്രണയിനിയെ വിഡി എറ്റവും കുരമായി ശിക്ഷിച്ച അവസരത്തിൽത്തന്നെ ഈ വിശദാംശങ്ങളാക്കേ അവളുടെ മുഖത്തുനോക്കി പറയുന്നു എന്നതാണ് ഈ കവിതയിലെ എറ്റവും കൊടിയ കുരത്! അമവാ ഇവർ രണ്ടുപേരും ഒരാളല്ല എന്ന കവിയുടെ ജീവിതയാമാർധ്യം ചേർത്തുവെച്ചുവായിക്കുന്നോൾ ഇങ്ങനെ ദൃവീർപ്പിൽ

പറയുന്നതിൽ അപാകമില്ല എന്നും സോധ്യപ്പെടും. അക്കാദ്യം പിനീട് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

“കെട്ടജീവിതം; ഉണ്ടനിക്കേനാൽ
മറ്റാരു കാവുജീവിതം മനിൽ”

എന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി എഴുതിയിട്ടുണ്ടോ. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാര്യത്തിൽ വ്യക്തിജീവിതവും കാവുജീവിതവും തമിൽ ഏഴപോലെയും വേർപ്പെടുത്തി പരിശോധിക്കാൻ കഴിയാതെ വിധത്തിൽ കെട്ടുപിണ്ടഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ സത്യവും കാവുജീവിതത്തിലെ സത്യവും രണ്ടും കവികൾ സത്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്. ഈ രണ്ടും പലപ്പോഴും പലകവിതയിലും ചിലപ്പോഴാക്കെ രൂ കവിതയിൽത്തന്നെയും കൂടിക്കലരുസോശാണ് കവിയുടെ ജീവിത ദർശനം പരസ്പരവിരുദ്ധമാകുന്നു എന്നും, ഇന്നലെപ്പറിഞ്ഞ ആശയത്തിന് കടകവിരുദ്ധമായ തരത്തിൽ ഇന്ന് പറയുന്നു എന്നും അനുവാചകർക്ക് തോന്നുന്നത്. ഈ രണ്ടു ജീവിതങ്ങൾ തമിലുള്ള വേർത്തിരിവ് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയാതെ കവികൾ ആദർശദാന്ഡത്തെക്കുറിച്ചോ ആശയവെരുല്ലുണ്ടെന്തകുറിച്ചോ വേദഭാതി തോന്നേണ്ട കാര്യമെയില്ല. എങ്കിലും-

“പാടിൽ കരഞ്ഞതൊൻ ജീവിതപ്പുമര-
ചോടിലിരുന്നു പൊടിച്ചിരിച്ചു”

എന്ന് തുറന്നു പറയുസോൾ കാവുജീവിതവും വ്യക്തിജീവിതവും തമിലുള്ള വേർത്തിരിവിനെക്കുറിച്ച് കവി സോധവാനാകുന്നുണ്ട്.

“ജാതക ദോഷം! വനന്നനിന്നെന്ന്
ജായാപദവി വരിച്ചു നീ?”

എന്ന് നായികയെ വരിച്ചതിലും തനിക്കുകൈവന ജാതകദോഷത്തെ ശപിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിതയിൽ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ വിവരണം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്.

മുന്നാമത്തെ റംഗം അവരുടെ പ്രണയത്തിന്റെ ആരംഭത്തെന്തക്കുറിച്ചാണ്. “പലപലരമണികൾ വന്നു. വന്നവർ പണ്ണേതയും പദവിയേയുമാണ് വാഴത്തിയത്. എന്നാൽ കിന്നരകന്നുകപോലെ ചിരിച്ച് നായകന്റെ മുന്നിൽ വിളങ്ങിയ ഇവർ മാത്രം തനിക്ക് അവിടെന്തെ പൊന്നോടക്കുഴൽ മതി എന്ന് പറയുന്നു. ഇതുകേട്ട് പുളകമണിഞ്ഞ് നായകൻ പുതുലോകത്തിലെ യുവന്മുപന്നായി. ഇന്നാകട്ടെ അധാർ ആ പുതുലോകം ഭരിക്കുന്ന മനവൻതന്നെന്നയാണ്.

“നീയോ നിഹതേ, നീയോ?-നിത്യം
നീറുകയാണയി മമ ഹൃദയം
കണ്ണുകളില്ല, കാതുകളില്ല...”

എന്ന് അവളുടെ പുണ്ണിൽ ഒരിക്കൽക്കൂട്ടി കൊള്ളിവെക്കാനുള്ള വാക്കുകൾ കവിതയിൽ ആവർത്തിക്കുന്നു. ആ വാക്കുകളിലും കവിത പീണ്ടും പർത്തമാനത്തിന്റെ ദുരിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കണ്ണും കാതും ഇല്ലക്കിലും തിന്നുയിൽ താൻ കാലുകുത്തു ബോൾ എങ്ങനെയെന്നറിയാതെ അക്കാരും ഭാര്യ അറിയുകയും അവളുടെ ചുണ്ടിൽ ശേഖിണാണിയ പുണി വിഹിയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അസ്യ തകൊണ്ടും തന്റെ വേന്നും സേവനബന്ധമാക്കുന്ന പൊൻതിരികളാണ് അവൾ തെളിയിക്കുന്നത്. ആ പൊൻതിരികൾ വെളിച്ചം ചിത്രോന്മാശും താൻ എന്തിനാണ് പിന്നിരുളിൽ തപ്പുന്നതെന്ന് കവി ആശ്വര്യപ്പെട്ടുകയാണ്. മുർദ്ദാസനകൾ ഇടയ്ക്കുവന്ന് സർവ്വകരുതോടുകൂട്ടി തന്നെ കീഴ്പ്പെട്ടു ഞതാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അവധോക്കെ അടിയിറവുപറഞ്ഞ് തിരി ചുപ്പോകുന്നു. അതിനുള്ള ശക്തിനാല്കുന്നത് ഭാര്യാണ്. എങ്കിലും, ഇരു കുലകപ്പെട്ട സ്വന്തം അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ചില നിംഫങ്ങളിലെക്കിലും അവ മുട്ടും മനസ്സിൽ വിഷമവിഷാദം വന്നു നിറയുന്നുണ്ടാവാം.

“കൊടുക്കാറുളിപ്പേമശപെയ്തിട്ടു
മിടവപ്പാതിപ്പാതിരയിൽ
ശാരദരജനിയിലേന്നതുപോൽ നീ
ശാലിനി, നിദയിലമരുമേഖല
അകലത്തരിയാത്തലയാഴികൾ-
നക്കുഹകളിൽ നിന്നൊരു നിന്നും
പെരുകിപ്പുരുകിവരുമേഖലേന്നോ
സിരകളെയാരു വിറവിറയിക്കേ
കാട്ടാളൻ കണ്ണയെയ്താരു പെക്കിളി
കാതരമായിപ്പിടയുംപോൽ
പിടയാറില്ലേ നിൻ ഹതചേതന
പിടിക്കിട്ടാത്തൊരു വേദനയിൽ?”

എന്ന് ഭാര്യ അനുഭവിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയ്ക്കുള്ള ദുരന്തങ്ങളെല്ലാ നായകൻ തന്റെ സകലപത്തിലേയ്ക്ക് വിളിച്ചുവരുത്തുകയാണ്. ഒരു മിന്നാമിനു ഞങ്ങിന്റെ വെട്ടംപോലുമില്ലാതെ അടിയിലട്ടിയിൽ ഇരുളിരുളിനേരൽ കട്ടപ്പി ടിച്ച് പാതാളത്തിലകപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലാണ് അവൾ. സ്നേഹത്തോടെ താൻ മുസിൽ വന്നുനിൽക്കുമേഖല മാത്രം രൂപക്ഷേ, “നീലനിലാവിലെ വന മേഖലപോൽ/നിശല്യുകളാടാമവിട്ടത്തിൽ/തെള്ളിടമാത്രം! പിന്നീടെല്ലാ, /മല്ലാ സൗന്ദര്യത്തു ഹതാഗ്രൂ!” എന്നാണ് അവളുടെ ആ അവസ്ഥയെ കവി മന സ്സിൽ കാണുന്നത്.

തനിക്ക് ഈ ദൃംഖം ഒരു ലഹരിയാണെന്ന് നായികയോ, അവൾ ഈ ദൃംഖത്തെ ലഹരിയാക്കി മാറ്റിയതായി വിശദീകരിക്കാൻ പോന്ന എന്ത്

കില്ലും ഒന്നുംവെത്തെ നായകനോ ഈ കവിതയിൽ ഒരിടത്തും നമ്മോടു പറയുന്നില്ല എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വളരെ പെട്ടുനാണ് “നിൻക് മദ്യോർത്തേതാർത്തതൻ കരളുരുക്കി സകല്പത്തിൽ പിലയിക്കേ...ചേതനയ സിവു പൂളകങ്ങൾ!” എന്ന അനുസ്ഥിതിലേയ്ക്ക് “മനസ്സിനി” നിപതിക്കുന്നത്.

ശാസക്കോശത്തിൽ മാരകമായ കഷയരോഗം പിടിപെട്ട കൊടിയ വേദനസഹിച്ച്, മരണത്തെ മുന്നിൽക്കണ്ണുകൊണ്ട് കിടക്കുന്ന നാളുകളിൽ രചിച്ച കവിതയാണ് “മനസ്സിനി” എന്നതിന് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വാക്കുകളും അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തിറയുന്നവരുടെ നിരവധി ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളും സാക്ഷിയാണ്. ചങ്ങമ്പുഴയെ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളം ജീവിതവും കവിതയും രണ്ടില്ല. “മനസ്സിനി”യിൽ കവിതയുടെ നാടകീയതയ്ക്കു വേണ്ടി തന്റെ രോഗം പ്രണയിനിക്കു നല്കുകയും അവളുടെ സേവനോത്സുകത തന്റെ പേരിൽ ചാർത്തി വാങ്ങുകയും ചെയ്തുവെകില്ലും, അടിയിലടിയിൽ ഇരു ഭിരുളിയേൽ കട്ടപിടിച്ച പാതാളത്തെ വാക്കുകളിൽ വരച്ചുവെച്ചപ്പോൾ ഫേയ്ക്കും ആ വേദനയത്തും അനുഭവിക്കുന്നത് താനാണ്ടോള്ളോ എന്ന സത്യം കവിക്കുപോലും നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്ത നിലയിൽ സ്വരൂപം വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്. അങ്ങനെ കവിതയിൽ ആരംഭം മുതൽ സൃഷ്ടിച്ചു പോന്ന നാടകീയതയ്ക്കുമേൽ വേദനയുടെ സത്യം പിടിമുറുക്കുകയും നാടകീയത പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്റെ സാഭാവിക പരിണാമിയാണ് “വേദന, വേദന, ലഹരിപിടിക്കും വേദന, ഞാനിതിൽ മുഴുകട്ടു! മുഴുകട്ടു, മമ ജീവനിൽ നിന്നൊരു മുരളീമുദ്രവമൊഴുകട്ടു!” എന്ന അനുപം. പകേശ, താൻ അതുവരെ സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ച കമ മറ്റൊരു തരത്തിലാണ് എന്ന കാര്യം കവിക്ക് ഓർമ്മയുണ്ട്. അതിനാൽ, ചുവടുമാറ്റത്തിന് ന്യായികരണം കണ്ണെത്താൻ “നിന്ന കമദ്യോർത്തേതാർത്തതൻ കരളുരുക്കി” എന്ന് തനിക്കോ, വായനക്കാർക്കോ ബോധ്യപ്പെടാത്ത തരത്തിൽ മുൻകുർജാമ്പും എടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ടവർക്ക് മാരകമായ ഒരു രോഗം വരുന്നോൾ ആ രോഗം തനിക്ക് വന്നാലും വേണ്ടുകയില്ല പ്രിയപ്പെട്ടവർ രക്ഷപ്പെടണോ....എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും സ്നേഹത്തിന്റെ ഉദാത്തമായ അനുഭവരീതിയാണ്. തനിക്കുപിടിപെട്ട മാരകരോഗം തനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട വർക്ക് പിടിപെടാലും തരകേടില്ല, താൻ രക്ഷപ്പെടണോ....എന്നു ചിന്തിക്കുന്നത് കുരതയുടെ ഏറ്റവും വികൃതമായ ബഹിർസ്വർണ്ണവും. “മനസ്സിനി”യിലെ നായകൻ്റെ മാനസികാവസ്ഥയെ ഏതുതരത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? ജീവിതത്തിൽ പീഡിത്തീർക്കാനാവാത്ത കടങ്ങൾ കവിതയിലും വീട്ടാനുള്ള ശ്രമം “മനസ്സിനി”യിലുണ്ട് എന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. താൻ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിനും ശുശ്രൂഷകൾക്കും

പ്രതിഫലമായി കവിതയിൽ ഒരു നാടകയീയ ജീവിതം സ്വീഷ്ടിക്കുകയും ആ ജീവിതത്തിൽ മാരകരോഗം പിടിച്ചെടുക്കുന്നും കാതും നഷ്ടപ്പെടു തന്റെ രോഗയെ സ്വന്നേഹപൂർവ്വം പരിപരിക്കുകയും ആണ് കവി ചെയ്യുന്നത്.

“എന്നാൽ യമാർത്ഥത്തിൽ സുശീലയായ എൻ്റെ ഭാര്യയുടെ അതി രറ്റ സ്വന്നേഹവും സഹനശക്തിയും എൻ്റെ മനോമണിയല്ലത്തിന്റെ ഓരോ കോൺഡിനേഷ്നേലബും ഇളക്കിമിരിച്ചിട്ടുണ്ട്...ഇങ്ങനെ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയാൽ പലതുമുണ്ട്. അത് ഈനി ഒരുപാരതിലായിക്കൊള്ളാം.” ഇങ്ങനെ എഴു താൻ തുടങ്ങിയാൽ പലതുമുണ്ട്” എന്ന വാക്കുകളിൽ മറ്റാരു നായികയുടെ സാന്നിഡ്യം അമവാ മറ്റു പല നായികമാരുടേയും സാന്നിഡ്യം ഒളി പ്ലിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ‘മനസ്സിനി’യിൽ ആദ്യം മുതൽ അവസാനം വരെ രംഗത്തു വരുന്ന സ്ത്രീകമാപാത്രം ഒന്നല്ല എന്നർത്ഥമാണ്. കവിയെ മധുര സ്വപ്നശത്രാവലിപുഞ്ചത്താരു മായികലോകത്തിലിച്ചതും, ആഭെദ്ധതാമലാവോസ്പന്നിതി വിദ്യുമേഖലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയതും, ഒരു നായികയാണ്. മലരാളിതിരളും മധുചന്ദ്രികയിൽ മശവിൽക്കൊടിയുടെ മുന്നമുകൾ കവി തന്നതാൻ മറ്റൊരു എഴുതിയതും അവഭേദക്കുറിച്ചാണ്. നിർവ്വതിതന്റെ പൊൻകെൽപോലെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന ഈ ദേവിയെത്തന്നെന്നയാണ്-

“ഈനിപ്രകൃതിയിലെന്തിനുമാനു-
സനായിനിയാണു നീ, മനോമോഹിനി
എന്തിന് മനസ്സും വിശ്വബീകരിക്കുവെന്നോ-
രെന്തോ മുവത്തു വഹിപ്പവളാണു നീ!
മാദകാലാപമ, മ്ലേന്തോ മഹായജന-
പുതമണിനാദമാണു നിന്നനനു!
കണ്ണശ്വിടുമൊരു ലീലാസാരസ്സല്ല
പുണ്യഗംഗാതീർത്ഥമാണു നിൽ സൗഖ്യം!
ദോഗാനുഭൂതിയിലേയ്ക്കെല്ലാനുപമ
ത്യാഗത്തിലേക്കെടുപ്പിപ്പു നിൽ സുന്നമിതാം!”

എന്ന് “ദേവി” എന്ന കവിതയിൽ സ്മരിക്കുന്നത്. ഈ പുണ്യഗംഗാ തീർത്ഥമാണ് അല്ലെങ്കിലും കുടി വളർന്ന് “മനസ്സിനി”യുടെ ആദ്യഭാഗത്ത് കവിയെ “അഭെദ്ധതാമലാവോസ്പന്നിതി വിദ്യുമേഖലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുന്നത്.

രണ്ടാം രംഗത്തിൽ, “ജാതകദോഷം! വന്നെന്തിനെന്ന് ജായാപദവി വരിച്ചു നീ...” എന്ന് ശപിക്കുന്നതാകട്ടെ മറ്റാരു നായികയെ അമവാ ഭാര്യയെ ആണ്. ഇവഭേദം “ആ പുമാല്” എന്ന കവിതയിലും നാം പരിപായപ്പെട്ടതാണ്. “ആരു വാങ്ങുമിന്നൊരുവാങ്ങുമീ ആരാമത്തിന്റെ രോമാഞ്ചം” എന്ന് വിളിച്ചു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് പുകശൽ വിൽക്കാൻ നടക്കുകയാണ് ഒരു പെണ്ണുകൂട്ട്.

രാജപാതയിൽ പൊന്തുഷ്ട്രൂപോൽ
രാജിച്ചിടിനാൾ ബാലിക
സംവ്യയില്ലാതെ കുടിനാൾ ചുറ്റും
തങ്ങാണയം തക്കുവോർ
ആശയുർത്താരിലേവനുമുണ്ടാ-
പ്രേശലമാല്യം വാങ്ങുവാൻ....”

അത്തരകാർക്ക് ആർക്കും പകേഷ അവർ ആ പുമാല നല്കുന്നില്ല.
“കാട്ടിലാമരച്ചോട്ടിലാ, യുണിഡാ/രാട്ടിയകുമാരകൻ,/ഉച്ചവെയ്യലേല്ലക്കാതു
ഘുസിക്കുന്നു/പച്ചപ്പുരിതൊട്ടിലേകനായ്” അവൻ കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി
യാണ് അവർ ആ മാല കൊണ്ടുപോകുന്നത്. ആ മാല വാങ്ങിയാൽ താൻ
എന്നാണ് അതിന് വിലയായി നല്കേണ്ടത് എന്നാഡിയാതെ ധർമ്മസകടത്തിൽ
അക്കപ്പട്ടുന ഇടയകുമാരനെ ആ പെൺകുട്ടി സമാധാനിപ്പിക്കുന്നത്-

“ആ മുരളിയിൽ നിന്നൊരു വെറും
കോമളഗാനം പോരുമേ!...”

എന്നാണ്. പുവിനുപകരം പൊന്തുകൊടുക്കാൻ ആളുണ്ടായിട്ടും
അതു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണ് പെൺകുട്ടി ഇടയകുമാരനെ വരിക്കുന്നത്.
പകേഷ, അവർ ഇടയനെ തേടിച്ചേന്നതാണ്, ഇടയൻ അവളെ അനേഷ്ട്രൂ
ചെന്നാൽ. അതുകൊണ്ടാണ് ജാതകദോഷം! എന്ന് ആ ബന്ധത്ത ശപി
ക്കാൻ നായകൻ തയ്യാറാകുന്നത്. മനസ്സിനിയിൽ കവി ഒരു സ്ത്രീയെ
സംഖ്യാധന ചെയ്യുന്നു എന്ന് തോന്തുവോർത്തനെന സംഖ്യാധന ചെയ്യു
ന്നത് പല സ്ത്രീകളെയാണ് എന്നർത്ഥം.

രു കവിതയുടെ ഇടയ്ക്കുവെച്ച് വ്യക്തിസ്വരം മുറിപ്പുപോവു
കയും കവിതയുടെ തുടക്കത്തിൽ പാലിച്ചുപോരുന ആശയം ഇടയ്ക്കു
വെച്ച് എതിർദിശയിലേയ്ക്ക് ചുവടുമാറ്റുന നടത്തുകയും, കവിയുടേതെന്ന്
അടിവരയിട്ട് ആർക്കുമുസില്ലും അവതരിപ്പിക്കാവുന ഒരു കാവ്യദർശനം
ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്നതിന് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ നിരവധി കവി
തകൾ ഉദാഹരിക്കാൻ കഴിയും.

“രണ്ടല്ല നാലല്ല നാനുറു കയ്യുക-
ഇംബേന്നിക്കുശനവങ്ങളുമായ്
പല്ലുകളല്ലുഗ്രാംഷ്ട്രകൾ, കണ്ണുനി-
രല്ലേൻശികളിൽ തീപ്പോരികൾ!
ചെണ്ടല്ല, വജശിലപയാണകം മെയ്തിൽ
കണ്ണാമുഗത്തിൻ കടുത്ത ചർമ്മം,
ഓടക്കുഴലൊരു കയ്യിൽ കൊടുന്നല-
യോടുമറ്റാനി,ലെണ്ണിൽ കുംഠം....”

എന്ന് കവി തന്നതാൻ തുറന്നുകാണിക്കുന്ന രചനയാണല്ലോ “പാട്ടുന പിശാച്.” പാട്ടുപിശാചിനെ പുമാല ചാർത്തുന മുഖപ്പെ എത്തെ കളിയാക്കാനും എന്നെങ്കുറിച്ചുനീ എന്തിന്തു...? എന്ന് തന്റെ യമാർത്ഥ സ്വത്വം വെളിപ്പെടുത്താനും കവി തയ്യാറാകുന്നുണ്ട്. “ഞാനാണോ ഗണ്യർവ്വൻ? സുക്ഷിച്ചുനോക്കുനീ ഞാനാരത്യുഗ്രവേതാള മല്ലോ” എന്ന ആമുഖത്തിനുശേഷം ആ വേതാളത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഓരോന്നായി വിശദിക്കിക്കുകയാണ് കവിത.

“പാടി ഞാൻ നിന്നെന്നയുറക്കും എന്നിട്ടു നിൻ ചുട്ടുള്ള രക്തം ഉണ്ടി കുടുക്കും. ആദ്യം പിരിക്കും, തലോടും അനന്തരം കുർത്ത നവംകൊണ്ടു പബ്യ നുള്ളും....അങ്ങനെയങ്ങനെ നൂളിനുള്ളിപ്പെടുന്നങ്ങളുടഹാസന്തോജങ്ങൾ തുള്ളി, തല്ലി നവങ്ങളത്യുഗ്രമായാനോടെ തള്ളി നിൻ പള്ള പൊളിച്ചു ചീന്തും! കാലും കരങ്ങളും തല്ലിപ്പിടച്ചു നീ കാതരമായി കരഞ്ഞിട്ടുണ്ടാൾ ചുട്ടുകരക്കം കോരിക്കോരിക്കുടിച്ചിട്ടും പൊടിച്ചിരിച്ചുമലരിയും ഞാൻ. എന്നിട്ടുനീൻ കുടൽമാലയും ചാർത്തി ഞാൻ നിന്നു നിൻചുറ്റില്ലും നൃത്തമാടും...” എന്ന് ആ വിശദിക്കരണം ഭീകരവും ജൂഡുപ്പസംഖയും മായി തുടരുന്നു. “പാടിൽക്കരഞ്ഞ ഞാൻ ജീവിതപ്പുമരച്ചോട്ടിലിരുന്നു പൊടിച്ചിരിച്ചു” എന്ന, തനിക്കുമാത്രം അറിയാവുന്ന കുമ്പസാരഹസ്യം അനുവാചകർക്കുമുഖിൽ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് “പാട്ടു പിശാച്”. പകേശ, പെട്ടുനുതനെ-

“ഉറ്റവരെപ്പോലൈരുള്ളലിവില്ലാതെനാ-
രുഗ്രസർപ്പങ്ങൾ മറ്റില്ലുംകിൽ
ഞന്നങ്ങാൻ കേരിച്ചവിട്ടിടാതങ്ങാട്ടു
ചെന്നുകടക്കാറില്ലന്നുസർപ്പം.

ഉറ്റവരാക്കട്ട, മാറാതെ കാലിമേൽ
ചുറ്റിപ്പിണ്ണത്തു കടിച്ചുകുറിം
ചത്തടിണ്ണാലുമപ്പുടച്ചാരവും
പത്തിവിട്ടുർത്തിച്ചിക്കണ്ണുകൊത്തും
മിത്രങ്ങൾ, മിത്രങ്ങൾ, പാഷാണപാതങ്ങൾ-
മിത്യാദ്രേഘങ്ങൾക്കയിനനായ് ഞാൻ!”

എന്ന്, താൻ വഴിപിഴച്ചുപോകാനുള്ള കാരണം മുഴുവൻ മറ്റാരെ തത്ത് നിക്കേഷപിക്കുന്നതും കാണാം. ഇതിൽ ഏതാണ് സത്യം എന്ന ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായും നമുക്കുചോരിക്കാം. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച്, പ്രണയത്തെ കുറിച്ച്, സ്വർത്തീയക്കുറിച്ച് ഒക്കെ ഇത്തരത്തിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ നിര വധി നിലപാടുകൾ ചങ്ങന്നുഴയുടെ വ്യത്യസ്തകവിതകളിലും ഒരു കവി തയിൽത്തനെന്നയും കാണാം.

“പെബ്രൂറോനാരേണ്ടതിനെ സുഷ്ടിക്കാതിരുന്നുകിൽ നിർണ്ണയം പണ്ണേ ലോകം സർഗ്ഗമായ്ക്കഴിഞ്ഞേനേ...”

എന്നു പറയുന്നതും “മലരാളിതിരളും മധുചട്ടികയിൽ മഴ വിശ്വകാഡിയുടെ മുന്നമുകൾ” അവശ്യ എഴുതാൻ ഉശരുന്നതും ഒരേ കവി തന്നെയാണെല്ലാ. ഇതിൽ എതാണ് യാർത്ഥത്തിൽ കവിയുടേതായി കണക്കിൽ ചേർക്കേണ്ട നിലപാട്? എല്ലാ നിലപാടുകളും ചങ്ങമ്പുഴ എന്ന കവിയുടെ നിലപാടുകളാണ്. എല്ലാ നിലപാടുകളും സത്യവുമാണ് എന്നായി റിക്കും ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു പറയാനുണ്ടാവുക.

യാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ എല്ലാ നിലപാടുകളും നേരിഷകങ്ങളാണ്. അവയെ സ്ഥിരതയിലേയ്ക്ക് വലിച്ചുനീട്ടാൻവേണ്ടി വൃക്കതികൾ കാണിക്കുന്ന സർക്കല്ല് പലതരം മുഖംമുടികളായി രൂപമടക്കുന്നു. ദോൾ മറ്റൊരാളെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം ഈ നിമിഷത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നാണ്; എന്നു മാത്രമാണ്! ദോൾ മറ്റൊരാളെ വെറുക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതാലും അർത്ഥം അത്രയേ ഉള്ളൂ. നാഭയും, അതിനടുത്ത ദിവസവും, ജീവിതകാലം മുഴുവനും ഈ വെറുപ്പുപോലെതന്നെ സ്നേഹവും ചിലപ്പോൾ നിലനിന്നേയ്ക്കാം. എല്ലാ യ്യപോഴും നിലനിന്നുകൊള്ളണമെന്നില്ല.

മനുഷ്യൻ്റെ വികാരങ്ങളേയും ചിതകളേയും ശാശ്വതീകരിക്കാനും ആദർശവത്കരിക്കാനും ചരിത്വത്കരിക്കാനുമുള്ള ശൈലം സംസ്കാരത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ്. കാട്ടിൽനിന്ന്-പെക്കുതിയിൽനിന്ന്-തിരിച്ചുപോരാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ചില തെറിച്ച വിത്തുകൾ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഈ ശൈലങ്ങളെ എല്ലാ കാലത്തും വെള്ളുപിളിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിമിഷങ്ങളാണ്, ആ നിമിഷത്തിന്റെ വികാരങ്ങളാണ്, വെറുപ്പും സ്നേഹവുമാണ് സത്യം. ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളുടെ ആശയലോകത്തു സാധാരണ കണ്ണുവരുന്ന ഈ പ്രത്യേകത കവിതയുടെ കൊച്ചറ്റിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നതിന് “മനസിനി”യടക്കം ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരവധിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, കവിതയുടെ ആദ്യഭാഗത്തു പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന നായിക രണ്ടാം ഭാഗത്തുവെച്ച് ആർമ്മാറാട്ടം നടത്തുന്നത് ചെന്നയിലെ കാപട്ടമല്ല, കവിമനസ്സിന്റെ സത്യസന്ധതമാത്രമാണ്. കവിതയിൽ തുടക്കംമുതൽ അവലംബിച്ചുപോരുന്ന നടക്കീയതയ്ക്ക് അവസാനഭാഗത്തുവെച്ച് ഭേദം വരുന്നതിനെയും ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് പിലയിരുത്തേണ്ടത്.

വാക്കുകൾക്കായുള്ള കവികളുടെ അനോധണത്തക്കുറിച്ചും തപസ്സിനെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ സാധാരണ പറയാറുണ്ടെല്ലാ. വാക്കുകൾ കവിക്കായി തപസ്സിരുന്നതിന്റെ, കവിതയിൽ ഇടം തേടി കവിയെ നിരന്തരം ശല്യപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഒക്കെ അനുഭവമാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ. ഒരു

കവിതയിൽത്തന്നെ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ ആശയങ്ങൾ, ജീവിതത്തിലാകെ ആശയങ്ങളുടെ പരസ്പരവെവരുദ്ധം, കവിതയിൽ ഒരിക്കൽ സ്ഥാപിച്ചു വെച്ച് ആശയങ്ങൾക്ക് കടകവിരുദ്ധമായി മറ്റാർക്കിൽ പറയൽ, എല്ലാം ഇത്തരത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാര്യത്തിൽ ആശയങ്ങളും സത്യം, വാക്കുകളാണ്. അമവാ ശബ്ദങ്ങൾ പോലുമാണ്. ആശയങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കാനാണ്മേഖലാ വാക്കുകളും ശബ്ദങ്ങളുമൊക്കെ, അപ്പോൾ ശബ്ദം എങ്ങനെ ആശയങ്ങൾക്കുമേൽ സ്ഥാനം നേടും എന്നു സംശയിക്കാം. സത്യത്തിൽ മനുഷ്യൻ ശബ്ദങ്ങളിൽനിന്നും വാക്കുകളിൽനിന്നും കാലക്രമണ ആശയങ്ങളിലേയ്ക്ക് എത്തിച്ചേരുകയാണുണ്ടായത്. അതുകൊണ്ട് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വഴി പ്രകൃതിയോട് എററാളം ഇണങ്ങിയിൽക്കുന്നതും കുടുതൽ സ്വാഭാവികവും ആണ് എന്നും പറയാം. വാക്കുകളിലുടെ കവിതയിലേയ്ക്കു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കവിതയിൽത്തന്നെ കാണുന്ന പരസ്പരവിരുദ്ധമായ എല്ലാ ആശയങ്ങളും ചങ്ങമ്പുഴയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടാണ് സത്യമാണ്.

വാക്കുകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തപനമാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത. രാജ് വാഴച്ചയുടെ അധികാരാലൂടന്നും തകർച്ച, ജനിത്തവുവസ്ഥയുടെ തകർച്ച, കുടുകുടുംബവ്യവസ്ഥയുടെ തകർച്ച എന്നിങ്ങനെ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാലത്തിന്റെ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയാഭ്യർഥകളിലേയ്ക്കൊക്കുക, കവിതയിൽ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന വാക്കുകളുടെ ഇതു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തപനത്തെ അനുയിക്കാവുന്നതാണ്. തകർച്ചകളെക്കുറിച്ച് സകടപ്പെടുകയും, എന്നാൽ സ്വന്തം കുടുംബത്തിലെക്കാം സംബന്ധിച്ച ഇത്തരം തകർച്ചകൾമുല്ലം വ്യക്തി ജീവിതത്തിൽ തനിക്കുകൈകവന്ന നിരവധി സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ ആവോളം കോരിക്കുടിച്ച് മരിക്കുകയും ചെയ്ത കവിയായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ.

മനുഷ്യരെ ഹിപ്പോട്ടെന്സ് ചെയ്യാൻ അയ്മാർത്ഥമായ വാക്കുകളും ശബ്ദങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ മറ്റാരു ഉദാഹരണമാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത - “നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഉറഞ്ഞുകയാണ്...ഉറഞ്ഞുകയാണ്...”എന്ന പില അംഗവിക്ഷപങ്ങളോടെ ഇരുജാലക്കാരൻ പായുമ്പോൾ അയാൾക്കു വിധേയനായ മനുഷ്യർ അറിയാതെ ഉറഞ്ഞിപ്പോകുമ്പോൾ. അതുപോലെ യുള്ള ഒരു അനുഭവമാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത ഒരു കാലാലടത്തിൽ ഉൾപ്പാടിപ്പിച്ചത്. ഇവിടെ കവിതയുടെ ആസ്വാദകൾ മാത്രമല്ല, കവിതന്നേയും സ്വന്തം വാക്കുകളുടെ ഹിപ്പോട്ടീസത്തിനു വിധേയനാക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ്, തന്റെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു വരുന്ന എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളും എല്ലാ സ്വന്നരൂപങ്ങളും വെവരുപ്പുങ്ങളും സ്വന്നഹിവും വെറുപ്പും താൻ ഇതുനിമിഷം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന കവിക്കു തോന്നുകയും അവയെല്ലാം കവിയുടെ യമാർത്ഥ അനുഭവങ്ങളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നത്. മാസ്റ്റർ വലയത്തിനുപുറിത്തുനിൽക്കുന്നവർക്ക് ആ ഉറക്കം, പക്ഷേ, കുട്ടികളി

പുസ്തകം

പി. വാസുദേവൻ നന്ദത്തിരി

പുഖ്യായിപ്പിറന്നുണ്ടാൻ - മാനുഷനേത്രങ്ങൾ തൻ
പുമാരികോരിച്ചൊരിഞ്ഞാൻ മേരി തൃടിച്ചുപോയ്.
കണ്ണടക്കാരത്തപ്പൊഴും നോക്കുന്ന പാവത്താനെ,
കഷ്ടമെൻ സ്വാസ്ഥ്യം തകർത്തിട്ടു കിട്ടാനുള്ളു?
സൗന്ദര്യവോധം കൊള്ളാമെങ്കിലും കർത്തവ്യത്തിൻ
സന്തമാംമാർഗ്ഗം വിട്ടു ചരിക്കുന്നതു നന്നോ?
അലക്കാരമായ്വാഴാൻ വിഡിക്കൈപ്പേട്ടോള്ളി-
യലരരെന്നാരുസത്യമോർമ്മിക്കാൻ മരക്കായ്ക.
കണ്ണകളിൽ, കരങ്ങളിൽ തെരിയാൻമാത്രം ദൈവം
ഞങ്ങളുണ്ടിച്ചുവെന്നങ്ങളെന നിന്നുക്കുവാൻ?
പറിക്കുന്നതുകൊള്ളാം; മനക്കുന്നതും കൊള്ളാം
തെരിക്കുന്നതുശ്രദ്ധകാടത്തമനോർത്താലും.
ഉണ്ടാരുകുട്ടംജീവിതമിപ്പുവിനേന്നു
നിന്റെ നേരിവിൽ താനെങ്ങനെയുംപിക്കും? ●●

യായി മാത്രമേ തോന്നുകയുള്ളു. ഇത് ഏതൊരു മാന്ത്രികവിദ്യയുടെയും
സാഖ്യതയും ഒപ്പ് പരിമിതിയുമാണ്.

ഹിപ്പോട്ടിസത്തിനു കീഴപ്പെട്ടുന വായനക്കാർക്കു മുന്നിൽ മന
സ്വിനിയിലെ നായിക ഒറ്റ സ്ത്രീയാണ്. കൊടിയ വസ്ത്രി പിടിപെട്ട് അവ
ഇടുടെ കണ്ണും കാതും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും അവളുടെ സ്നേഹസ്വന്നനായ
ഭർത്താവ് അവരെ ത്യാഗാജ്ഞലമായി ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
ഹിപ്പോട്ടിസത്തിനു പുറത്തുനിൽക്കുന്നവർക്കാകട്ട, മനസ്സനിയിൽ -
പലപലരമണികൾ വന്നു-പോകുന്നതു കാണാം. കണ്ണനീളും വായിൽ ഇരുന്നേ
ശ്വലോകങ്ങളും കണ്ണങ്ങളപ്പെട്ട് യശോദ നോക്കിനിൽക്കെ, വീണ്ടും ലോക
ങാൾ മായുകയും കുഞ്ഞിവായിലെ മണ്ണും കുസ്പതിച്ചിരിയും മാത്രം
ബാക്കിയാവുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലുള്ള രൂ അനുഭവമാണ് മനസ്സിനി
ആവർത്തിച്ചുവായിക്കുവോൾ ഉണ്ടാവുന്നത്. കണ്ണനീളും വായിലാണോ
യശോദയുടെ കണ്ണിലാണോ ഇരുശ്വലോകങ്ങളും തെളിയുന്നത് എന്ന
സംശയം സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാവാം. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം സമ്മതിക്കാതെ
നിവുത്തിയില്ല. പതിനാലു ലോകങ്ങളേയും കാട്ടിത്തരുന്നത് വായിലെ
മണ്ണിനീളും മിടുകൾ, കണ്ണനീളും മിടുക്കുതനെന്നയാണ്. ●

ലെയ്ക്കാ

കൊന്നമട്ട് വിജയ്

ലെയ്ക്കാ.....,
 നിന്റെ
 യേപ്പട്ടന ആ മനസ്സ്
 തൊനിപ്പോൾ
 സഹ്യം കണ്ണു
 സഹ്യ തുല്യമായ
 ഒരു യാമാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക്
 കൂതിക്കുമ്പോഴും
 നീ തെരഞ്ഞുന്നതു തൊൻ കേട്ടു.
 വിജനമായ
 നിന്റെ
 എഴുദിവസത്ത
 എകാന്ത
 തൊനിപ്പോഴിന്നു.
 നിന്റെ
 അവസാനത്തെ
 ഓരിയും
 ബഹിരാകാശത്തവിട്ടേയോ
 വീർപ്പുമുട്ടി കിടക്കുന്നുണ്ടാവാം.
 നാളെ
 മനുഷ്യൻ അവിടേയും
 വായുനിറയ്ക്കുമ്പോൾ
 അവ
 മുഴങ്ങിക്കേട്ടുക്കാം.
 എങ്കിലും
 ലെയ്ക്കാ
 എധിനി* ആശ്രധിനെനകാശ്
 നീ
 എത്രയോ ഭാഗ്യവാൻ

* എധിനി ആശ്രധിനി: നീൽ ആംസ്ട്രോണിനൊപ്പം ചൃന്ദനിൽ യാത്രയായിട്ടും രണ്ടാമതിരിന്തിയ

മദ്രേഷ് ഡേ

നീനാ പനയ്‌ക്കരർ

പിലാധിഷ്ഠിയ

ഉദയാർക്കനെ എതിരേൽക്കാൻ സുവർണ്ണമോഹം ഒരുണ്ടുകയാണ്. ചുവന്നകരയുള്ള പട്ടപുടവയുടുത്തു. പാൽക്കടലിലെ വെള്ളത്തേച്ചു ചുവന്നതുടുത്ത മുഖം വിണ്ണും മിനുകൾ. മേലാകെ പരിമളം പുശി.

നീണിടതുർന്ന തലമുടി മാറ്റേതെങ്ക് വലിച്ചിട്ടു. മുട്ടോളമത്തുന്നു. അംഗിയുണ്ട്. അവൻ പുണ്ണിരിച്ചു. പക്ഷേ പോരാ. എന്തു ചെയ്താൽ ഇതിനെ കുടുതൽ അംഗിയുള്ളതാക്കാം?

അവൻ ചുറ്റും നോക്കി.

അതാ ഉരുണ്ട ഉൽക്കൈകൾക്കാണ് കൊത്തകള്ല് കളിക്കുന്ന നക്ഷ (തക്കുണ്ടുങ്ങൾ).

അവരെപ്പിടിച്ചുവൻ മാലകോർത്തു. നീളുന്നതിൽ. പ്രതിഷ്യയങ്ങൾ വക്കെയ്ക്കാം.

നക്ഷത്രമാലകൾ കൊണ്ടലക്കിച്ച മുടി അഞ്ചിമാനപുരിപ്പും പിരകിലേക്ക് വിടർത്തിയിട്ടു. മുടിയിലാകമാനം നക്ഷത്രപ്രഭാപൂരം.

അരുസ്യതിയും തിരുവാതിരയും കാർത്തികയും മകയിരവും അണിനിരന്നു. സുരൂത്തേജസ്സുകാണാൻ. ദർഗ്ഗം ലഭിക്കാൻ.

അവരോടാസ്മാ ഡ്യൂപന്നു.

സുവർണ്ണയുടെ അടുത്തെയ്ക്ക് മെല്ല നടന്നടുത്തു നീണ്ടു മെല്ലിണ്ണാറു കരിമുകിൽ.

നക്ഷത്രമാലച്ചുടിയ മുടിയിലേക്ക് നോക്കി അവൻ ഉപദേശിച്ചു:

“ഇങ്ങനെ മുറുക്കിക്കെട്ടരുതേ...കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു നോവും. അടുത്തുവന്നുനിൽക്കു. ഞാനവായ അയയ്ച്ചുക്കട്ടിത്തരം.”

സുവർണ്ണയുടെ മുഖമിരുണ്ടു.

“ആരുമിവിടെ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമാരാണ്ടില്ല.”

അവളുടെയുള്ളിൽ കോപമിരച്ചുകയൻ. ഒരു പരിചാരിക അവളുടെ സ്ഥാനം മറക്കുന്നു! “നിങ്ങൾക്കിവിടെ കാരുമില്ല. അക്കത്തെക്കങ്ങാനും പൊയക്കൊള്ളു.”

അരുന്ധതിയും കൂടുകാരും അന്യാളിച്ചു.

നെറ്റി ചുളിച്ച് അവർ പരസ്പരം നോക്കി. എന്താരു ഹൃഷിക്ഷേപം സുവർണ്ണക്ക്! ഒരമ്പം സർബ്ബനിറമുള്ളതാണോ അവളുടെ ഇതു ധാർശ്യം തതിനു കാരണം?

“സുരുദേവൻ അവളോട് ഒരമ്പം അനുകസ്യാണ്. ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലോ?”
അരുലതി കണ്ണിറുക്കി. “അതാണ് അവളുടെ ഹൃഷിനു കാരണം. പക്ഷേ രസമതല്ല. അവൾക്ക് സുരുനോട് അനുരാഗമാണ്. സുരു രാജാവിനോട്!!”

നക്ഷത്രപ്പണ്ണങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ധ്യവൻ മാത്രം മിണ്ടാതെനിന്നു.

എന്നും അങ്ങനെയായിരുന്നുവെല്ലോ. ഭൂമിയിലും സഞ്ചയിൽ ധ്യവൻ.

കൂടുചുകലെ സുരുരമച്ചകങ്ങളുടെ ഗംഡീരനാം കേടുതുടങ്ങി. രമാ ശങ്കളുടെ കുളനടപടിയാച്ചയും.

അടുത്തത്തിയ ആദിത്യരാജാവിന് അഭിവാദ്യമർപ്പിച്ചു, നക്ഷത്രങ്ങൾ തലകുനിച്ച് ‘രാജൻ.....’

അതിമനോഹരമായ പുണ്ണിരിയോടെ സുവർണ്ണ സുരുഞ്ഞു മുന്നിൽ താണ്ടുവണ്ണങ്ങി കൈകുപ്പിനിന്നു.

അവളുടെ മുടിയിൽ ഇരുക്കിയിരുന്ന നക്ഷത്രക്കുണ്ടുങ്ങൾ വിമഹിട്ടം മറഞ്ഞ് രാജാവിനെ നമസ്കരിച്ചു.

അർക്കണ്ട മിച്ചികൾ ആരെയോ തിരയുന്നതുകണ്ട് സുവർണ്ണ മുവ മുയർത്തി.

‘എവിടെ നിന്നേ മുകിലുമ?’

ഓ ആ കരുവിയെ ആണോ രാജൻ അനേഷിക്കുന്നത്?

“അവൾ വെറും ദാസി” സുവർണ്ണ മൊഴിഞ്ഞു. “കരുതവൻ. നിസ്സാര. അവളെയോർത്ത അങ്ങൾ തെല്ലും ഉൽക്കണ്ഠംപൂട്ടരുതേ.”

പതിവിനു വിപരീതമായി സുവർണ്ണയെ കൈപിടിച്ച് തേരിലിരുത്തി രാജൻ. സ്നേഹവായ്പോടെ ദയാപൂർവ്വം അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി.

സുരുരശ്മി അന്തരാളങ്ങളിലേക്കിരിങ്ങിയ നേരം മിച്ചികൾ സയമരിയാതെ മുറുകെ പുട്ടിപ്പോയി സുവർണ്ണ.

സുവർണ്ണ ‘കരുതവശളക്കിലും അവളുടെ ഹൃദയം പാലുപോലെ വെളുത്തത്.’ സുരുൻ അവളെ തന്നോടു ചേർത്തിരുത്തി. ‘മനുഷ്യർ പറയുന്ന “മിൽക്കിവേ” യെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലോ?’

സുവർണ്ണ ശബ്ദിച്ചില്ല.

‘ഭൂതലത്തിനു മുകളിലും സഖ്യരിക്കാൻ നീ എന്നോടൊപ്പം വരി

കയാണിന്.’ സുര്യൻ കർപ്പിച്ചു. ‘നീ പറഞ്ഞ ആ കരുത്തഭാസിയുടെ മഹത്തും നിനക്കു കാട്ടിത്തരട്ട് എന്ന്.’

രമാശങ്ങൾ കുതിച്ചു പായുകയായി.

‘ആകാശഗംഗയിലെ കൂളികൾിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മാരാത്ത അവളുടെ കാർക്കുന്തലിൽനിന്ന് ഇറുവിച്ചുന ജലം പതിച്ച് ആകെ രോമാഞ്ചം കൊള്ളുന ഭൂമിയേയും അതിലെ നിവാസികളായ ജീവജാലങ്ങളേയും നീ കാണണം.’

ഹാ മഴ! നല്ല മഴ!! അവിടെ ആർപ്പിം ഷേഖരവും ഉണ്ടാവുന്നു. മനോഹരങ്ങളായ വെള്ളിൽപ്പുകൾക്കിൽ വാനിലാകെ പറക്കുന്നു. ഇടിയുടെ ഗംഡിര മദ്ദളതാളത്തിനൊന്ത് താരസുന്ദരികൾ നൃത്തമാടുന്നു. ഭൂമിയോളം മെത്തുന ആ ശബ്ദം കേട്ട മയിലുകൾ പീലിവിരിച്ചാടുന്നു.

സുര്യൻ പുറത്തേക്കു കൈകൊട്ടി.

‘അതാ നോക്കു. ജലം ലഭിക്കാതെ വിണ്ടുവരണ്ടു കിടക്കുന ഭൂവി ലാഗങ്ങൾ. ജീവജാലങ്ങൾ ദാഹജലം ലഭിക്കാതെ വിലപിക്കുന ദയനീയ സരം നീ കേൾക്കുന്നില്ലോ?’

സുവർണ്ണ താഴേക്കു നോക്കി. കണ്ണു. കേട്ടു. മിച്ചികൾ സജലങ്ങളായി.

അഹോ മഹാകഷ്ണം. അവളോർത്തു. ആ കരിമുകിലിനപ്പോലെ എനിക്കും ഭൂമിയെ സഹായിക്കാൻ സാധിച്ചുകൂൽ! രാജന് എന്നോട് സ്നേഹം വർദ്ധിക്കുമായിരുന്നു.

ഒരുശയോടെ അവർ മിച്ചികൾ പുട്ടി. രണ്ടുവലിയ കണ്ണുനീർത്തു ഇളികൾ അടർന്നുവീണാൽ താഴേക്കത്തും മുൻപേ ആവിയായി അപ്രത്യക്ഷമാവുന്ന കാഴ്ച അവളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. നിരാശയാക്കി.

സുര്യരമം പാഞ്ഞുകൊണ്ടെയിരുന്നു.

ഭൂമിയിൽ നിന്ന് സുര്യനെ നോക്കി ലജ്ജയോടെ പൂഞ്ചിരിക്കുന്ന, രമം സഞ്ചരിക്കുന്ന വഴിയിലേക്ക് നെടുവീർപ്പോടെ നോക്കി നിൽക്കുന്ന സുര്യകാന്തി സുന്ദരികളോട് സുവർണ്ണയ്ക്ക് ഒരപ്പും അസുയ തോന്ന തിരുന്നില്ല. ‘സ്നേഹം’ ഉള്ളിൽ നിരച്ചുവെച്ചിരിക്കയാണവ.

‘നമുക്കിനി മഴകാണാം’ അവളുടെ ഉള്ളമിണൽ സുര്യൻ പറഞ്ഞു. കാർമ്മുകിലിന്റെ കരുത വസ്ത്രങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ നമുക്ക് എത്തിനോക്കാം.

രമ്പത്തിന്റെ വേഗത കുറഞ്ഞു.

അതാ അങ്ങുതാഴെ മഴ. പെരുമഴ.

മഴവെള്ളത്തിൽ കടലാസുതോണിയിറിക്കുന പെതങ്ങൾ, യുവമിമുനങ്ങൾ, കാമുകർ, ഒരുക്കുടക്കിഴിൽ മുടിയുരുമി ഒട്ടിച്ചേർന്നു നടക്കുന്ന ഇണകൾ, നിണ്ണുകവിയുന ജലഭ്രംഗാതസ്സുകൾ, കൂളിൽ മഴയിൽ കൂളിച്ചു പുളിക്കംകൊള്ളുന ജീവജാലങ്ങൾ.

സുന്ദരികളായ പെൺകിടാങ്ങളുടെ ഉയർത്തിയ പാവാടത്തുന്നു കഴക്കുതാഴെ കൊലുസിട് പാദങ്ങൾക്കണ്ട്, മശകഴിഞ്ഞ ആർത്തിയോടെ പെയ്യുന്ന മരങ്ങൾ കണ്ണ് സുവർണ്ണ തരിച്ചിരുന്നു.

‘കാർമ്മകിലിന്റെ മാന്ത്രികവിദ്യ കണ്ടുവോ?’ സുരൂന്തേ ശബ്ദംകേൽ അവൾ തന്നീ.

‘കണ്ടു, സന്തോഷമായി.’ അവൾ പറഞ്ഞു. പകേശ ഒരു സംശയം. എഴുവരുത്തിന്റെ നിറകുംമൊയ്ക്കുന്ന മുകിലിനെന്തെ കരുപ്പുനിറം?

‘കരുപ്പിനാഴക് ഏഴ്, സുവർണ്ണം..

കൃഷ്ണന്റെ നിറമെന്ത്?

ദ്രോപതിയുടെയോ?’

ശരി എന്നവർ തലകുലുകൾ.

‘ഒരു സംശയം കൂടി. അവിടുന്ന ചോദിച്ചല്ലോ എവിടെ നിന്റെ കാർമ്മ കിലം എന്ന്? അവരെന്റെ അമ്മയോ?’

തീർച്ചയായും സുന്ദരി. അവർ നിന്റെ അമ്മയാണ്. പെറ്റിയും. ഭൂവാ സികൾക്കായി സാധം ഉരുകി മഡ്യായി വീഴുന്ന അവളെ നിസ്താരയെന്ന് വിട്ടുകളയുന്നത് ധർമ്മമല്ല. അവളുടെ നേർക്ക് സഹായപദ്ധതം ഞാൻ നീട്ടുന്നത് ചുടുള്ള കിരണങ്ങളാൽ അവളെ വാനിലേക്ക് എടുത്തുയർത്തുന്നത് തികച്ചും ന്യായം മാത്രമാണ്. എന്തേ കടമയും.

വിഞ്ഞിലേക്കുയരുന്ന വേളയിലാണവർക്ക് മകൾ ജനിക്കുന്നത്. വെൺമേഖലങ്ങളും സർബ്ബമേഖലങ്ങളും കാർമ്മേഖലങ്ങളുമൊക്കെ. എന്തേ ചുറ്റും നടക്കുന്നതൊന്നും നീ ശ്രദ്ധിക്കാത്തത്? സ്വയമ്മാരു കൊക്കുണ്ട് തീർത്ത അതിനുകൂടുതൽ വസിക്കുന്നത്?

സുവർണ്ണ മുഖം കുന്നിച്ചിരുന്നു.

എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു രാജൻ. ആരുമെന്നിക്ക് പറഞ്ഞുതിനിട്ടില്ല ഇതുവരെ.

സമുദ്രാന്തർഭാഗത്തിലെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് വിശ്രമിക്കാൻ പോകും മുൻപേ സുരൂമം അവളുടെ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തിനിന്നുണ്ട്. അവിടെ മകളെ കാത്ത് കഷ്ടിണിച്ച കണ്ണുകളുമായി ഒരു കരുതൽ നീണ്ട അമ്മ നീന്നിരുന്നു.

ഇതാ സുവർണ്ണയെ നിന്റെ പകൽ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. സുരൂൻ മുകിലംമെയെ നോക്കി പുണ്ണിരിച്ചു.

സുരൂതേജസ്തിൽ ശുശ്രമായ ഹൃദയത്തോടെ സുവർണ്ണ കരിമുകി ലമ്മയുടെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു.

അന്നാദ്യമായി വാനിൽ ഒരു “മദേഴ്സ് ഡേ” ഉണ്ടായി. മകളുടെ കളകമറ്റ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും ഏറ്റുവാങ്ങിയ രഹമയുടെ ദിവസം.

കരുത്ത സൂന്ദരി

സി. ലക്ഷ്മികുട്ടി

പുരയിടത്തിരീതിരിനപ്പോ-
 തകകലെയുന്നത് ശിരസ്യയർത്ഥിയു-
 മൊരുവശമല്ലപം പരപ്പാർന്നും നീളേ
 പമികർത്തൻ മനും കവർന്നും മഹമായ്
 കിടക്കുംപാറ, മുൻചേടിയുമഞ്ഞിങ്ങായ്
 തഴച്ചപുൽകളും ധരിച്ചാണിപോൾ
 നെന്നുകയിലീനപ്പനപീലിനീർത്ഥി
 തത്രക്കുടച്ചുടും കരുത്തസൂന്ദരി.

പുകൾപെറുംനാടിൽ തൊടുകുറിയാകും
 ശിലാതലം, ഇളംകാറിൽ നവോന്മേഷം
 തരുണർക്കും വെടിപറത്തിട്ടും വയോ-
 ജനങ്ങൾക്കും കൂളിർമ്മയിൽ മനസ്സുബു.

യുഗയുഗങ്ങളായവനിയെപ്പുൽക്കി
 ശയിക്കുവാനേതോ മുനിവരൻ പണ്ടേ
 കൊടുത്ത ശാപമോ? മനുഷ്യസ്സപർശങ്ങൾ
 വിഹൃക്തിമാർഗ്ഗമോ? വിനാശഹോത്യവോ?

നരനുട മനോദ്യശതയുൽക്കടം
 കർിംപാറപോലെനെഴും പഴമാഴി
 എരിതിയിലെണ്ണക്കണകവെള്ളുട
 ഹൃദയത്തിലാളിപ്പടരും തീനാളം

ദുരമുത്തമഴുമുനകൾ നീളുന്നോൾ
 കരളിരീതീ വെണ്ണ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ
 നിലവിളിച്ചാർത്തുമനുതാപം നേടാൻ
 രസനയില്ലിരുമിഴികളില്ലാതോൾ
 വിടരുട കൊടും കിനാവുകൾക്കുള്ളി-
 ലൊടുവിൽ വില്പനപ്പൂരുളായ്മാറുന്നു.

അവധവമോരോന്നാരുത്തെതട്ടുതുവൻ-
 മനിമാളികകൾ നെടും കോട്ടമതിൽ-
 കടിത്തറച്ചുശും ചുമടുതാങ്ങുവാൻ
 വിധിച്ച വേദന സഹിച്ചുവാഴവേ

കീഴെ

ശക്താരൻ കോറോം

തെരുവോരത്തേങ്കില്ലും
എരെ പ്രായമെങ്കില്ലും
വാട്ടർടാപ്പിന്
ഒരു നാട്ടുപ്രമാണി ഭാവം.
ദാനശീലൻ, ധൂർത്ഥൻ

പാവം,
ബക്കറ്റ്.
എന്നും പ്രാരംബ്യം
പരാധീനം.
ടാപ്പിനു കീഴെ
തിക്കണ്ണ പരിഹാസ്യൻ

നവീനയന്ത്രത്തിനാശനിപാതമേ-
റ്റുടൽ കുനിഞ്ഞാട്ടിയുദ്ധരഭാഗവും.
നൂറുങ്ങിമിന്നുംവെണ്ടതികൾ ജല്ലികൾ
നിറച്ചവണികൾ, തുടുമാംസം ചുര-
നെന്നടുത്തമേനിയില്ലുരസും ഓലാഷങ്ങൾ,
മട്ടുളിലനിഞ്ഞതുറയും താണ്ടഡം.

അലിവിൻഗംഗയാറാഴുകും നെഞ്ചകം
പരസ്യമായ്ക്കരീപ്പിളർന്നവുകുണ്ടോൾ
യർത്തിവാർത്തതാം മിച്ചിനീരിന്കുളം
തളരും ജീവികൾക്കെழുത്തെപ്പായ്ക്കയായ്.

സ്വജീവിതമെന്നും പരാർത്ഥമായ്ത്ത്യാഗം
തുടർന്നാരാത്മാവിൻ മുദ്രജീവൽസ്പന്നം
ചരിത്രരേഖയാം മഹിതലേഖിയിൽ
മരണില്ലാത്ത സ്മരണകളാകും.

ഒരുനുറുവട്ടമതുവഴിപോമെൻ
നയനങ്ങൾ തേടും മറഞ്ഞ ശ്രൂമശ്രീ.

എൻ. വി.യുമാരോറു ഹിന്ദി സംഭാഷണം

വിവ. പ്രൊഫ: ആർസു

ഹിന്ദിയിലെ ഇസ്ലാമു സാഹിത്യത്തിന് ഗണ്യസംഭാവനകൾ നൽകിയ വ്യക്തിയാണ് ഡോ. റഹ്മൻപീറ രാംഗ. “ഭാരതീയ സാഹിത്യ കാരാം സൈ സാക്ഷാത്കാർ” അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രമുഖ കൃതിയാണ്. ഇന്ത്യ യിലെ വിവിധ ഭാഷകളിലെ എഴുത്തുകാരുമായി നടത്തിയ സംഭാഷണ അശേഷ ഇതിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽനിന്ന് തകഴി, എൻ.വി കൃഷ്ണവാരിയർ എന്നിവരുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. കൊല്ലുത്ത് കുകുമം ഓഫീസിൽചെന്നാണ് എൻ.വി.യുമായി ലേവേകൻ സംസാരിച്ചത് (26.2.1984). ഹിന്ദി വായനകാരകൾ എൻ.വിയെക്കരിച്ചറിയാൻ ആ സംഭാദം ഉതകി. എന്നാൽ അത് മലയാളികൾക്ക് ഇതുവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റിയിരുന്നില്ല. ഈ സംഭാഷണം തെടിപ്പിടിച്ച് കവനക്കാമുണ്ടി ക്കുവേണ്ടി വിവർത്തനം ചെയ്തുനൽകിയത് കാലിക്കറ്റ് യുണിവേഴ്സിറ്റി ഹിന്ദി പ്രൊഫസർ ഡോ. ആർസുവാണ്.

ചോദ്യം : കവിത രചിക്കപ്പെട്ടുകയല്ല, അത് കവിയുടെ മനസ്സിൽ ഉറവ യെപ്പോലെ സഹജമായി വരികയാണ്. അത് കവിയെ അതിൽ ആരുമഗനാക്കുകയാണ്. കവി സ്രഷ്ടാവല്ല കുറിച്ചെടുക്കുന്നവ നാണ് എന്നാരു അഭിപ്രായഗതിയുംല്ലോ. താങ്കളുടെ രചനാപ്രക്രിയ എത്ര വിധത്തിലുള്ളതാണ്? ‘എലികൾ’ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുക്കിലും കവിതയെ മുൻനിർത്തി ഇത് വിശദീകരിക്കാമോ?

എൻ.വി: കവിതയുടെ ബീജം കവിയുടെ ഉപഭോധമനസ്സിൽ ഉറവയെ പ്പോലെ പരിക്കുകയാണെന്ന് പറയാം. എന്നാൽ ആ ബീജത്തിന് അന്തിമരൂപം നൽകാൻ കവിക്ക് ബുദ്ധിപരമായി പ്രയത്നിക്കേണ്ടിവരുമെന്നതാണ് എന്നേ അനുഭവം. കവിത രചിക്കുന്നവേ ഇയിൽ ഞാൻ ദിവസങ്ങളോളം അതിൽത്തന്നെ മുഴുകിപ്പോകാറുണ്ട്. അത് പുർത്തിയാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിന് വലിയ കഷിണം തോന്നും. ‘എലികൾ’ ഞാനെഴുതിയത് മദ്രാസിൽവെച്ചായിരുന്നു. വോംബെയിൽനിന്നുള്ള ഒരു പത്രവാർത്ത എന്നേ മനസ്സിൽ തങ്ങിന്നുണ്ട്. ഒരു കിക്ഷകാരിയുടേയും അവരുടെ

കൊച്ചുകുണ്ടിന്റെയും ശവങ്ങൾ കോൺപ്പട്ടികൾ താഴെകാണ പ്പെട്ടു. ശവത്തിന്റെ ഏറ്റവും എല്ലികൾ കരണ്ടുതിനിരുന്നു. ഇതായിരുന്നു വാർഷിയുടെ ഉള്ളടക്കം. ഈ ചിത്രം എൻ്റെ മനസ്സിൽ തങ്ങിനിരുന്നു. പിന്നുയൽ ക്രമത്തിൽ രൂപംമാറിവന്ന് ഈ കവിത പിന്നു. ഏതെങ്കിലും എല്ലിയും പട്ടിണിമുലം ചതുപ്പോ യിൽക്കുമോ എന്ന ചോദ്യം എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഉയർന്നുവന്നു.

ചോദ്യം: ഭാരിസ്രവും പട്ടിണിയും അനുബവിച്ചവരുടെ മനസ്സിലേ ഇത്തരം ആശയം പിരക്കു. ഇതിൽ സ്വാനുഭവം കലർന്നിട്ടുണ്ടോ?

എൻവി: വലിയൊരു കുട്ടുകുട്ടാംബത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ പിന്നുതും വളർന്നതും. മുത്തയ്ക്കൾ, മുത്തയ്ക്കി, അമ്മ, അവരുടെ അഞ്ച് സഹോദരിമാർ, മുത്തയ്ക്കിൽ സഹോദരി, അവരുടെ രണ്ടു കുട്ടികൾ, അമ്മായിയുടെ മകൾ അങ്ങനെ അറുപ്പത്തോളം അംഗങ്ങൾ ഉള്ളതായിരുന്നു കുട്ടാംബവീട്. ഞങ്ങൾ ആൺകുട്ടികൾക്ക് രണ്ടുനേരംമാത്രം വയറുന്നിരെയെ ആഹാരം കിട്ടു. അതെ തന്നെ, എന്നാൽ വീട്ടിലെ സ്ക്രീകൾക്ക് പലപ്പോഴും അതും കിട്ടിയിരുന്നില്ല. എൻ്റെ അച്ചന്നും അത്തരത്തിലുള്ള ശൃംഗാരമനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കൽ സ്വന്തം പണം നന്നാകുവായിരുന്നു. അതിനാൽ സൗജന്യമായി ലഭിച്ച പ്രാരംഭവിച്ചാണും ശേഷം എന്നികൾ തുടർന്നുള്ള ഫൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്താനായില്ല. അങ്ങനെ ഞാൻ സംസ്കൃതം പഠിച്ചു. സ്കോളർഷിപ്പ് ലഭിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പഠിത്തം മുന്നോട്ടുപോയി. പതിനാലാം വയസ്സുമുതൽ എന്നികൾ സ്വന്തം കാലിൽ നിർക്കേണ്ടിവന്നു. ആറുവർഷത്തോളം ഞാൻ സംസ്കൃതം അധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിച്ചു. നാമമാത്രമായ പേതനമാണ് ലഭിച്ചിരുന്നത്. അതും അനിശ്ചിതമായിരുന്നു. 1942-ൽ ഞാൻ സ്വാത്രത്യസമരത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. 1947-വരെ അത് തുടർന്നു. ഓരിസ്രൂപം നേരിട്ടുഭവിച്ച ആളാണ് ഞാൻ. പട്ടിണിമരണം നേരിൽക്കണ്ടിട്ടുണ്ട്. 1941-ൽ കേരളത്തിൽ പല ഭാഗത്തും കഷാമമനുവേപ്പുട്ടിരുന്നു. രാമകൃഷ്ണമിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയായി ഞാൻ കഷാമബാധിത ഗ്രാമങ്ങളിൽചെന്നു സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. 1943-ൽ ഇവിടെ കോളറ പടർന്നപ്പോൾ ഞാൻ ആശാസപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കു ചേർന്നു.

ചോദ്യം: ഇന്നത്തെ ശോചനീയ സാമുഹ്യാവസ്ഥ ശരിക്കും വർണ്ണിക്കുന്ന കവിതയാണ് ‘ശാസ്യജിയും ഗോധ്യസേയും’. ഇവാതകൾ വെടിയേറ്റ ശാസ്യജി ക്ഷുഭിതനാകുന്നില്ല. ‘മേ രാം’

എന്നാണ് അദ്ദേഹം ഉച്ചരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശ ഞാജൈ നശിപ്പിക്കുന്ന ആസുരഗക്കികൾ ആ സമാധിയിൽ പുഷ്പാർച്ച നടത്തുന്നു. അതുകൊണ്ട് അരിശ തന്ത്രാട രാമനാമം ഉരുവിടുന്നതെല്ലാം തകൾ വർണ്ണിക്കുന്നു. ഈ കവി തയുടെ പിറവി എങ്ങനെയായിരുന്നു?

എൻവി: ഞാൻ കോഴിക്കോട് ‘മാതൃഭൂമി’ ആംഗ്ശപ്പതിപ്പിന്റെ പത്രാധിപരായിരിക്കുന്നോധാണ് ഈ കവിതയെഴുതിയത്. ഓഫീസി ലേയ്ക്ക് പോകുന്നോൾ രേഖൻ ഷാപ്പിനു മുമ്പിൽ ആളുകൾ വലിയ കൂടു നിൽക്കുന്നത് കാണാറുണ്ട്. ഇടയ്ക്ക് രോട്ടിക്കൂട്ടുബീംഗ്രേ വിരുന്നിൽ അതിമിയായി പക്കടുക്കാൻ എന്ന ഭാരവാഹികൾ ക്ഷണിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ധനാധ്യരായ കരിഞ്ഞത വ്യാപാരികളുടെ ജീവിതശേഖരി അതില്ലെടു മനസ്സിലാക്കാൻ എന്നിക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘ഗാസിയും ഗ്രോഡ്സേസ്യും’ എന്ന കവിതയുടെ ആദ്യ ഭാഗമെഴുതിയത് ഈ പഞ്ചാത്തലത്തിലാണ്. പിന്നെ മറ്റു വണ്ണങ്ങളും പുർത്തിയാവുകയായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് കേരളത്തിലെ ഒരു മന്ത്രിയുടെ പേരിൽ ഒരു ആരോപണമുയർന്നിരുന്നു. സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തകയെന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ കാരിൽക്കയറ്റി മരി സർക്കീസ് ഹൗസിലേക്ക് പോവുകയായിരുന്നു. ആ കാർ തട്ടി ഒരു വഴി പോകണ്ണെ മരിച്ചു. അത്തരം സംഭവങ്ങളെല്ലാം കവിതയിൽ അനാധാരം കടന്നുവന്നു. നമ്മുടെ രേണുകുടം ഗാസിജിയുടെ ആദർശങ്ങളിൽനിന്ന് ഇത്തന്ത്രാളം അകന്നു പോകുമെന്ന് ഈ കവിത രചിക്കുന്നോൾ ഞാൻ ഉള്ളിച്ചിരുന്നില്ല. അന്ന് ഈ കവിതയെ ചിലർ രേതിനക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ പതുക്കെ പുതുക്കെ വിമർശകർക്ക് യാമാർത്ഥ്യം മനസ്സിലായി. അപ്പോൾ അവരിതിനെ പ്രകീർത്തിച്ചു.

ചോദ്യം: കളജ്ജ ദൈവങ്ങളെക്കുറിച്ച് താങ്കളൊരു കവിത എഴുതിയല്ലോ. അതിൽ പലതും ഒളിഞ്ഞുകൊടുപ്പുണ്ട്. ആവിഷ്കാരവെസ്യലിൽ കുറേ ഭാവങ്ങൾ വായനക്കാർക്ക് പിടിക്കിട്ടാതെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഭാവഭൂമിയിലേക്ക് അല്പം വെളിച്ചും വീശാമോ?

എൻവി: മനുഷ്യൻ്റെ ജീവിതലഭക്ഷ്യം - അതായത് ധനമാന്ന, സ്ഥാന, ബല, കാമ, സുഖഭോഗ താൽപ്പര്യങ്ങളെല്ലാം പൊള്ളുയാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അനാധാരംമുക്കി മാർഗ്ഗങ്ങളും (മഹേഷ്, രജനീഷ്, സാധിബാബ എന്നിവരുടെ ധ്യാനപൂജാവിശികൾ) മനുഷ്യന് ശാന്തിയേക്കുന്നില്ല. സാധാരണ ഗൃഹസ്ഥജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടെ കുടുംബത്തിലെ സ്നേഹവും ഒരുമയും ത്യാഗ

വുമായിരിക്കും മനുഷ്യരിലീതെന്നെ സാർത്ഥകവുന്നത്. കവി തയുടെ അവസാനഗാനത്ത് മാധ്യാദർശനത്തിലൂടെ പ്രാചീന കാലത്തിലെ ഇരുജിപ്പൽ, ഇസ്വായേൻ, അമേരിക്ക, ഇന്ത്യ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ഭേദഗതാരുടെ പ്രതീതി ജനിക്കുന്നതായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിലെ അനുഭിന കർത്തവ്യങ്ങൾ ഇൻഡിന്റ് വ്യതിചലിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോറിയാൻ മനുഷ്യന്ന് ശാന്തിലഭിക്കില്ല. ഭൗതിക സമ്പദി, കാമസുവഞ്ചൾ തേടൽ, ധർമ്മാനുസര്യാനം ഇവയെന്നും കർത്തവ്യപാലനമില്ലാതെ മനുഷ്യന്ന് സുഖമെകിട്ടേണ്ട് പറയാനാണ് ഞാനിതിലൂടെ ഉദ്ദേശിച്ചത്. കവിതയുടെ ശൈർഷകം അനുവാചകരിൽ അല്പം ആശയകുഴപ്പമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ ആർശദാദവ അഞ്ചെ പരിഹാസിക്കുന്നുവെന്ന തോന്നലും ഉണ്ടായി. അതെന്നേ ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല.

ചോദ്യം: രചനയ്ക്കുശേഷപ്പെട്ടു ചില കവിതയിൽ കവിമനസ്സിൽ ചലന അളുണ്ടാക്കും. കവിയുടെ മനസ്സിൽ മാറ്റത്തിനുള്ള തരയുണ്ടാകും. ആശാനത്തിൽപ്പെടുന്ന താകളുടെ കവിത ഏതാണ്?

എൻവി: അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കവിത പ്രത്യേകം പേരെടുത്ത് പറയാനാവില്ല. എന്നാലും ‘അലക്കന്നിൻ പുണ്യവാളൻ’ ‘കളജ്ഞരെവഞ്ചൾ’ എന്നീ ഭാർഷനികതലത്തിലുള്ള കവിതകൾ രചിച്ചേണ്ടും മാസങ്ങളോളം എഞ്ചേ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ നോന്നരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്.

ചോദ്യം: ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രതിബുദ്ധത ചെയ്യകുറിച്ച് വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. കവിയിൽനിന്ന് പ്രതിബുദ്ധത പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് അധ്യാത്മാട്ടള്ള അനീതിയാണെന്ന് ചിലർ വാദിക്കുന്നു. അതും പ്രതിബുദ്ധത അനീവാര്യമാണ്. ആരോട് എന്തിനോട് എന്നതിലാണ് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളതെന്ന് വേണ്ടാറു വാദവുമുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ താകളുടെ നിലപാടെന്നാണ്?

എൻവി: ഗാന്ധിജിയുടെ ആദർശങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് എഞ്ചേ ബ്യുഡി വികസിച്ചത്. എഞ്ചേ കൗമാര-യൗവനസഃംഘങ്ങൾ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്വാത്രത്യമോഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിന്നിരുന്നത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റത്തിൽ എന്നിക്ക് വിശ്വാസമുണ്ട്. ലോകസമാധാനവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റവും സാധ്യവും സംഭാവ്യവുമാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഞാനിതുവരെ എഴുതിയതെല്ലാം പ്രത്യേകം മായോ പരോക്ഷമായോ ഇത് ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിൽ അവ

യുടെ അരികെ എത്താനുള്ള പ്രയർത്തമായിരുന്നു. ഇതിനെ താങ്കൾക്ക് എൻ്റെ പ്രതിബോധതയായി കരുതാവുന്നതാണ്.

- ചോദ്യം:** താങ്കൾക്ക് പല അവാർഡുകളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉത്തമസാഹിത്യ രചനയ്ക്ക് അവാർഡുകൾ പ്രോത്സാഹനമാക്കുന്നുണ്ടോ? അതോ അവ സാഹിത്യത്തിൽ മത്സരങ്ങൾക്ക് പ്രാഥുവ്യം നൽകുകയാണോ ചെയ്യുന്നത്?
- എൻവി:** അവാർഡ് ലഭിക്കുന്നത് സാഹിത്യജീവിതത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ലാണൊക്കിൽ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്താൻ അത് ഉപകരിക്കും. വൈകിയിട്ടാണ് അവാർഡ് കിട്ടുന്നതെങ്കിൽ അത് പ്രയോജനം ചെയ്തില്ല. അതാണെന്റെ അനുഭവം. അവാർഡുകൾ ലഭിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനു വലിയ പ്രാധാന്യം കർപ്പിക്കാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചിരുന്നില്ല.
- ചോദ്യം:** ആനുകാലികങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുന്ന സോഫ്റ്റ്‌വെയർ സമീക്ഷകക്ലൗഡി താങ്കളുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്? എഴുത്തുകാരനോ വായനകാരനോ അതുകൊണ്ട് വള്ള പ്രയോജനവുമുണ്ടോ?
- എൻവി:** മലയാളത്തിൽ മാസികകൾക്കും പാക്ഷികങ്ങൾക്കും പ്രചാരം നന്ന കുറവാണ്. എന്നാൽ ആഴ്ചപ്പുതിപ്പുകളുടെ കോപ്പികൾ ലക്ഷക്കണക്കിൽ വിറ്റഴിയുന്നുണ്ട്. അവിടെ സാഹിത്യ സമീക്ഷയ്ക്ക് പ്രത്യേക കോളമില്ല. മലയാള ആനുകാലികങ്ങളിൽ ഇന്ന് അച്ചടിച്ചുവരുന്ന സമീക്ഷകൾ ഒക്കും ഗുണകരമല്ല. ഞാൻ പത്രാധിപരായിരിക്കുന്ന ആഴ്ചപ്പുതിപ്പിന്റെയും മാസികയുടേയും സമിതിയും ഇതുതന്നെന്നയാണ്. എന്നാൽ ഇരുപത് വർഷംമുമ്പെത്തെ സമിതി ഇങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. ലക്ഷത്തിൽപ്പറം കോപ്പികൾ പുറത്തിരക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് സമീക്ഷയെന്നല്ല ശഹനമായ ഒരു കാര്യവും ഉൾപ്പെടുത്താനാവില്ല.
- ചോദ്യം:** താങ്കൾ ഇപ്പോൾ എത്ര രചനയിലാണ് മുഴുകിയിരിക്കുന്നത്?
- എൻവി:** ഇപ്പോൾ ഞാനൊരു പത്രപ്രവർത്തകനാണ്. മുന്ന് ആഴ്ചപ്പുതിപ്പുകളിലും ഒരു മാസികയിലും കോളമെഴുതുന്നു. നാാം ജീവിക്കുന്നലോകം എന്നാരു പുസ്തകപരമ്പര എഡിറ്റ് ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇടയ്ക്ക് കവിതയും എഴുതുന്നു. തിരക്കുകളുണ്ടാകുമ്പോൾ സാഹിത്യ സേവനമാർഗ്ഗം തടസ്സപ്പെടുന്നുവെന്ന് തോന്നാറുണ്ട്.

• •

ഓൺമേ നീ വീണ്ടുമെത്തിയെനോ!

സന്ദേശ് എടക്കാട്ടി

ഓർമ്മതൻ പാതാളവും കടന്ന്
 ഓൺമേ നീ വീണ്ടുമെത്തിയെനോ
 കാണങ്ങൾ വിൽക്കുവാനില്ലെന്നാലും
 പുക്കുട പാടേരെയാഴിഞ്ഞകിലും
 പുക്കുളത്തിൽ പു കുറഞ്ഞകിലും
 പുവിളി കേൾക്കുവാനില്ലെങ്കിലും
 ഇത്തിരി പു കടം വാങ്ങിയാലും
 ഇഉയോണവും ഞങ്ങളാണേലാഷിക്കും.
 ഓർമ്മതൻ പാതാളവും കടന്ന്
 ഓൺമേ നീ വീണ്ടുമെത്തിട്ടുനോൾ
 ഇത്തിരി പു കടം ചോദിക്കിലും
 ഇഉയോണവും ഞങ്ങളേറ്റുവാങ്ങും

***

ചിങ്ങനിലാവണിരാവുവന്നു
 ഓൺകളിപ്പാട്ടു പാട്ടുനേവാഴും
 കാബുഡണ്ണ കാതിൽ തളിക്കുന്നുവോ
 അരുരോ വിതൃസ്യുന്ന നേർത്തത ശബ്ദം
 പ്ലാസ്റ്റിക്കുപുകൾ നിരക്കെ കൂത്തി
 അരുനോഡാഷമെങ്ങും ചുരുശ്രിനിവർത്തി.
 നഗരത്തിലോണമൊരുങ്ങുണ്ടുവോഴും
 ഓൺമേയില്ലാത്ത ഗദ്ധദണ്ഡൾ
 മുക്കുറിപോലും പറിച്ചുവെയ്ക്കാൻ
 മുറുമെയില്ലാത്ത ജീവിതങ്ങൾ
 അക്ഷരപാരണയില്ലാത്തവ-
 രച്ചനുമമ്മയുമില്ലാത്തവർ
 പപ്പടം, പായസം, പഴനുറുക്കും
 സപ്പന്തതിലും രൂചിക്കാത്തവരും
 ഓൺമാണേലാഷിപ്പുതിനുവർക്കും
 വേണമവകാശമൊന്നുപോലെ.

***

മന്നപലത്തിൽ

{ ദേശകാലത്തുറുക്കിൽനിന്ന് കാലദേശാവധിനിർമ്മാണവും നിരുമുക്കതവുമായ കഷിതിജാനരങ്ങളിലേക്കുള്ള മഹാപാധമാന്മാൻ മനുഷ്യങ്ങീവിൽ. }

ആർ. മനോജ് വർഷ

ബാലാമൺയാമയുടെ ഏറ്റവും മികച്ച കവിതകളിലൊന്നാണ് ‘രൂദ്രാക്ഷമാല’.¹ ‘മാതൃത്വം ആല്പ്പാതികാരയുഭ്യം ഇത്യാണി നിരുന്നേഷമായ ചില ആവൃത്തികൾ’ കെപ്പുറത്തേക്കും അവരുടെ കവവ്യക്തിയം വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നോർമ്മിക്കുന്ന ഇക്കവിതയുടെ ചില ഉദാരലാപങ്ങളെ സുമന്നുകളുമായി പകുവയ്ക്കുക എന്നതാണീ ലേവന്തതിന്റെ ലക്ഷ്യം.

കവിതയുടെ ഒരു ഏകരേഖാചിത്രം വരണ്ണാൻ ഏതാണ്ടിങ്ങനെയാണാം. കല്പ്പാണാവാർഷികരിനു ‘ഹോഡിക്കാൻ’ വാർഘക്കൃതിലെത്തിയ ദിവസതിമാരിൽ പതി പത്തനിയുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു രൂദ്രാക്ഷമാല ഇടുന്നു. അത് അനുസ്മർത്തിക്കുന്ന പത്തനിയുടെ ഏകകാമ്മഭാഷണ രൂപത്തിലാണ് കവിതയുടെ 38 വരികളും. അവർ അനേരം സ്ഥരിച്ചുത് അദ്ദേഹം പണ്ഡുചാർത്തിയ മംഗളമാലയുടെത്തയും വേളിച്ചുരട്ടിനേയുമാണ്. യൗവനവും പ്രീതിപക്കിട്ടുവാച്ചു കൂടുംബവും വശ്യദുശ്യങ്ങളായി കണ്ണുനിലുടെ കടന്നുപോവുന്നു.

തിങ്ങും കടക്കണിക്കോള്ളുതീണ്ടി
ചിണം കറുത്തുപോയ് കൂടുകാരേ
നെല്ലാല്ല പാടത്തു കാണ്ണു നമ്മൾ
ഇല്ലായ്മയ്ക്കോ വിള്ളെത്തുനിൽപ്പ്
പാതിക്കൊഴിഞ്ഞ വയലുകളിൽ
പൊട്ടികുടിയിരിക്കും ശൃംഗത്തിൽ.
കത്തിയമർന്ന കിനാവുകൾ വ-
നെത്തി നോക്കുന്നിതാ ഫ്രേതങ്ങൾ പോൽ
ഓണം തിമിർക്കേണ്ട കർഷകനോ
പ്രാണനൊടുക്കുന്നു തീകളുത്തിൽ

അയിക്കുന്ന വൈകുമ്മുന്ന് അദ്ദേഹം, മല്ലിനവലങ്ങളുടെ ഈ മണ്ണയലം വിട്ടു ദേവചര്യാക്കത്തുക്കരാബല്ലാണ് പോയകലുകയും ചെയ്തു. ഇന്ന് ഇരുൾക്കണ്ണായും പക്ഷികൾ ‘പോരിക്’ എന്നു വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നോൾ ആ രൂദാക്ഷമൺകിൾ താൻ ഓരോന്നായി എല്ലിനീക്കുകയാണ് എന്ന നേരു വീർപ്പിൽ കവിത തീരുന്നു.

ഈ കവിതയുടെ സ്ഥലവകായം മാത്രം. കോശാന്തരങ്ങളിലുടെ ഉള്ളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന അനുവാചകനെ വിസ്മിതനാക്കുന്ന കവിതയുടെ രസപ്രസ്തരണങ്ങളിൽ ചിലതെങ്കിലും പേര്ക്കേതടക്കാൻ ഇവിടെ ശ്രമിക്കയാണ്.

ഇക്കവിത ജനിച്ച 1978-ലോ, ‘നിവേദ്യ’-ത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു പ്രസിദ്ധീകൃതമായ 1986-ലോ ഈ കവിതയും മാത്രം ഞാൻ മുതിർന്നിരുന്നില്ല. മഹാകവി വിസ്മയത്തിന്റെയായി കിടന്നിരുന്ന അന്ത്യകാലത്ത് ഡോ. പുതു ശ്രേറി രാമചന്ദ്രൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പഴയാരഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ ഇക്കവിതയിലെ രണ്ടീടികൾ ഉൾപ്പെട്ടു ചേർത്തിരുന്നു.

“പിന്നെയെൻ തോഴ, മല്ലിനവലങ്ങൾ തന്ന
മണ്ണയലം വിട്ടകനുപോയീ വോൻ

***

എല്ലിനീക്കുന്നേനെന്നുയിർവ്വീർപ്പാലി
പ്പോന്നു നുലിലെ രൂദാക്ഷമോരോന്നായ്”

ഈ നാലുവർഷികളിലുടെത്തെനെ അനന്തലയുമായ ഒരുപുതിമണ്ണ ലഭിത പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതാണ് ഈ കവിതയെന്ന് അനുഭവമായി. തോഴ എന്ന സംബോധനയിലെ ലീലാംശം, സഹചരത സുചന; മല്ലിനവലങ്ങൾ എന്ന അസാധാരണ പ്രയോഗത്തിലെ ഭാർശനികവും അതേ സമയം കൈശോരലീലാപരവുമായ ധനികൾ; അകന്നുപോയീ എന്നതിലെ കൂട്ടു പിരിയലിന്റെയും തുടർയാത്രയുടെയും ഒരേസമയം ബാലസഹജവും ദർശനാൽകവുമായ മാനങ്ങൾ; എല്ലിനീകൾ എന്ന ക്രിയായോഗം തരുന്ന മട്ടപ്പിന്റെ, ആവർത്തനവിരസതയുടെ ഒപ്പം വാർഡക്സഹജമായ ജപമാ ലാചരുയുടെ ചിത്രങ്ങൾ; പൊന്നുനുൽ എന്നതിലെ പൊന്നനെ മുകളിക്കി തതിന്റെ വസ്തുധനികപ്പൂറ്റേതക്കു മുഴങ്ങുന്ന പ്രിയതമത്തിന്റെ ഭാവയാനി....മഹാകവിരചനകളുടെ മുന്നിൽ പലമുതിർന്ന നിരുപകരും വ്യാമു ഗ്രഭരായി കല്പിച്ചു മാലിനമിച്ച നിന്നുപോയിട്ടുള്ള പൂർവ്വപ്രകരണങ്ങൾ മനസ്സിൽ മിനിമായുപോൾത്തെനെ ഞാനെന്നു സംവദനാതീതമായ ഹൃദയഭൂതികളിൽ തരളിതനായിപ്പോയി.

വെയിലാറുപോൾ

കവിതയുടെ പത്താവത് ഈരടികളും ഇത്രതെനെ സാന്ദ്രമാണെന്നതാൽ ഹൃദയിയമായ സംഗതി.

“വെയ്ലിനുഷ്ണം ശമികവേ രുദ്രാക്ഷ-
മാലയോന്നന് കഴുത്തിലിട്ടു വോൻ”

എന്നാണാരംഭം. (ഡോ. പുതുമേരു എഴുതിയതിൽനിന്ന്, തങ്ങളുടെ നാൽപ്പു തതിയഞ്ചാം വിവാഹവാർഷികദിനത്തിൽ താലിമാല ഉംഗിവാങ്ങി സർബ്ബം കെട്ടിയ രുദ്രാക്ഷമാലയോന്ന് അണിയിച്ച ഭർത്താവ് മാസങ്ങൾക്കുകും ദിവം ഗതനായ സംഭവമാണ് ഇക്കവിതയ്ക്കു മുലമായതെന്ന് നമുക്കറിയാം.) വെയ്ലിനുഷ്ണം ശമികവേ, യാവന്തീഷ്ണത നോറവേ, അതിനു കാത്തിരുന്നപോലെ ഭർത്താവ് ഒരു രുദ്രാക്ഷമാല സഹായർമ്മിണിയുടെ ‘കഴു തതിലിട്ടു.’ കഴുത്തിലിട്ടു എന്നതിൽ ഒരു ഒപ്പചാരിക്കതയുണ്ട്. അകലവും. (ഫേക്സപ്പീരിയൻ നാടകങ്ങളിലേയും മറ്റും ആദ്യവാക്കുകൾ കാവൃത്തി സ്വീഡ്യാകെ കേന്ദ്രഭാവത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ നിരൂപ ക്രമം നേടിയിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നാടകീയ സംഗതാവ്യാനതുപത്രത്തിൽ ഉള്ള തെന്നു കരുതാവുന്ന ഇക്കവിതയിലെ കമാപാത്രങ്ങൾ രണ്ടുപേരും, വക്താ വായ കവിയും ഭർത്താവും, ആദ്യ ഉംഗിവായിലേ സന്നിഹിതർ. കഴുത്തി ലിട്ടു എന്ന കർമ്മസ്വചനയിലും ഭർത്താവിന്റെ ശാർഹസ്യ വിമുഖത മാത്രമല്ലോ പത്തനിയുടെ അതോടുള്ള നിലപാടും സുചിത്മാവുന്നുമുണ്ട്.)

കവിതയാകെ പത്തനീവചസ്സുകളായിരിക്കേ ഭർത്താവിന്റെ മനോഗതം പൊന്നുനുലിലെ രുദ്രാക്ഷമണികളുപോലെ തിളങ്ങുന്നത് മനസ്സിലാണ്. അവ സ്വത്തിമാകുന്നതെയില്ല. ഇരുവരുടേയും മനോനിലകളിലെ വ്യത്യസ്തത ഒരാളുടെ മാനനത്തിലുടെയും മറ്റാളുടെ വച്ചോനിർദ്ദേശിയിലുടെയും പ്രതിബിംബിക്കുപ്പുനുണ്ട് എന്നു സാരം.

കവിത തുടരുന്നു. കള്ള്യാണവാർഷികത്തെ തോഴ, നാമന് ആവിധം ശോഷിക്കേ തോപ്പിലെ പുഷ്പങ്ങൾ ‘വാടി വിർപ്പിട്ടു നോക്കി നിന്നിരുന്നു’

“കണ്ണവോ തവ നെഞ്ചിൽ ഞാനനേരം
പണ്ഡുചാർത്തിച്ച മംഗളമാല്ലുത്തത
ഞാനറിഞ്ഞുവോ വേളിച്ചരടിന്റെ
മാനച്ചുംഖനം പിന്നയും കണ്ണംത്തിൽ”

സ്മരണയിലെക്കിലും പത്തനിയുടെ വർത്തമാനം രുദ്രാക്ഷമാലയുടെ വാർഘക്കൃതിലും മംഗളമാല്യത്തിന്റെ യാവന്ത്രതിലാണ്. രുദ്രാക്ഷങ്ങളുടെ കഴുത്തിലിടലിനു സമാനരമായുള്ളത് മംഗളമാല്യത്തിന്റെ നെഞ്ചിലെ ചാർത്തലാണ്. ചാർത്തൽ എന്നതിലെ ദൈവീകരണവും നെഞ്ചിൽ എന്നതിലെ ഉള്ളടപ്പവും വ്യഥപര്യയുടെ ഒചിത്യേരിക്കശയ്ക്ക് (വാർഘകോച്ചിതം എന്നു കവിവാക്കും) നേരെ കണ്ണാടി പിടിക്കുന്നു. മാലയ്ക്കു കഴുത്തെന്ന രാധാരം മാത്രം. അതിനാങ്ങിക്കിടക്കുന്നതും അലക്കരിക്കുന്നതും നെഞ്ചി നെയാണ്. മാത്രമോ കണ്ണംത്തിൽ വേളിച്ചരടിന്റെ മാനച്ചുംഖനവും പുനരുടുതമാകയല്ല!

ഇല്ല. കവിതയ്ക്ക്, കവിക്ക് മുൻപറഞ്ഞ വ്യഖ്യാതമാനത്തിലില്ലോ തുടർച്ച.

“തുവെയിലിൽത്തിളങ്ങിനീങ്ങും പല
താവളങ്ങൾതന്നിവശ്യദ്യുശ്യങ്ങളായ്
സാധനകളായ് സ്നേഹമോഹങ്ങളായ്
പ്രീതിപക്കിട്ടുവായ്ക്കും കൃടുംബമായ്
എത്തുതേടിയോ രണ്ടുമുഗ്ഗഭാതമാക്കൾ
അന്തിയോളമലഞ്ഞവഴികളായ്”...

ആ മലർമാല ചാർത്തിയ മുഹൂർത്തം എല്ലാമറ്റ ഇതശ്ര നീർത്തി എന്നും നിലകൊർക്കയതേ.

വെയ്ലിനുപ്പണം ശമിക്കവേ ആണല്ലോ രുദ്രാക്ഷമാല കഴുത്തിലിട്ടു നന്ത്. കവിമനസ്തിതാ യാവനത്തിന്റെ മധ്യാഹ്നവൈഥിലിൽ നീതുകയാണ്.

‘നേരോർത്തതീടിൽ നരൻ മരിപ്പുതൊരിട്
തത്തേപ്പിടിത്തതാക്കയോ
വേരോടിത്തളിപ്പട്ടിയസമലികളിൽ
ജീർണ്ണപ്പുതൽസത്യം’

എന്ന വെലോപ്പിള്ളി. അവിടെ ജീർണ്ണതയ്ക്കാണു മുഖ്യത. ഇവിടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കരംഗ്രഹിച്ചു പ്രവേശിച്ച രണ്ടുമുഗ്ഗഭാതമാക്കളുടെ ‘താവളങ്ങൾ’ കൃടുംബംവായ്ക്കാൻ ഉതകിയ ‘പ്രീതിപക്കിടലുകൾ’, സ്നേഹം മാത്രമല്ലോ മോഹവും....ഈ വശ്യദ്യുശ്യങ്ങളാകെ തുവെയിലിൽത്തിളങ്ങി നീങ്ങുകയതേ. ഇത് ഉൾപ്പെടുന്ന മുന്നാം വണ്ണത്തിലെങ്ങും ഒരു നിശ്ചൽപ്പാടും അശ്രദ്ധാടും കാണാനില്ല.

തുറുക്കിൽനിന്നുള്ള മുക്കി

വീണ്ടും രണ്ടുപേരുടേയും കുടിയാകാവുന്ന വാക്കുകൾ ‘സ്വന്തി, വാന്പ്രസമതീർത്തമസമലികളിൽ മുന്നിൽ’ എന്നു മന്ത്രിക്കപ്പെട്ടുംപോലെ. കവിതയാകെ നല്ലപകുതിയുടെ വാക്കുകളാണെന്നു വിസ്മരിക്കാതെയി രൂനാൽ മറുപകുതിയുടെ സ്നേഹപുരിതമെക്കിലും അസ്വരിതംതന്നെയായ വാക്കുകളുടെ ചുരുക്കം ശ്രദ്ധയമായൊരു വ്യതിരേകം (contrast) ആകുന്നു. പക്ഷേ....

‘ദേശകാലത്തുറുക്കുമടുത്തിട്ടോ
ദേവചര്യയിൽക്കൗതുകം പുണിടിട്ടോ
പിന്നെയേൻ തോഴ, മല്ലിവലങ്ങൾതന്ന്
മണ്ണാലംവിട്ടകന്നുപോയി ഭവാൻ’.

ഇതിലെ രണ്ടാം ഇംരട്ടി നാം നേരത്തെ അടുത്തുകണ്ടതാണ്. ആദ്യ രണ്ടു വരികൾ നോക്കു. “കാലദേശാവധില്ലോ നിർമ്മക്കത്”മായ തലത്തിലേക്കാണ് ജീവനാർ ദേഹത്യാഗത്താടെ പ്രവേശിക്കുന്നതെന്നും ലോകവാഴ്വ്,

കവനക്കാഡ്യൻ

ലോകം തന്നെയും, കാലങ്ങൾക്കും കടുംകട്ടാണെന്നും തന്നെയാണ് ഭരതീയ ദർശനങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിതയായ കവി മനസ്സിനാദ്യം പറയാനുള്ളത്. എന്നാൽ ഈ തുറുക്കുമട്ടത്തിട്ടുതന്നെയാണ് തോഴൻ പോയതെന്നു കരുതാൻ വയ്ക്കാത്തതു ഉഭാരമായ വയ്യോമുക്തമായ ഒരു മനോനിലയ്ക്കാണ് കവിയിപിടം വാങ്ങമയ്യുപം നൽകുന്നത്. നിശ്ചയരുപമായ മട്ടപ്പിന്പുറം സാധകരുപമായ കാര്യക്കം, ബാലസഹജമനോ യുവസഹജമനോ പറയാവുന്ന കാര്യക്കം ദേവചര്യയിൽ തോനിയിട്ടാവാം നീ പോയതെന്നു നിരീക്ഷിക്കാതെയിരിക്കാൻ കവിക്കാവുന്നില്ല.

സത്യം പറയുടെ ആദ്യം ഈ ഇംഗ്ലീഷ് പാര്യിക്കവേ കണ്ണിൽപ്പെടാതിരുന്ന ഇന്ത്യംശം ഉള്ളിൽത്തെളിഞ്ഞമാത്രകൾ നാൻ നദിയുള്ളവനാണ്. നിജിനീ കാമുകനിൽ ആശാൻ കളിക്കൊപ്പെട്ടുതു ചെറുപെതലിന്റെയും കോലെടുത്ത സൃഷ്ടണ്ടെയും ഭാവങ്ങൾ സമേഴ്ചിച്ചിരുന്നതായി പാച്ചുസുചന നൽകുന്നതിലെ മന്ദശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം നിത്യചെതനയും മറ്റും വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. മനോവിജ്ഞാനിയത്തിന്റെ ദൈഷണികാടിത്ത റിംഗ്കും അപ്പുറത്ത് സുക്ഷ്മസംവേദിയായ കവിമനസ്സിന്റെ മനോവിശക ലന്പട്ടതുമത്രെ ഇക്കാവുഭാഗത്തിൽ ദർശനനീയമാവുന്നത്.

പക്ഷേ ഈ വേർപ്പാടോടെ

‘വേന്തന്നീനിനിനന്തരാക്കത്തിൽ

കഷിണവീചികളാടാതകങ്ങളുണ്ടോ’-

ഉത്തമമായ, കൂസിക്കായ ഒരു ചലിച്ചിത്തതിൽപ്പോലും മനോപരിണാമത്തിന്റെ ദൃശ്യസുചനയാക്കാവുന്ന ചിത്രമല്ലോ ഇൽ? നീന്തലിലെ രതി സുചനകൾ ഇപ്പകർണ്ണത്തിൽ വിസർത്തിക്കുന്നില്ല. പീചികൾ നിലയ്ക്കുന്നില്ല. കഷിണത്തിന്റെ ചൊല്ലുകേട്ട് അടങ്കുന്നതെയുള്ളൂ. ലോകവാഴ്വിൽ ഈ തിരിച്ചറിവ്, പോരാ സാമ്രാജ്യംശം സാധ്യമായതിന്റെ പരകോടിയാണ്. സ്ഥാമിപിവേകാനന്തനും ചട്ടവിസ്ഥാമികളുമായുള്ള സമാഗ്രമത്തിന്റെ ഫ്രോസ്റ്റ് മാത്രമായ ലഭ്യവിരാഞ്ഞത്തിൽ ഒരു സംഭാഷണ ശകലമുണ്ട്. മരത്തിൽ ചാടിനടക്കുന്ന കുരങ്ങമാരക്കണക്ക് സ്ഥാമിജി ‘മന്മുഖ മനസ്സുപോലെ’ എന്നുപൂർക്കുന്നു. ഇതുകേട്ട ചട്ടവിസ്ഥാമികളാവെട്ട് ‘മഹാപുരുഷരാർക്കേ ഇത്തരമാരു സാമ്രാജ്യിക്കണം സാധിക്കു’ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പ്രതികരിക്കുന്നത്.

‘മനോദുർന്നിഗ്രഹം ചലം’ എന്നു ഗീത. അതെ. ചിത്രസരസ്സിൽ വ്യൂതവിച്ചികൾ ഒഴിയുന്നില്ല. അടങ്കുന്നതേ ഉള്ളൂ.

ഉപനിഷദ്സുഗ്രന്ഥം

അവസാനവണ്ണം. ‘വേലിമുള്ളുകൾ മായവേ... (മുള്ളുവേലികളും, വേലിമുള്ളുകൾ) മുള്ളുകൾ മായാൻ ഇനിയും വൈകരുതല്ലോ. അതാണ് വാർഘകത്തിന്റെ ലാം.

ശുന്നത മേലുണരവേ തെജസ്വലോകങ്ങൾ
ദുരൈ നിന്നിരുശ്രക്കണ്ണും പക്ഷികൾ
പോരിക്കുവിളിച്ചു കൂപ്പിടവേ
എല്ലിനിക്കുനേനെനുയിർ വിർപ്പാലി-
പ്പാനുനുലിലെ രൂദാക്ഷമോരോനായ്.

ഇരുൾക്കണ്ണും പക്ഷികൾ മൃത്യുപത്രികമാണെന്നതു വ്യക്തം. എന്നാൽ പക്ഷികൾ എന്ന ബഹുവചനത്തിലും പിളിച്ചുകൂവീടും എന്ന ക്രിയാധോഗത്തിലും കുടുംബം ഒരുക്കുട്ടം കൂട്ടികളുടെ ചിത്രംകൂട്ടി തെളിഞ്ഞു വരുന്നു. അതോരുവഴിക്ക് അന്ത്യസുചന നൽകുന്നേംശും സ്വപ്രത്യയസ്ഥി രയായി സ്വന്നനിലയിൽ തുടരുന്ന തന്നെ, തന്റെ ചുടുന്ന നടുവിൽപ്പി നേതൃത്വനേയാണ് കവി ചേർത്തുനിർത്തിക്കാട്ടുന്നത്. ‘പോരികെ’നുവിളി ചൂലും, ‘മണ്ണവലം വിടക്കനു’പോവുന്നതിനുമുൻപ് മനുഷ്യന്, തന്റെ സ്വന്നനം വഴി സ്വന്നനു കാലുകൊണ്ട് നടന്നുതീർക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നും ഇവിടെ ചുരുളിഞ്ഞു കിട്ടുന്നു.

ഇതോരു പ്രസസ്മഹാകാവ്യംതന്നെ. ദാവത്യുത്തിന്റെ, രംഭ ജീവാ ത്വാകളുടെ പ്രീതിപക്കിട്ടുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ, അതിനു കാലാന്തരത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന പരിശാമത്തിന്റെ, ആ പരിശാമത്തിന്റെതന്നെ വ്യക്തയിഷ്ഠി തമായ സ്വഭാവഭേദത്തിന്റെ, സർവ്വത്തിന്റെയും അന്തർഭാരയായി സംസ്കൃ തവും പ്രഭാവവുമായൊരു സ്ത്രീപ്രുദ്യത്തിന്റെ നിരന്തരമായ ജീവിതാ യുവത്തിന്റെ, സർവ്വേന്ദ്രിയൻപ്പൾശിയായൊരുഖുതിമണ്ഡലത്തെ അന്ന വരണ്ണം ചെയ്യുന്നു ഈ കവിത. അനുപദം, അനുപാദം അനുഭൂതമാവുന്ന ഉപനിഷത്ത് പ്രസിദ്ധമായ രംഭ സൃഷ്ടിന്നും രംഭകളുടെ നിലകളും ഇതിൽ വായി ചെട്ടുക്കാം. ഒരാൾ അനുവേദി, മറ്റാൾ അനുഭേഷാവ്. ഈ ദ്രാവത്തിന്റെ കാവ്യ മയമായ നാടകിയതയും കവിതയിലുടനീളം സ്വീകരിതമാവുന്നുണ്ട്.

‘നിവേദ്യ’ത്തിന്ന് താൻതരനേയായുതിയ അവതാരികയിൽ മഹാകവി ഇങ്ങനെ ഉപദർശിക്കുന്നുണ്ട്-

“ഞാനും കുട്ടിക്കാലത്ത് നിലാവിലാലിയുന്ന രാത്രിയേയും ശ്രോദാ യമാനമായ പ്രഭാതത്തേയും അളവും അത്ഭുതാസ്താനങ്ങളാട നോക്കി നിൽക്കാണുണ്ട്. എക്കിലും മുൻപറിഞ്ഞ മഹാമാരുടെ (വ്യാസകാജിഭാസാ ദികളുടേയും ടാഗോർ, അരവിന്ദമഹർഷി, വാൾട്ട് വിറ്റ്റ്മാൻ തുടങ്ങിയവരു ദേയും) കൃതികൾ വായിക്കാനിടവനില്ലെങ്കിൽ ആ വിശിഷ്ടാനുഖുതി കൾക്കുള്ള കഴിവ് ഇന്നും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോരാനാക്കുമോ? സംശ യമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയാണ് സാഹിത്യം തലമുറകളിലുടെ മാനവസംസ്കാ രത്തെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നത്.”

ഇല്ലാതെ. സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെയെന്നെന്നുയാണ് സാഹിത്യം തലമുറക കിലുടെ മാനവസംസ്കാരത്തെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നത്.

തട്ടകത്തിന്റെ എഴുത്തച്ചാറ്

ഡോ.എ.പുരുഷോത്തമൻ

കൊച്ചിക്കുന്ന് ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക കാലാനുകാലിക്കുന്ന് സിംഗാപൂരിലും കൊച്ചിക്കുന്ന്

“നാലാംതരത്തിൽ പഠിക്കുന്നേബാൾത്തനെ, കിളിപ്പാട്ടുകൾ മുന്നും* ഞാൻ സ്വയംവായിചെച്ചതിച്ചു. അക്കാദമിയാലു പതിചയിച്ചപ്പോൾ തൊട്ട് അച്ചൻ്റെ പ്രസം ഓലതട്ടുകൾിൽ ചാമംപടിഞ്ഞിരുന്ന് ഈ ശ്രദ്ധാഭ്യർഥി ഞാൻ കേട്ടു ചൊല്ലാൻ തുടങ്ങിയിട്ടും ഉണ്ട്”

(കോവിലൻ, ആര്യരത്ന കമകൾ, ആര്യദാവണ്ണൻ (1995), പേജ് 25.*)

“എന്നാൻ ജീവിതം? എന്ന്റെ ചെറുപ്പകാലത്ത് എന്നെ ഫ്രോസ്റ്റാഫി പ്ലിച്ച ഗുരുനാമൻ ശ്രീ.കെ.പി. നാരായണപിശാരടി മറുപടി പറയുന്നു: മഹാഭാരതം ഒരിക്കൽക്കുടെ വായിക്കു. അറിയപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യഭാവ നയക്കും ഈ ജീവൻ പ്രപഞ്ചത്തെ അപ്പാടെ ഉൾക്കൊള്ളാനും പുനഃസ്വഷ്ടി ചെയ്യാനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അപ്രതിഹതമായ ഈ നിതാന്ത പ്രവാഹത്തിൽ നിന്ന്, ഒരു കൈക്കുന്നിസിൽ കോരിയെടുത്ത മഹാപത്രി മഹാഭാരതം സ്വഷ്ടി ചും. മനുഷ്യരാശിയുടെ ഒരു ക്രോസ് സെക്കഷൻ മഹാഭാരതത്തിലുണ്ട്.”

(കോവിലൻ, കമാക്കാരാരിലുടെ കമകളിലേയ്ക്ക്, ആര്യദാവണ്ണൻ (1995) പേജ് 96 - 97.)

“എന്ന് ഗുരുനാമൻ്റെ ഉപദേശം മനസ്സിൽ സുകഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ തട്ടകം എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചതും പുർത്തിയാക്കിയതും.”

(കോവിലൻ, ഒരു പ്രതിഭയുടെ കാണാചുപ്പുകൾ, ഇലയാളം ഓൺപതിപ്പ് (2005), പേജ് 198 - 199.)

തട്ടകം - മുപ്പിലിഡ്രോൾ - കണ്ണാണിഡ്രോൾ- ഇന്ത്യ എന്ന ഒരുചണ്ണല റിലൂടെ, മുപ്പിലിഡ്രോൾഡിയുടെ ചരിത്രം ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രമായി മാറുന്ന പ്രതിഭാസം, കോവിലൻ ഒരുചുത്തിൽ സുചിപ്പിച്ചിരുന്നു.

*രാമാധൻ, ശ്രീരാമരത്ന, ഭാഗവതം.

1. തടകത്തിലെ, അപ്പുക്കട്ടൻ്റെ കമ:

“നാലാം ഓസ്റ്റ് പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു സ്കൂൾ അടച്ചപ്പോൾ, മഹാ ഭാരതം വായിക്കാനെടുത്തു. തടഞ്ഞും തടിയും, പീഡിക്കേണ്ടി, ഉരുണ്ടും വായിച്ചുപോയി. ഭീമനോടായിരുന്നു സ്നേഹം, ഭീമൻ കുടുംബം രക്ഷിച്ചു. അധികയെ, സഹോദരങ്ങളെ വെളിയിൽ കടത്തിവിട്ടു, ഭീമൻ തനിയെ അരക്കില്ലോ തീവെച്ചു. കുറിരുട്ടിൽ, മഹാവനത്തിൽ, അധികയെ തോളില്ലു, യുധിഷ്ഠിരനെ, അർജുനനെ കൈത്തണകളില്ലും, നകുലസഹദേവന്മാരെ ഒക്കില്ലും എടുത്തുനടന്നു. എന്തുബെലം, എന്തുശക്തി.”

(തടകം, സന്തതികൾ, അഥവാ, പേജ് 300.)

മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിൽ, എഴുത്തച്ചുണ്ടെ വരികൾ:

“അധികയും ബാലനാരും മുമ്പിലേ വിലം പുക്കാർ
പിന്നാലേ തീയുംവെച്ചു ഭീമനുമിരഞ്ഞിനാൻ”

(സംഭവം, പേജ് 253.)

“നീരെഴും വിലത്തുടെ കാടകം പുക്കാരമവർ
പാടേ വെന്നെരിഞ്ഞിതു ജാത്യുഷമായ പുരം
പേടിയുമുറകവും വേദവും കൂടിയവർ
കാടകംപുക്കനേരും നടന്നുകുടായ്ക്കയാൽ
അധികയെ വൃക്കാദരൻ ചുമലിലെടുത്തുടൻ
ധർമ്മപുത്രനെയും പാർത്ഥനെയും കൈകൾക്കാണ്ടു
തന്മിമാദയ്യുമവൻ തട്ടികൊണ്ടാക്കുത്തന്നേൽ
സംഭേദം കുടാതെ കണ്ണിരുട്ടിൽ വനത്തുടെ”

(സംഭവം, പേജ് 253.)

അപ്പുക്കട്ടനെ വിസ്മയിപ്പിച്ച ഭീമൻ്റെ ശക്തി, കിളിപ്പാട്ടിലെ വരികളിൽ തെളിയുന്നു!

2. കനിനേയും കൊണ്ട് ചന്തയിൽ നിന്നു മടങ്ങുന്ന ഉണ്ണിരിക്കുടുംബിയും കമലുട്ടിയും ദാഹംകൊണ്ട് വലഞ്ഞു. “കിണറ്റിൽ നിന്നുവെള്ളം മുക്കാൻ ഒരു നിർവ്വാഹവും ഇല്ല. ആലിൻചോട്ടിൽ പുൽപ്പണങ്ങൾ കിരച്ചു. ഓലക്കുട ആര്ത്തനായിൽ ചായച്ചു കുടകാലിൽ പാണക്കൊൺചൊരി ചങ്ങാതികൾ പരുങ്ങാം. വെള്ളം എടുക്കും?

“ആലിൻ്റെ കനത്ത പേടുകളിൽ ചാരിക്കിടന്ന് ഉണ്ണിരിക്കുട്ടി മനോരാജ്യങ്ങൾ കണ്ടു. പണ്ട് പാണ്യവകുമാരന്മാർ പന്ത് കളിക്കുവെ, ആ പന്ത് കിണറ്റിൽ വീണ്ടും എത്തിനോക്കിയും വിഷാദിച്ചും കുമാരന്മാർ വട്ടം കുറഞ്ഞും പന്ത് കയറിക്കിട്ടിയില്ല. ബോമ്മന്മാൻ കിണറ്റിലേക്ക് അനുകൂല എയ്തു

വിട്ടു. അമ്പിനേൽ അമൈയത് പിടിപ്പിച്ച്, ഇല്ലിക്കണ കെട്ടി കിണറ്റിൽ നിന്നും പന്ത് പൊക്കിയെടുത്തു. എന്തേ ഗുരുനാമാ!

ഉള്ളീരിക്കുട്ടി ഗുരുനാമനെ സ്മർക്കുമ്പോൾ ഉച്ചകാറ്റിൽ കണ്ണു കൾ താനേ അടങ്കു.”

(മടക്ക, പുരാവൃത്തം, ഒന്ന്, പേജ് 11.)

ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞ ഉള്ളീരിക്കുട്ടിയുടെ മനോരാജ്യം എത്ര അനാധാരമായിട്ടാണ്, പന്തുനഷ്ടപ്പെട്ട പാണ്യവകുമാരമാരുടെ മുന്പിൽ വരുന്ന ഭ്രാംബാചാരയുടെ ധനുംവിദ്യിലേക്ക് ഒഴുകിയെത്തുന്നത്! ഗുരുസ്മരണയിലും ഉള്ളീരിക്കുട്ടി, ഉക്കത്തിലേയ്ക്കു വഴുതിപീശുന്നു!

എഴുത്തച്ചൻ പാടുന്നു:

“ബാലമാർ പലരുമായ് വീടയാ കളിക്കുമ്പോൾ
കാലജാംഗുലീയകമന്യുവിൽ വിണ്ണപോയി.
വീടയുമതിനോടുകൂടവേ വിണ്ണനേരം
കീഡയും മതിയാക്കിയതിനെയെടുപ്പാനായ്
അഥവിൻ കരേ സോല്ക്കണ്ഠംനാരായെല്ലാവരു-
മന്യമാരുപായമില്ലാത്തു നിൽക്കുന്നനേരം
ആസനപലിതനായ് ശ്രാമനായ് കൃഷാംഗനായ്
ഭൂസുരോത്തമൻ ചിതിച്ചുവരോടുരചെയ്തു
വീടയും മുദ്രികയും ഞാനിഷികകളാലേ
പീഡകുടാതെയെടുത്തിട്ടുവൻ നിങ്ങൾ മമ
ഭോജനം തന്നീടുവിനെന്നതു കേടു ധർമ്മ-
രാജനവനൻ ചൊന്നാൻ മുഖ്യാഷ്ടിതരുവൻ ഞാൻ.
അനേരം മീഷികകൾ മേൽക്കുമേൽ പ്രയോഗിച്ചി-
ട്ടനോന്ന് സമായോഗാൽ വീടയുമെടുത്തിതു
ധന്യനാം ഭ്രാംബാചാരുൻ മുദ്രയുമതുനേരം
വന്നിതു കുമാരമാർക്കുള്ളിലത്തുമെറ്റും”

(സംഭവം, പേജ് 243- 244.)

ഉള്ളീരിക്കുട്ടി സ്മർച്ച ഗുരുനാമൻ, കണ്ണഞ്ചിര കിഴക്കപ്പോട്ട കളിയിലെ പണിക്കരായിരുന്നു!

3. മാളുട്ടിയുടെ കമ പറയുമ്പോൾ:

“മാളുട്ടി ഉറങ്ങണമല്ലോ, മുത്തല്ലീ പുരാണങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. സ്വയംവരം സ്ത്രീകൾക്കു വിധിച്ച നിയോഗമായിരുന്നു. എന്നിട്ടുനാ, ശാന്യാർക്ക് സ്വയംവരം സാധിച്ചോ? ഭീഷ്മൻ ശാന്യാരത്തിലേക്കു വാരോല വിട്ടു, കനുകയെ ഹസ്തിനപുരത്തിലേക്ക് പറഞ്ഞയക്കണം. ശാന്യാരം എവിടെ, ഹസ്തിനപുരം എവിടെ? ശാന്യാരരാജാവ് ദയപ്പെട്ടു, മക്കളെ

പറഞ്ഞു വിടുന്നില്ല എങ്കിൽ ഭീഷ്മർ പദയിറക്കും, നാട് മുടിക്കും. രാജക നൃക ഹസ്തിനപുരിയിലെത്തിയിട്ടാണെന്നത്, ധൂതരാഷ്ട്രകുമാരൻറെ വധു വായിട്ടാണ് തന്നെ കൊണ്ടുവന്നത്, അയാൾ ഒരു കുരുടൻ. എങ്ങനെ ഇരിക്കും ദാന്പത്യം?”

(രട്ടകം, പിതാക്കൾ, അഥവ്, പേജ് 77.)

കിളിപ്പാട്ടിലെ രണ്ടു വരികൾ:

“ഗാന്ധാരരാജൻ തന്റെ മകളായ മരുവിന
ഗാന്ധാരിതനെ വേട്ടു ധൂതരാഷ്ട്രനുമനാൾ”

(സംഭവം, പേജ് 223.)

വൈശബ്ദാധനനെന്തെ വാക്കുകൾ (മഹാഭാരതം മുലം):

“അമ ശുശ്രാവ വിപ്രപ്രഭ്രാ ഗാന്ധാരിം സുഖവലാത്മജം
ആരാധ്യവരദം ദേവം ശ്രദ്ധേത്പരദം ഹരം” (9)

ഗാന്ധാരീകില പുത്രാണാം ശതം ലേഡേവരം ശുഭാ

ഇതി ശുശ്രാവത്തേത്രന ഭീഷ്മഃ കുരുപിതാമഹഃ (10)

തത്രാഗാന്ധാരരാജസ്യ പ്രേഷയാമാസഭാരത

അചക്ഷുരിതി തത്രാസീതി സുഖവലസ്യവിചാരണാ (11)

കുലവ്യാതിം ചവുത്തം ച ബൃഥ്യാതുപ്രസമീക്ഷ്യസഃ

ദീഽം താം ധൂതരാഷ്ട്രാധാന്യഗാന്ധാരിം ധർമ്മചാരിണിം (12)

ഗാന്ധാരിതമശുശ്രാവ ധൂതരാഷ്ട്രമചക്ഷുഷം

ആത്മാനം ദിത്സിതം ചാസ്ത്രമെ പിത്രാമാത്രാചമഭാരത (13)

തത്സാപ്ദമാഡായ കൃതാം ബഹുഗുണം തമാ

ബവബന്ധഃ നേഭ്രത്സേ രാജൻപതിവ്രതപരാധാണാ (14)

നാഭ്യസുധാം പതിമഹമിത്യേവം കൃതനിശ്വയാ

തത്രാ ഗാന്ധാര രാജസ്യപുത്രഃ ശകുനിരഭ്യയാത് (15)

സ്വസാരം വയസാലകഷ്മ്യാ ധൂക്തമാദായകൗരവാൺ

താം തദാ ധൂതരാഷ്ട്രാധ ദീഽം പരമസത്കൃതാം

ഭീഷ്മസ്യാനുമതേ ചെവ വിവാഹം സമകാരയത്” (16)

(ശ്രീ മഹാഭാരതം, ആദിപർമ്മം, അധ്യായം 110, ധൂതരാഷ്ട്രവിവാഹം)

3.2. മുത്തപ്പറ്റി കമ തുടരുന്നു:

“ഗാന്ധാരി പെറ്റത് വെറും ചോരക്കെട്ടായിരുന്നു, ഒരു മാംസ പിണ്ഡം. മനസ്സിൽനെറച്ചും വെറുപ്പല്ലേ, തന്റെ ദുര്യോഗത്തെച്ചാല്ലി വെവരാ ശ്രദ്ധം. ആയമു മക്കലെ പെറില്ല, തീർച്ച. വ്യാസഗൈവാൻറെ കാരുണ്യം, മാസംപിണ്ഡത്തിൽ നുറു മക്കലുണ്ടായി.”

(രട്ടകം, പിതാക്കൾ, അഥവ്, പേജ് 77.)

എഴുത്തച്ചൻ്റെ വരികൾ:

“കുന്തിക്കു നനായൊരുസന്തതിയുണ്ടായതു
ചിന്തിച്ചു ശാന്യാരിയുമുംരു കലക്കിനാൾ.
ഗർഭവുമൊരു മാംസപിണ്ണിയമായ് പിറന്നിതു
അപ്പോഴേ വേദവ്യാസനവിടേക്കഞ്ഞനുള്ളി
പിണ്ണിയത്തമുനി നൃഗവണ്ണിയമായ് വണ്ണിച്ചോകെ-
ക്കുണ്ണികൾ തനിലാക്കിയേഷിച്ച ലേശതേയും”.

(സംഖ്യ 0, പേജ് 226.)

ഇക്കമെ പിന്നീട് വിസ്തരിക്കുന്നു:

“ഈ വണ്ണമുണ്ടായവനു കുന്തിക്കുസുതനെന്നു
ദേവി ശാന്യാരി കേടു വേദിച്ചു വാഴ്യംകാലം
രണ്ടാം വത്സരമായി തനിക്കു ഗർഭമിന്നു
മുണ്ടായിലൊരു സൃതനെന്നതെന്നതസ്താപാൽ
കുണ്ഠിതം കൈവിടവള്ളുമരു കലക്കിനാ-
ളുണ്ടായി സാഷ്ടിലയാം മാംസപേശിയുമപ്പോൾ.
വനിതു യദ്യപ്പെട്ടായ മാമുനി വേദവ്യാസ-
നനേരമന്തർദ്ദൂതം ചൊല്ലിനാൾ ശാന്യാരിയും.
കലശശതമാജ്യപുർണ്ണമായ് വരുത്തുക
സലിലം കൊണ്ടു മാംസപേശിയും കഴുകുക.
നൃഗവണ്ണിച്ചു എഴുതകലശങ്ങളിലിട്ടാൻ.
സുകഷിച്ചുവച്ചുകൊണ്ടു കുംഭങ്ങൾ പൊട്ടുന്നതും
നോക്കിക്കാണടക്കുത്തുനിവളർത്തിക്കാർക്കായെന്നാൽ
എന്നരുൾചെയ്തു തപല്ലിനെന്നുള്ളി മുനി”

(സംഖ്യ 0, പേജ് 235 - 236.)

3.3. മുത്തപ്പറ്റി തുടർന്നു:

“നൃഗവണ്ണത്തിന്റെ മനസ്സിലും വെറുപ്പേ കിളുർത്തുള്ളു. ആരോട്?
ചെറിയമയുടെ മക്കളോട്”.

(തടക 0, പിതാകൾ, അഞ്ച്, പേജ് 77.)

എഴുത്തച്ചൻ്റെ വരികൾ:

“ആറു ലോട്ടുണ്ടായവന രാജപുത്രന്മാരോരു-
നൃഗവുമൊരുമിച്ചു കളിക്കും കാലത്തികൾ
സത്സംഗമേനൈയുള്ള പാണ്ഡവരാഭോട്ടാരു
മത്സരുണ്ടായവനു ധാർത്തരാശ്ചനാർക്കുള്ളിൽ”

(സംഖ്യ 0, പേജ് 240.)

3.4. കുന്തിയുടെ ബന്ധങ്ങളില്ലോ മുതൽക്കൂട്ടി പറയുന്നു:

“ചെറിയമക്ക് സ്വയംവരായിരുന്നുലോ. ആരോടൊക്കെ സ്വയംവരം ഞഭായീനാ നിരീച്ചേ? സ്വയജാതീന്മാല മാളുടേ, സ്വയജാതീന്മാല. ഇഷ്ട പ്രസ്തു ആരേവേണംചൂലും സ്വയംവരാവാം നായിരുന്നു അന്നത്തെ നടപ്പിലും മര്യാദയും.”

(ടടക്കം, പിതാക്കൾ, അമ്മ, പേജ് 77.)

4.1. കുഞ്ഞപ്പിള്ളെ ക്ഷേഷപുർണ്ണമായ ബാല്യകാലം

“എടുവയസ്യമുതൽ അമ്മ കുഞ്ഞപ്പിള്ളെന പരിപാലിച്ചു

അനുപത്തെട്ടിലെ വസ്തുരിയാൽ അച്ചുൻ മരിച്ചുപോയി”.

അമ്മയോടൊപ്പം തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അച്ചുൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

(ടടക്കം, സ്കർച്ച്, ഒന്ന്, പേജ് 164.)

“ഒരിക്കലും ഉച്ചക്കണ്ണതിക്കു പോകാത്തശിഷ്യനെ ആശാൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു, എന്നാ കണ്ണതി കുടിക്കാൻ പോവാതെനെ? കുഞ്ഞൻ മറുപടി പറ ഞതില്ല. ഉച്ചക്കണ്ണതി കുഞ്ഞപ്പിള്ളെ വിട്ടിൽ ഇല്ല. കണ്ണതി വെക്കാൻ അരി ഇല്ല. അരി ഇല്ല കണ്ണതി ഇല്ല എന്ന് ആശാനോട് പറയാൻ കുഞ്ഞപ്പിള്ളെ മനസ്സില്ല”.

(ടടക്കം, സ്കർച്ച്, ഒന്ന്, പേജ് 111.)

4.2. കുഞ്ഞപ്പിള്ളെ വീടിൽ പടർന്ന ദാതിദ്യം, വാണിയവവന്തൽ കത്തിപ്പടരുന്ന, ജരിതയുടെ അനാമരായ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ജീവൻ ഒടുക്കാൻ മുതിരുന്ന, അഗ്നിയായി മാറുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക:

“അച്ചുൻ വീടും കുടും ഉപേക്ഷിച്ചു പോയി. കൊക്കും തുവലും മുളയ്ക്കാത്ത പെത്തങ്ങൾക്ക്, കൊറും ചുടും പകർന്ന് അമ്മ ജരിത പരിപാലിച്ചു. കാട്ടുതൈയിൽ മുഗങ്ങളും ജനുകളും പറവകളും വെന്നു. പറക്കമുറ്റാത്ത മക്കളെ കുട്ടിൾവിട്ട്, അമ്മയും പറന്നുപോയി. പെത്തങ്ങൾ നാലും അഗ്നിരേവെനെ സ്തുതിച്ചു.”

(ടടക്കം, സ്കർച്ച്, ഒന്ന്, പേജ് 111.)

കിളിപ്പാട്ടിലെ മന്ത്രപാലോപാവ്യാനം:

“ജരിതയെന്നു പേരാം പത്തനിതനോടുകൂടി

പ്രൂർക്കല്ലുവം പുണക്കു വാണിയവം തന്നിൽ വാണാൻ

നാലുപുത്രനാരെയും ജനിപ്പിച്ചതുകാലം

ബാലനാരെയുമവർത്തനെനയുമുപേക്ഷിച്ചാൻ.”

(സംഭവം, പേജ് 327.)

“അരണ്യം തന്നിൽ പിടിപെട്ടിരുമഗ്നിരേവൻ കരണ്ടു തുടങ്ങിനാൾ ജരിതതാനുമപ്പോൾ.

നിർഖ്യുണനായ പിതാവിവര്ദ്ധയുപേക്ഷിച്ചാൻ
ദുഃഖമാറായി ഞാൻ പെപ്തങ്ങളിവരോടും
പരക്കപ്പോകാതെയും വന്നിൽക്കു ബാലമാർക്കു
നിരക്കപ്പിടിപെട്ടു വന്നതിലശിതാനും.”

(സംഭവം, പേജ് 328.)

“എന്നതുകേട്ടേനേരം വന്നനാരു ശോകത്തോടെ
തന്നുടെ പെപ്തങ്ങളെ നോക്കിയും കരണ്ണിട്ടും
പിന്നെത്താൻ പറക്കെയും മറിഞ്ഞുനോക്കുകയു-
മെന്നുടെ കർമ്മമെന്നു കല്പിച്ചുപോയാളുവൾ.
അഗ്രിയും കത്തികത്തിച്ചുനടത്തിതു താപ-
മശനാരായ പക്ഷിപോതങ്ങൾ ചൊന്നാരപ്പോൾ:
അഗ്രജൻ ജരിതാരി ശാരിസ്യക്കപ്പനും പിന്നെ
ചുംക്കാളിയുംസ്തംബമിത്രൻ, ഭ്രാണനുമൊരുമിച്ചു
നാലുഭിക്കിലിലുംകുടി കത്തിപ്പോങ്ങിടുമഗി-
ജാലാമാലകൾ കണ്ടിട്ടാകുലപ്പുട്ടേനേരം
ഹിരണ്യതേജസ്സിനെന്നസ്തുതിച്ചു തുടങ്ങിനാൻ
ജരിതാരിയും തൊഴുതയികം ഭക്തിയോടെ”

(സംഭവം, പേജ് 329.)

തട്ടകത്തിൽ, കുണ്ഠപ്പുണ്ട്, അപ്പുക്കുട്ടുണ്ട് കമ തുടരുന്നു; പക്ഷി
ക്കുണ്ഠതുങ്ങളുടെ അഗ്നിസ്തുതിയോടെ.

“വെറ്റിലമരിന്, മുറുകാൻ മരിന്, കുണ്ഠിരാമരെന മരിന്, കിളിപ്പാ
ടിൽ ലയിച്ചും കുണ്ഠപ്പുൻ സ്വയം മരിന്നിരിക്കുമ്പോൾ, കട്ടിളപ്പടി കടന്,
അപ്പുക്കുട്ടൻ വന്നു ദ്രോക്കാലിൽ ചാഞ്ചാടി, നിന്, അപ്പുക്കുട്ടൻ അച്ചുനേൻ
പാഞ്ചപ്പത്തുങ്ങി നോക്കി. അവണ്ടു കുളുർത്തു നേഞ്ചിൽ പാലക്കാമോതിരം
തെന്നിരെത്തനിത്തുള്ളൂവി. കാതുകളിൽ പൊൻചിറ്റും, അരയിൽ വെള്ളി
ക്കിഞ്ഞിണിയും പിന്നിൽ പട്ടുകോണകവല്ലും താളത്തിന് താളത്തിന് തുള്ളി
യുള്ളൂവി. കുണ്ഠപ്പുൻ വിളിച്ചു വാ ഇങ്ങവ്വ് വാ. അപ്പുക്കുട്ടൻ മുന്നിലെ
തിയപ്പോൾ, ഓമനിക്കാനാവാതെ, എനെങ്കിലും പരയാനാവാതെ കുണ്ഠ
പുൻ തെരുങ്ങാം. ജരിതയും നാലു മകളും വിഭാഗാരാധിരുന്നു. കാളി
യമ്മ പെറ്റ ഏഴുമകളിൽ, ഏഴാമതേതതായിരുന്നു, അപ്പുക്കുട്ടൻ”.

(തട്ടകം, ദിക്ഷു, ഒന്ന്, പേജ് 111.)

4.4. അച്ചൻ മരിച്ചശേഷം, എടുവയസ്സുമുതൽ അമ്മ വളർത്തിയ
കുണ്ഠപ്പുൻ, കിളിപ്പാടിലെ ജരിതയും കമയിൽ, സ്വന്തംജീവിതം നിശലി
ക്കുന്നത് കണ്ട്, സ്വയം മരിന്നുപോവുന്നു. കുണ്ഠപ്പുണ്ട് മുന്നിൽ, നെന്തിൽ
പാലക്കാമോതിരം തെന്നിത്തുള്ളൂവി, കാതുകളിൽ പൊൻചിറ്റും, അരയിൽ

വെള്ളിക്കിങ്ങിണിയും, പിന്നിൽ പട്ടുകോണകവാലും, താളത്തിന് തുള്ളി തുളുവി, ഒരു പക്ഷികുഞ്ഞിനെപ്പോലെ, എറ്റക്കാലിൽ ചാഞ്ചാടി നിൽക്കുന്ന അപ്പുക്കുട്ടൻ! കിളിപ്പാട്ടിലെ മറ്റപാലോപാവ്യാനം, തടക്കത്തിൽ, കുഞ്ഞപ്പണ്ടി ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠായയയിൽ അലിങ്കു ചേരുന്നു!

5.1. “ജന്മം പ്രയർത്തം ചെയ്തു തീർക്കണം. കർമ്മസ്ന്യോധികാരം സ്വന്തേ. അതേ, അതേ, അത്രതേതാളം കുഞ്ഞപ്പൻ പരിച്ചു.”

(തടകം, സ്കൂൾ, പതിനൊന്ന്, പേജ് 203.)

കുഞ്ഞപ്പൻ ജീവിതത്തിൽനിന്നു പരിച്ച സത്യം മഹാഭാരതത്തിന്റെ ശേവംഗിതയിൽ മുഴങ്ങുന്നു:

“കർമ്മസ്ന്യോധികാരസ്വന്തേ മാ ധലേഷ്യകദാചന്”

(മീത, അവധിയം 2, ഫ്രോക്ക് 47.)

6. വീട്ടിലെ സകല പണികളും ചെയ്യുന്ന അച്ചുതൻ, ആർത്തേതരി നാലകായിൽ കോന്നകുട്ടിയുടെ അനുജൻ, പാർത്ഥൻ അസ്വത്രപ്രയോഗ ചാതുരുത്തിന്റെ ഉദാഹരണമായിമാറുന്നു:

“അസ്യുകൊള്ളാത്തവർ ആരുമില്ല, കുരുക്കളിൽ. അച്ചുതൻ ശീലി കാത്ത ഒരു വേലയുമില്ല, വീട്ടിൽ”

(സ്കൂൾ, പത്രണം, പേജ് 207.)

കിളിപ്പാട്ടിൽ കേടു വരികൾ:

“കർണ്ണനും പാർത്ഥനും തന്മിലെതിര്ത്തപ്പോൾ

കർണ്ണൻ പടയെല്ലാമോടിത്തിരിച്ചുതേ.

അസ്യുകൊള്ളാത്തവരില്ല കുരുക്കളിൽ

വന്നനാം കർണ്ണനുമോടിത്യുടങ്ങിനാൻ”

വിഭാഗം, പേജ് 412.

7. ശിവരാമ അയ്യർ മാസ്റ്റർ പറയുന്ന വിഭംഗനായ ഒരു ചീട്ടുകളി കാരണമായി കമാ:

“കളികഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രദ്ധാലു പറഞ്ഞു, ശപ്പൻ,-കുന്നിക്കുരു പതി നേരേണ്ണം എൻ്റെതു. പതിനേന്നട്ടല്ലേടോ, മഹാഭാരതത്തിലും, ശബരിമലയിലും പരീക്ഷിച്ചിരിഞ്ഞ സംഖ്യ? ഒന്ന് എന്തിനു കുറിച്ചു?”

(തടകം, സ്കൂൾ, പതിനേഴ്, പേജ് 235.)

“മഹാഭാരതത്തിനു വ്യാസൻ ജയം എന പേരുകുടി നല്കിയിട്ടുണ്ട്. “ജയോനാമേതിഹാസോയം ശ്രാതവേധാ വിജിഗീഷ്യണാ” (ആദി പർവ്വം, 62.20) “ജയോനാമേതിഹാസോയം ശ്രാതവേധാ ജയമിഷ്ടരാ” (സർമ്മാരോഹണപർവ്വം, 5.46)”

“ജയമന്നാൽ കടപയാദി സങ്കേതമനുസരിച്ച് 18 എന്ന സംഖ്യ കിട്ടും. ഭാരതത്തിൽ, പർവ്വതങ്ങൾ 18. ഗൈതയിൽ 18 അല്ലെങ്കിൽ 18 അക്ഷാംശിനികൾ 18. യുദ്ധം 18 ദിവസ മാണ് നടന്നത്. ഭാരതയുഥം കഴിഞ്ഞ 18 വർഷത്തിനുശേഷമാണ് കുന്തിയും ശാന്താരീ ധ്യതരാഘ്രാനും ഭാവാഗ്നിഗർഭരാവുന്നത്. ശാന്താരീശാപം മുലം, വൃഷ്ണശ്രീവംശം നശിക്കുന്നത് രണ്ട് 18 ആശ്രൂകൾ കുടുമ്പാശാണ്”.

(ജയഃ, [ത്രിവേണി], പേജ് 99- 116, സ്വാമിനിഹിന്ദുമാനന്ന (1989))

ശബ്ദരിമലയിൽ 18 പടികൾ.

8. “വേദവ്യാസൻ മഹാഭാരതത്തെമഴുതി. വൈശ്വനായനൻ കേട്ടുപറിച്ചു, പാടിക്കേശർപ്പിച്ചു. അതോക്കെ അനക്കാലം. അന്ന് പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഇത്രതേതാളം വിദ്യാഭ്യാസം സ്വകര്യങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇന്തകാലത്തിൽ, അപ്പുക്കുട്ടൻ, കാവ്യമെഴുത്തട്ട്, രാധ പാടിക്കേശർപ്പിക്കുന്നു.”

(തടകം, സക്കുൾ, പത്രിനേഴ്, പേജ് 236.)

“ശ്രീ വൈശ്വനായനനും ജനമേജയൻതന്നോ-
ഡേവമാദരപുർപ്പമരുളിച്ചയ്താനല്ലോ.

ശ്രീ മഹാഭാരതത്തമായീടിനോരഖ്യം വേദം

ശ്രീവേദവ്യാസമുനി താനരുശ്ചചയ്തതെല്ലാം.”

(സ്വർജ്ജാഭോഗണം, പേജ് 715.)

9. “സ്വാമിയെ തെറ്റില്ലരിച്ചല്ലോ എന്ന് അയ്യപ്പൻ നിരന്തരം സന്തപിച്ചു. ശോസായി സാക്ഷാൽ ശിവപരമേശാരനായിരുന്നു അർജ്ജുനൻ കിരാതനെ നേരിട്ടു. കിരാതൻ ആശീർവ്വദിച്ചു.”

(തടകം, സന്തതികൾ, രണ്ട്, പേജ് 285.)

കിളിപ്പാട്ടിലെ വരികൾ:

“അർജ്ജുനൻ തപസ്സു ചെയ്തീടിനാൻ മഹേശാനെ
നിർജ്ജരനാമൻതാനും കാട്ടാളനായി വന്നാൻ.

പനിയായ് മുകാസുരൻ പാർത്ഥനെക്കാൽവാൻവനു

പനിയെയെയ്തനേരും കാട്ടാളനായ ദേവൻ

മനവനോടു യുദ്ധം ചെയ്തവൻ മദംപോകി

പിന്നുപ്രത്യക്ഷനായ് നൽകിടിനാനുഗ്രഹം”

(ആശ്രമം, പേജ് 372- 373.)

കിരാതനായ, സാക്ഷാൽ പരമേശാരനായ ശോസായി സ്വാമിയെ, കോട്ടപറിപ്പൻ അയ്യപ്പൻ (അർജ്ജുനൻ) നേരിട്ടു, ആളാരെന്നറിയാതെ. ശോസായി സ്വാമിയുടെ അനുഗ്രഹിംകൊണ്ട്, കോട്ടപറിപ്പൻ അയ്യപ്പൻ, എന്നാം പുരളി (പ്രമാണി) ആയിട്ടില്ല, എന്നാൽ ഒരു സ്ഥാനത്തെത്തി.

10. ഇതേ അയ്യപ്പൻ, കത്തിപ്പണത്തിന്റെ വിളംബം വിജിച്ചുചൊല്ലാൻ പന്ന ചെണ്ടക്കാരനെ നേരിട്ടുമോൻ, രാദ്രോമനായി!

“അയ്യപ്പൻ രാദ്രോമൻ മുറ്റത്തെക്കിരിങ്ങുമോൾ”
(തടക, പുരാവസ്ത്വം, ഏഴ്, പേജ് 44.)

11. “രാമാധാരം കമയിൽ, കുത്തുപാടം ലയിച്ചമരുമോൾ, തെക്കേ ദത്ത മാമകുട്ടി, അമ്പലപ്പിറിപിൽ മരം കാണിക്കാരായ തെക്കൾ, അമ്പ തെള്ളം അറുപതെള്ളം ഓരോന്നായി കണ്ണാടിയിൽ വാർന്നവുത്തു, ഒരെറ്റ കാംതി, നായാട്ടു കത്തി.

കുരങ്ങമാർ എന്തിനെന്തു വിലേ! ജീവാജീവി മനുഷ്യൻ അറിഞ്ഞില്ല. ചതുത് കീചകക്കെങ്കിൽ, കൊന്നത് ഭീമൻതന്നെ, കരകാറ്റിള്ളകി.”
(സന്തതികൾ, മുന്ന്, പേജ് 292.)

“ചതുതുകീചകക്കെങ്കിലോ മാരുത-
പുത്രനഭ്രത കൊല ചെയ്തതുനിർണ്ണയം”
(വിരാഡം, പേജ് 405.)

തടകത്തിലെ ആവ്യാനത്തിൽ, കുത്തുപാടംതൽ രാമാധാരം കമയിൽ ലയിക്കുന്ന കാണിക്കൾ, വാനരരായിത്തീരുന്നു. കർമ്മവും കർത്താവും തമിലുള്ള അദ്ദേഹസ്ഥിയം, കീചകവധത്തിന്റെ ഉദാഹരണത്തിലൂടെ തെക്കള്ളുടെ നശീകരണം, മാമകുട്ടിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു!

“ഭീഷ്മപിതാമഹനേപ്പോലെ ഒരു കമാപാത്രത്തെ ഈ നാട്ടിൽ നിന്നു സഭാക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. ഒരു പിതാമഹൻ, ഭീഷ്മർ, അദ്ദേഹമാവണം കമയുടെ ചരക് പൊട്ടാതെ നോക്കുന്നത്. ഒരു സൃഷ്ടിക്കമാപാത്രം ആവ ശ്രമില്ലെന്ന് പിന്നീട് തോന്തി. തടകമാണ്, മുപ്പിലിഗ്രേറിയാണ് പ്രധാനക മാപാത്രം.”

(കോവിലൻ, ശാനിവിംഗ്രാമം, ഏൻ്റെ തടകത്തിൽ, ആത്മദാഖ്യാനം (1995), പേജ് 163 - 164.)

“ഭീഷ്മപിതാമഹനോളം ഉയർന്നകമാപാത്രത്തെ
സ്വപ്പനംകണ്ട്, വൈശാഖാധനാളംവളർന്ന്”

കോവിലൻ, തടകത്തിൽ, ഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രവും, ഐതിഹ്യങ്ങളും, അനുഭവങ്ങളും സംഭവക്കൂട്ടും, ഭാവനകളും വർണ്ണിക്കുന്നു, മലയാള തത്തിന്റെ അഭിനവ എഴുത്തച്ചനായിത്തീരുന്നു.

കടപ്പാട്:

ഡോ. എ. ഹരീന്ദ്രനാഥ് (കൊൽക്കത്ത), ശ്രീ.പി.രാധാകൃഷ്ണൻ
മാസ്റ്റർ (ഗുരുവായൂർ)

വയ്യ, ഒന്നും വയ്യ!

ഡി.എൻ. കുമാരാത്മൻ

ചില്ലയുണ്ടാണീ, യിൽിലി-
ക്കുട്ടും പഴകിപ്പിനാി,
തുണ്ടുകൾ വീണ്ടും മെന്താൻ
ചുണ്ടിനു വയ്യാതായീ!

പാടേ തുവൽ പൊഴിഞ്ഞു,
നിറവും തിരവും മങ്ങീ,
മഴവിൽ മെന്താ നിന്നവും,
മനമോ മരുവായ് മാറീ!

തേനോലി മീട്ടിയ മധുര-
സന്ദമിതിലീണം വറ്റീ,
പാടിപ്പാറിയ കാലം
പാടേ വിന്മയത്രി പുണ്ടു!

വിണ്ണർക്കുളിരലയിൽത്തുംയാൻ,
പൊൻവെയിലുലകളിൽ നീന്താൻ
മോഹ,മോഹരാത്തിരി മോഹം,
പക്ഷ ചിറകിനു വയ്യാ!!

പ്രളയപ്പുയ്ത്തിൽ,ചീറി-
പ്പുളിയും ചുഴലിക്കാറ്റിൽ
കുടിതുലഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു;
പാടില്ലാന്നിനുമിനിമേൽ!

• • •

ഗീതാഞ്ജലി

(രവിന്നുസനാധാക്കുരക്കൃതം കാര്യം)
അനുവാദകാഃ കൊ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

(11)

കീർത്തനാലാപനമിദം
ഗാനം ച ജപമാലയാ
ഗണനം സർവ്വമേതത്തും
വിനാ ശകാം പരിത്യജ.

കവാടപിഹിതേ ദേവ-

മനിരേ തിമിരാവുതേ
കോൺഫ്രിൻ നിർജജനേ സ്ഥിതാം
പ്രജാം കസ്യാനുതിഷ്ഠംസി?

തദീയനയനേ താവ-

ദുനീലയ ച പഴ്യ ച
തത്ത് പ്രഭോ ദൈവ തേ ദേവോ
വെതിരീച്ചുവഗമ്യതാം.

ഉത്കൃഷ്യതേ കർഷകേണ

യത്ര കർക്കശലുമികാ,
മാർഗ്ഗനിർമ്മാണമഗ്നേന,
ഭിന്നനേ യത്സമലേ ശിലാം

തത്രേവാസ്തി സ തെഃ സാകം
വർഷേ ച കറിനാതപേ;
തസ്യ വേഷവിധാനം തു
രജസാ മലിനീകൃതം.

തദീയശുചിവസ്ത്രാണി
സകലാനി പരിത്യജ;
സ യമേവ സമാഗ്രി
ധൂളിയുസരഭുമികാം.

മുക്കിം കിം? കുത്ര ദുശ്യേത
മുക്കിരേഷാ? പ്രഭു സയം
ഗുഹിതസൃഷ്ടിപാശം സ
ബദ്ധോഫസ്മാഭിം സഹാനിശം

തൃക്കരാ തേ യൃനകർമ്മാണി
ബഹിരാഗച്ച സാന്വതം;
പാർശവതോ വർജ്ജതാം ചാപി
സുഗ്രന്ഥകുസുമാദികം.

കോ ഭോഷേം യദി തേ വേഷോ
ജീർണ്ണശ്വ മലിനോ ഭവേത്
മില തം തിഷ്ഠം തത്പാർശേ
സാന്നോദ്ധരമമാചരൻ.

(12)

ദീർഘകാലോ ഭവതേവ
പ്രയാണവിഷയേ മമ,
തമെവ യാത്രാമാർഗ്ഗോപി
ദീർഘരൂപേണ വർത്തതേ.

ആദ്യരശ്മിരമാരുഡോ
ഭുത്രാഹം ബഹിരാഗതഃ
തൃക്കരാ മേ പദചിഹ്നാനി
നൈക്കതാരാഗ്രഹിഷ്യഹം

ലോകാനാം വന്ധമാർഗ്ഗേണ
ഭേദണം കൃതവാനപി;
പ്രാപ്ത്യും തവാതിസാമീപ്യം
പന്മാ ദുരതമോഫസ്തിസഃ

രാഗസൃഷ്ടമലാളിത്യ
പ്രാപ്തായ സൃനിശിതം
തദ്ദേവാത്യന്തജടിലം
ശിക്ഷണം തു ഭവത്യ പി.

അനേധിഷാം ദ്രാരമേകൈകകം
താധിതവ്യം പ്രയാണിനാ
സബൈസൃഷ്ട ഭവനപ്രാപ്തതേ
തമാ കേനചിദന്തതഃ

നിജാന്തരതമസ്ഥാന-
സമിതിവോലാപ്പതയേ
ബഹുലോകഃ സമസ്തോഫി
ദ്രോതവേം വേദ്യ ഹോ.

വ്യചലരേ നേത്രയുശ്മം
സർവ്വത്രാപി വിദ്യുതഃ
അന്തേ നിമിലിതാക്ഷാഫ്-
മുക്തവാൻ “തമിഹാസി”ച.

ഹാ, കുദ്രേതി മഹാപ്രശ്നഃ
ക്രിക്കറ്റ് ച ഭദ്രീഭവത്
ബാഷ്പദ്രോഗാതസംഹ്രണം സത്
സമസ്തോഫി ചരാചരേ

അഹമസ്മീതി വിശ്വാസ-
ജനകാഖ്യാനരൂപിണം
പ്രളയം ജനയത്യേവ
ബൃഹദാകാരസകുലം.

(അനുവർത്തനേ)

ഉച്ച

കൊ.ഖാത്

നിശ്ചൽക്കുട്ടുപോലുമില്ലാത്തനേരം
നിരാലംബമെങ്കിലും
നിവർന്നുനിന്നു കത്തുന മെഴ്തിരിയായി
ഉരുകിരൈഡിക്കുനേരം
കിഴക്കോട്ട് നിശ്ചൽ കൈനീട്ടിയാൽ
പ്രഭാതത്തെ തൊടാം.
പടിഞ്ഞാട്ടായാൽ സാധനതന്ത്രയും.
പാദങ്ങൾ പരിച്ഛുവയ്ക്കാനാവില്ലെന്നതാണ്
പ്രശ്നം.
എങ്കിലും
ഒരു നിലപാടുണ്ടോ എന്ന സമാധാനം.
ഉച്ചിയിൽ വീണ തീജാാലയിൽ
നിൽക്കുന്നിടത്ത് തന്നെ
ഉരുകിത്തിരാനാണ്
വിഡി.

വായനഭ്യർ

കേശവേവിനൊപ്പം സീത - സീതാലക്ഷ്മീദേവ്, വില.30.00 രൂപ, കാൾപത്രിയാമ ഹിമാലയയാത്ര - വസ്ത്രം മോഹൻസനായർ, വില.50.00 രൂപ, അമൃതസ്മരണകൾ - കെ. എം. പണിക്കേട്ടി, വില 140.00രൂപ പാർശ്വ വീക്ഷണം (ലേവന്റേഴർ) - തായാട്ടു ശക്രൻ, വില.40.00 രൂപ, എൻ.പി. യുടെ ചിൽ - എൻ.പി. ചെല്ലപ്പൻ നായർ, വില.90.00രൂപ

പ്രസാ: പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

കേശവേവ് എതിർപ്പില്ലാതെ

സി.എ. വാരിയർ

ശ്രദ്ധവേദവുമായുള്ള തന്റെ ഭാവത്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് സീതാ ലക്ഷ്മീക്കരിവിന്റെ സ്മരണകളാണ് “കേശവേവിനൊപ്പം സീത്”. ദേവൃം സീതാലക്ഷ്മിയും തമിൽ പ്രായത്തിന് വലിയ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നുവെ കൂലിയും അവരുടെ ഭാവത്യജീവിതം പരസ്പര പ്രണയത്താൽ സംതുപ്പത്തവും സന്തുഷ്ടവുമായിരുന്നു എന്ന് ഈ സ്മരണകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ജീവി തത്തിന്റെ നാനാതുരകളിലുള്ള വിവിധതരക്കാരായ അനേകം സുഹൃത്തുകളും ആരാധകരുമുണ്ടായിരുന്ന കേശവേവ് അതോന്നും തന്റെ കുടുംബജീവിതത്തിന് തടസ്സമാകാതിരിക്കാൻ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകാൻ സീതാലക്ഷ്മീദേവ് എത്രമാത്രം മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നുവെന്നും നമുക്കീകൊച്ചു പുസ്തകത്തിൽ നിന്നുന്നിയാം. സ്നേഹസന്ധനനായ ഒരു ഭർത്താവും പിതാവുമായി കേശവേവ് ഈ സ്മരണകളിൽ നിന്നെന്തുനിൽക്കുന്നു. തകഴി, കെ.ബാലകൃഷ്ണൻ (കൗമുഖി), ഡി.സി.കിഴക്കേമുൻ, വയലാർ, കെ.സി. സെബാസ്റ്റ്യൻ തുടങ്ങി കേശവേവിന്റെ സുഹൃത്തുകളായിരുന്ന പല പ്രഗം സ്ഥരുടേയും സന്ദർശനങ്ങൾ സരസമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതു ചുറ്റുപാടിലും സ്നേഹംകൊണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിക്കൊണ്ടും കുടുംബാന്തരീക്ഷം ഉറപ്പമള്ളുകാണിയിരുന്ന കേശവേവിന്റെ ചിത്രം തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. എതിർപ്പിന്റെ കമാകാരൻ സ്നേഹസന്ധനനായ കുടുംബനാമനാകുന്നത് കൗതുകകരമായ ഒരുുവെമാണ്.

രാജതാനുഭവത്തിന്റെ കുളിർമ്മ

തീർത്ഥയാത്രകളുടേയും വിനോദയാത്രകളുടേയും അനുഭവങ്ങൾ പായനക്കാർക്കു പകർന്നുകൊടുക്കാനുള്ള സംരംഭമാണെല്ലാ യാത്രാവി വരണ്ണങ്ങൾ. അതുരം യാത്രകൾക്ക് അവസരം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് മറ്റുള്ളവരുടെ യാത്രാനുഭവം പകിടുന്നതും ഒരു സൗഖ്യമാണ്. യാത്രയ്ക്കു ഭേദഗതിക്കുന്നവർക്കാകട്ടെ അതൊരു വഴിക്കാട്ടിയുമാകും. ഈ നിലയിലാണ് വത്സലാമോഹൻ നായരുടെ ‘കാൾ ചതുർബാമ ഹിമാലയ യാത്ര’ എന്ന കൊച്ചുപുസ്തകം ശ്രദ്ധേയമാകുന്നത്. താൻ നടത്തിയ ഉത്തരേന്ത്യൻ തീർത്ഥയാത്രയുടെ പ്രസാദവും കുളിർമ്മയും അവർ ഇതിൽ വായനക്കാരുമായി പകിടുന്നു.

ത്രിവേണി, കാൾ, ശയ, ബദരീനാം, കേദാർനാം, ഗംഗാത്രി, യമുനാത്രി ഗ്രോമുഖം, ഉത്തരകാശി, ഔഷ്ഠിക്കേൾ, ഗൗരികുണ്ഡലം, ശൃംഗതകാശി, ദേവപ്രധാൻ, ഹരിഭാർ മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് തീർത്ഥം സ്വന്നനാംവും പിതൃകർമ്മങ്ങളും പുജകളും നടത്തിപ്പോന്നതിന്റെ വിവരങ്ങൾ താൽപര്യപൂർവ്വമായ വായിച്ചുപോകാൻ തോന്ത്രം ശൈലിയിലാണ്. ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളെപ്പറ്റിയുമുള്ള പുരാണചർിത്ര പരാമർശങ്ങൾ അതാതു സന്ദർഭത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ആശ്രമങ്ങളേയും ക്ഷേത്രങ്ങളേയും ആരാധനാരീതികളേയുംപറ്റി വിവരിക്കുന്നു. ഹിമാലയ സാന്നികളുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ സവിശേഷതകളുണ്ടോ വുക്കൾതാഴീകളുണ്ടോ പശ്ചേതാടങ്ങളുണ്ടോ മൊക്കുളം സന്ദർഭം സരണം പരാമർശിക്കുന്നു. കൊടും തണ്ണപ്പുള്ള ഹിമവൽസാനുകളിലെ ചുടുനീരുറവകൾ പകരുന്ന ഉന്നേഷം വായനക്കാരുന്നും അനുഭവപ്പെട്ടു.

യാത്രയ്ക്കിടയിൽ കണ്ണുമുട്ടുന്ന മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും ചുരുങ്ങിയ വിവരങ്ങളുണ്ട്. അലഹബാദ്, അയോധ്യ, ഡൽഹി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ ചരിത്രപ്രധാനമായ കോട്ടകളും മന്ദിരങ്ങളും മറ്റും സന്ദർശിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും ചുരുങ്ങിയ പരാമർശമുണ്ട്. ഒരു തീർത്ഥ യാത്രകളും ഉത്സാഹം വായനക്കാരിലേക്കു പകരുന്നതാണ് വത്സലയുടെ യാത്രാവിവരങ്ങം.

സ്മരണകളുടെ അമൃതസ്പർശം

വടകര മുൻസിപ്പാലിറ്റിയിലുശ്രസ്സു പണിക്കോട്ടി ശ്രാമത്തിൽ 1929-ൽ ജനിച്ച കർഷകത്താഴീലാളിയായും മുഴുവൻ സമയ കമ്പുണ്ടിരുപ്പു പാർട്ടി പ്രവർത്തകനായും പ്രവർത്തിച്ച എം. കേളപ്പൻ (എം. കെ. പണിക്കോട്ടി) ജീവിതസ്മരണകളാണ് ‘അമൃതസ്മരണകൾ’ എന്ന 284 പേജുവരുന്ന

പുസ്തകം. തൊട്ടുകുടായ്മ, തീണ്ടിക്കുടായ്മ തുടങ്ങിയ അനാചാരങ്ങൾ, അധിവിശാസങ്ങൾ. രാപ്പകൽ പണിയെടുത്താലും പട്ടിണികിടക്കേണ്ടി വരുന്ന കർഷകത്താഴിലാളി കൃട്യംബങ്ങൾ. ജമികുട്ടിയാൻ ബന്ധങ്ങളുടെ ദയനീയ യാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ - ഇവയ്ക്കിടയിൽ വാസല്പ്പനിയായ ഒര ധ്യാപകഗസ്ത് കാരുണ്യംകൊണ്ടുമാത്രം എട്ടാംതരം വരെ പറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹം, താൻ നേടിയ അറിവും അനുഭവപാംജങ്ങളുംകൊണ്ട് നിസ്വാർത്ത നായ ഒരു ജനസേവകനായി, നാടിന്റെ ജീവിതപ്രസ്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു മുന്നാണിപ്പോരാളിയായി പളർന്ന കമയാണ്ട്. പണിക്കോട്ടി ശ്രാമത്തി ലേയും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലേയും ജനകീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റ തിന്റെ കമയിലും മലബാറിന്റെ മാത്രമല്ല കേരളത്തിന്റെയാകത്തനെ മുന്നേറ്റതിന്റെ കമയാണ് അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നത്. പല നല്ല മനു ഷ്യരുടേയും ചിത്രങ്ങൾ അതിരിവരുന്നുണ്ട്. ചില പരമദൗഖ്യാരുടെ ചിത്ര വ്യമുണ്ട്.

എട്ടാംതരം വരെ പറിക്കാനേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളുവെക്കിലും, വായനയിലും പ്രവർത്തനത്തിലും വളർന്ന്, പ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി പട്ട കളും കവിതകളും എഴുതി, കലാസമിതിക്കുവേണ്ടി നാടകങ്ങൾ എഴുതി, പടക്കൻപാട്ടിനെപ്പറ്റി പഠനം നടത്തി, സാഹിത്യത്തിന്റെ മേഖലയിലും സംശാ വന നൽകാൻ കഴിഞ്ഞ എം. കെ. പണിക്കോട്ടിയുടെ ഭാഷ ലളിതമായ നാടൻ ചാശലിയിലാണ്. അവിലേന്ത്യാ സമേളനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഉന്നയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ പോയപ്പോഴും കൃബന്ധിലേക്കുള്ള വിരേശയുടെ യില്ലും ഉണ്ടായ അനുഭവങ്ങൾ സുക്ഷ്മദൃഷ്ടായ ലേഖകൾ ഭേദിയായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

എഴുപതിറ്റാണ്ടു കാലത്തെ കേരളത്തിലെ ബഹുമുഖമായ ജനകീയ മുന്നേറ്റതിന്റെ ഒരേക്കരേശചിത്രം ഈ പുസ്തകം നൽകുന്നു. പൊതു പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുനുബർക്ക് ആര്യവിശാസവും പ്രചോദനവും നൽകുമെന്നതുകൊണ്ട് ഈ സ്മരണകൾ അമൃത സ്പർശിയായിത്തീരുന്നു.

അറിവിന്റെ വഴി

പ്രസ്തരായ ചില പ്രതിഭാശാലികളുടെ അധികം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാത്ത പ്രതിഭാവിലാസങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതാനും ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് തായാട്ടുശക്രന്തിന്റെ ‘പാർശവപീക്ഷണം.’ ‘നെഹർവു ഒരുഭൂത്യകാരനെന്ന നിലയിൽ’ എന്ന ലേഖനത്തിൽ ജവാഹർലാൽ നെഹർവുവിന്റെ ശദ്യശൈലിയുടെ വ്യാഘകംഗി പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. ഉന്നയുടെ നവോത്ഥാനകാലാല്പദ്ധതിലല്ലെങ്കിലും ജീവിച്ചതെങ്കിൽ നെഹർവു മറ്റാരു കാളിദാസനോടാശാരോ ആകുമായിരുന്നു എന്നാണ് തായാട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം. ‘ടാഗുർ.

പ്രബന്ധങ്ങളിലൂടെ' എന്ന ലേവന്തതിൽ ടാഗറിന്റെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തെ പ്രസ്തിയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ടാഗറിന്റെ ഗദ്യം യുക്തിയുടെ ഭാഷയിലില്ല, കവിതയിലെപ്പോലെ, അനുഭൂതിയുടെ ഭാഷയിലാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്നും തായാട്ട് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ടാഗറിന്നുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്.

'ടോൾഡ്രോയ് - കൃതികളെക്കാൾ വലിയ മനുഷ്യൻ' എന്ന ലേവന്തം ടോൾഡ്രോയിയുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാണ്. ആദർശപുരുഷനായി തുന്ന ടോൾഡ്രോയിക്ക് തന്റെ പ്രായോഗിക ജീവിതവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടാനാക്കാതെ വീടുവിട്ടുപോകേണ്ടിവന്ന സാഹചര്യം ഹൃദയസ്പൃഷ്കാരി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. പിക്കർ യുഗോവിനെ കേരളീയർ ആദ്യം അറിഞ്ഞത് നോവലിന്റെ ആയിട്ടാണെന്നും (പാവങ്ങളിലൂടെ) ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ന്യാനം രാമാൻടിക്ക് കവിയുടെതാണെന്ന് തായാട്ട് പറയുന്നു. നോവലിന്റെ, നാടകകൃത്ത്, കവി, വിപ്ലവകാരി എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം യുഗോവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നമുക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയിരുന്നുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയുടെ കലാസാഹിത്യവീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് മറ്റൊരു ലേവന്തം. ഉത്തമമമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവനാണ് ഉത്തമകലാകാരൻ എന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ വീക്ഷണം ‘നാ നൃഷിഃകവിഃ’ എന്ന ഭാരതീയദർശന തതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്ന് തായാട്ട് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ കവിതകളെക്കുറിച്ചാണ് ഒരു ലേവന്തം. ഇംഗ്ലീഷിലും ബംഗാളിയിലുമായി കൂറിച്ചു കവിതകളേ അദ്ദേഹം ചെറിച്ചിട്ടുള്ളവെകിലും അവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയാനുഭൂതികൾ നിറഞ്ഞാണുകൂടിയ വരികളാണെന്ന് തായാട്ട് ഉദാഹരണസഹിതം വിവരിക്കുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞവയിൽനിന്ന് വ്യത്യന്തമായ രണ്ടു ലേവന്തങ്ങൾക്കുടീ ഇതു സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. ‘നോവൽ കീഴക്കും പടിഞ്ഞാറും’ ‘ആരമകമാ, സത്യവുമായി അടുത്തുനിൽക്കുന്ന നോവൽ’ എന്നിവ. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യത്തിലും ഭാരതീയ (കേരളീയ) സാഹിത്യത്തിലുമുള്ള നോവലുകളേയും ആരമകമകളേയും കുറിച്ചുള്ള ചില സാമാന്യനിരീക്ഷണങ്ങളാണ് ഈവർഷിലുള്ളത്.

ചുരുക്കത്തിൽ തായാട്ടുശക്കരണ്ടേ ‘പാർശവവീക്ഷണം’ സാഹിത്യകുടുമ്പക്കിക്കളിലൂടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്ന പഠനങ്ങളാണ്. പരന്ന വായനയിലൂടെ നേടിയ അറിവിന്റെ തെളിഞ്ഞ സംഗ്രഹവും വിശകലനവും ഇതിൽ കാണാം.

ശുഭമായ നർമ്മം

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അസ്വത്തുകളിലും അറുപത്തുകളിലും മലയാളഹാസസാഹിത്യരംഗത്ത് നിരണ്ടുനിന്നിരുന്ന എഴുത്തുകാരനാണ് എൻ.പി. ചെല്ലപ്പൻ നായർ. ഹാസ്യലേവനങ്ങളിലും നാടകങ്ങളിലും എയും മലയാളികളെ എറര ചിരിപ്പിച്ച് ഒരാളാണെന്നേഹം. സർഷാത്മകമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹാസ്യഭാവനകൾ വളരെ തന്മയതമുള്ളവയാണ്. തികച്ചും സ്വാഭാവികമായ സന്ദർഭങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് ഇൽ യമാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ച തായിരിക്കുമോ എന്ന് വായനക്കാരനു തോന്നത്തക്കവിധത്തിലാണ് പല സംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നത്. ആരെയും അധികം നോവിക്കാ തെയ്യളജ നർമ്മമാണ് എൻ.പി.യുടേതെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. പരിപാസിക്കേ പ്ല്ടൂനവരക്കുടെ തന്നോടൊപ്പം ചിരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെത്. തിരഞ്ഞെടുത്ത 25 ലേവനങ്ങളുടെ സമാഹാരമായ ‘എൻ.പി.യുടെ ചിരി’യിൽ വായനക്കാരനെ ഒരേ ഇരുപ്പിൽ വായിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ശുഭമായ നർമ്മം നിരണ്ടുനിന്നുകുന്നു.

കമകൾ - എറ്റിഹാസികവും കാല്പനികവും

എം.പി. ബാലകൃഷ്ണൻ

കലകൃർ (കമകൾ), മലയാറ്റുർ രാമകൃഷ്ണൻ, വില.50.00രൂപ, വാസ്കോഡഗാമ അമ്വാ മുസ അബ്ദുള്ള (കമകൾ) എസക്ക് ഇംപ്പൻ, വില 45.00രൂപ, വിവേകാനന്ദ കമാക്യുതം (കമകൾ) എസ്.ബി. പണികർ, വില.70.00രൂപ, ദി ക്രീമിനൻസ് (ഡിറ്റക്ടീവ് നോവൽ) കോട്ടയം പുണ്പനാ മുഖ്യാം, വില.55.00രൂപ, രാമായണം (ഇതിഹാസം), കുഞ്ഞുമ്പ്പാറ്റി, വില.90.00രൂപ.

പ്രസാ : പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

കമ കേൾക്കാനിഷ്ടമുള്ളവർ ഉള്ളകാലത്തോളം പറയാൻ ആശ വേണം. ഈ പറയലും കേൾക്കലും അനാദിയും അനന്തവുമാകുന്നു. മുത്തുമ്പി കുട്ടികളുടെമുന്നിലും ആചാരയിൽ അനുയായികളുടെ സംബന്ധിലും വാമോഴിയിൽ അവത്തിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥാനത്ത് കമാക്യുതം സഹൃദയർക്കു വേണ്ടി വരെമാഴിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. എൻ്റെ മുന്നിലും കുറേ കമകളുണ്ട്. എറ്റിഹാസികവും കാല്പനികവുമായ കമകൾ.

കലകൃർ, ശുപ്പു, സാറ്റിൻ കിടക്കകൾ തുടങ്ങി പ്രശസ്തനായ മലയാറ്റുരിന്റെ ഇരുപത്താറു കമകളടങ്ങിയ പുസ്തകത്തിനു ‘കലകൃർ’ എന്നു

തന്നെയാണ് പേര്. എല്ലാം ചെറുകമകൾ തന്നെ. മലയാറ്റുരിന്റെ തെളിവിന്ത ഭാവന മലയാള വായനക്കാർക്ക് സുപർച്ചിതമാണോള്ളോ. ആ വേന്നയ്ക്കി ണങ്ങുന്ന ലാലുന്നർമ്മമുശ്രേക്കാള്ളുന്ന പ്രസാദാത്മകഗൈലിയും അദ്ദേഹ തത്തിനുവശമുണ്ട്.

കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു നാടുവിട്ടുപോയ കമാക്കുത്തിനെ ജേപ്പം കണ്ണെത്തി വീടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. വഴിക്ക് ഇരു വരും അപൂർവ്വമുണ്ട് അനിയൻ്തെ വീടിലിറിഞ്ചി. അദ്ദേഹം ആശസ്ത്രിപ്പിച്ചു. കുണ്ഠിതപ്പേഡണ്ട്, നിന്റെ അച്ചന്നും ഇതുപോലെ ഒളിച്ചോടിയിട്ടുണ്ട്. അനേകം ശിച്ചുപോയ പിതാവു പുത്രനെ കണ്ണെത്തിയൽ ഉലവക്കോട് തീവണ്ടിയാ പ്ലീസിലായിരുന്നു.

“നീയെന്താടാ ഇവിടെ?”

“ഇവിടെ ജോലിയാണ്”

“എന്തു ജോലി?”

“കലക്കർ”

“കലക്കരോ?”

“അതേ. ടിക്കറു കലക്കർ.”

‘കലക്കർ’ എന്ന ഈ കമാനാമംതനെ പുസ്തകത്തിന്റെതും. പക്ഷേ മുഖപിത്രം സാക്ഷാത്കരിക്കുവാൻ! അതും ലാലുന്നർമ്മം തന്നെ. അതുകൊടു നുറുങ്ങുന്നേരംപോക്കുകളും അതിന്പുറത്ത് കനമുള്ള അനുഭവങ്ങളും പകർന്നുതരുന്നതാണ് പ്രസ്തുത കമാസമാഹാരം. വലിയ അനുഭവസ്ഥാപക എഴുത്തുകാർക്കേ ഇത് സാധിക്കു.

നമ്മുടെ കമാസാഹിത്യം അതിവേഗം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാറ്റങ്ങളേതും പക്ഷേ, വളർച്ചയുടെ നിർബന്ധമായി കണക്കാക്കപ്പെടാമോ? കഷണാന്തോറുമുള്ള ആ നവത്വപ്രാപ്തി, പണ്ട് പറി ഞ്ഞുവച്ചതുപോലെ, സൗന്ദര്യാനുഖം കൂടിയാക്കേതുമേ? ‘വാസ്കോ ഡിഗ്യാമ അമ്പവാ മുസ അബ്ദുല്ലേ’ എന്ന കമാസമാഹാരത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ ഇത് സന്ദേഹം ജനിച്ചത്. സമകാലിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രതികരണങ്ങളോ, വൈയക്തികമെന്നതിലൂപരി സമൂഹമനസ്സിലേതുകൂന ആശാ തങ്ങളുടെ അനുരണനങ്ങളോ ഒക്കെയാവാം കമാക്കുത്തിന്റെ ആവിഷ്കാര രോദ്ദേശം. ദാരിദ്ര്യവും രൂപേട്ടലും പകയും ഏരുതരം നിസ്സംഗതയുമെല്ലാം ചേർന്ന ആയുന്നികസമുഹത്തെ, മാനൃതയുടെ ഭാഗമായി ചുമലിലേറ്റി നടക്കുന്ന പൊങ്ങലുംജും, ബുദ്ധിജീവിനാട്ടുങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടുക എന്ന താവാം ഉന്നം. ആ ഉദ്ദേശ്യവും ഉന്നവുമൊന്നും ആവിഷ്കാരപട്ടതയുടെ അഭാവംമുലം സഹായിക്കുന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേവലം അസം

ഭവ്യങ്ങളും അവധുക്കതങ്ങളുമായ ചില വികലച്ചിത്രങ്ങൾ അനുഭാപക മനസ്സിൽ കോറിയിടാൻ മാത്രമേ ശ്രദ്ധകർത്താവിനു കഴിയുന്നുള്ളു. ‘ജീയം ജീവിതത്തേരാക്’, ‘ഇരകൾ ഉണ്ടാവുന്നത്’ തുടങ്ങി ഇതിലെ എത്തുക്കമയും ഉദാഹരണമാക്കാം. ‘വാസ്കോഡാഗാമ അമേരാ മുസ അബ്ദുള്ളേ’ എന്ന ആദ്യക്കമത്തെന്ന നോക്കുക. വൈദേശികതയെ എതിർക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനക്കാർ വാസ്കോഡാഗാമയുടെ റെഡിമെഷ്യൽ കോലം ലഭിക്കാത്തതിനാൽ മുസ അബ്ദുള്ളേ എന്ന ജീവനുള്ള മനുഷ്യസ്നേഹിടിച്ചു മുളംകമ്പിൽ കോർത്തു പടക്കങ്ങൾ തുനിപ്പിടിച്ചു പെട്ടോഭോഴാഴിച്ചു തീകൊള്ളുത്തിയതേ! “പ്രിയ പ്ലൂട്ടവരേ ഞാൻ പറയുന്നതുകേട്ടു ഞെട്ടുവുത്. ഞാൻ എല്ലാം കണ്ടതാണ്” എന്നിങ്ങനെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് കയറിവനു കമാകുത്ത് സാക്ഷ്യംപറയുന്നതു തന്നെ തികച്ചും അസംഖ്യമായതു സംഖ്യിച്ചു എന്നു വരുത്താനാണല്ലോ. നാലാം കൂറ്റിൽ സഹപാർയായിരുന്ന ശക്രനെ (പാവയ്ക്ക വില്പനക്കാരി ജാനകിയുടെ മകൻ) ഈ കമയിൽ മുസ അബ്ദുള്ളയാകിയതും കമാകുത്തിന്റെ നിഷ്പക്ഷതയിലും കമയുടെ സ്വാഭാവികതയിലും വായനക്കാരനു സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്നു. എഴുത്തുകാരന്റെ നിഷ്പക്ഷതയിലും കമയുടെ സ്വാഭാവികതയിലും സംശയം ജനിച്ചുപോയാൽ കമാസ്വാദനം തടസ്സപ്പെട്ടു. മരിച്ചു, ഈ ദൃഢഭം (സന്തോഷവും) അനിവാര്യമാണ്; ഇതെന്നേതുമാണ് എന്ന് ഓരോ വായനക്കാരനും തോന്നണം. പ്രതിഭാശാലികളിൽനിന്നുമാത്രം പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന അത്തരം രചനകളേ മനുഷ്യപ്രാഥ്യജ്ഞങ്ങളെ വിമലീകരിക്കു. നവത്രപാപ്തി സൗന്ദര്യാനുവമാവണം എന്നു തുടക്കത്തിൽ സുചിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഉദ്ദേശിച്ചതിനാകുന്നു.

ശ്രീ വിവേകാനന്ദ സ്വാമികൾ പ്രഭാഷണത്തിനിടയിൽ നല്ല കമകൾ പറയുമായിരുന്നു. സന്താം ആശയങ്ങൾ ഭ്രാതുമനങ്ങളിൽ പതിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്ന കമകൾ. അവയിൽനിന്ന് എറെ റസകരങ്ങളായ കുറേയണ്ണം തെരഞ്ഞെടുത്തു സമാഹരിച്ചതാണ് ‘വിവേകാനന്ദ കമാമുതം.’ സ്വാമിജി ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ നമ്മുടെ പാരാണിക സംസ്കാരത്തിന്റെ മുട്ടകളുള്ള മഹത്തായ ആദർശങ്ങളെ ജനപ്രാഥ്യജ്ഞിലെത്തിക്കാൻ സമർത്ഥങ്ങൾ തന്നെയാണിവ അനുംതം ഇന്നും എന്നും. തന്ത്ര മണ്ണും വിണ്ണും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണല്ലോ ഓരോ നാട്ടിലെയും കമകളും പാട്ടുകളും മറ്റും. ആ നിലയ്ക്ക് അവയുടെ സമാഹാരങ്ങൾ കാലത്തിന്റെ ആവശ്യമാകുന്നു. പരിഷ്കാരമെന്തിൽ അടിസ്ഥാനമുല്യങ്ങൾ കൈവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ജനതയെ സംബന്ധിച്ചുവിശ്വാസിച്ചും. ‘നാരദനും മായയും’, ‘എന്റെ കാര്യം ശേഖാനോടു പറഞ്ഞതാ?’ ‘തോട്ടം കാവൽക്കാരൻ’, ക്രമപഠനം കീഴിൾ’, ‘അജസിംഹം’, ‘അഹകാരം മുത്തപ്പോൾ’, ‘കുരങ്ങിനെക്കണ്ണ് ഓടിയാൽ’ തുടങ്ങി അൻപത്തിരണ്ടു കമകളും സ്വപ്രയോജകങ്ങൾതന്നെ.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അപസർപ്പകനോവൽ രംഗത്ത് എറീ പ്രശസ്ത നാണ്യ് കോട്ടയം പുഞ്ചപനാമ്. ‘ദി ക്രിമിനൽസ്’ എന്ന നോവല്യും പുഞ്ചപനാമിന്റെ മറ്റു കൃതികളപ്പോലെ വായനക്കാരെ ജീജണ്ണാസാഭരിതരാക്കി മുന്നേറുന്നു. കോട്ടകൾ മുടക്കി എടുത്ത ചിത്രം വിജയിപ്പിക്കാൻ ഷ്ടൈഡ് പുർണ്ണിയാകുമ്പോഴേക്കും പ്രശസ്ത നായികയെയും അവരുടെ കാമുക നേയും കൊലപ്പെടുത്തുന്നു. അപകടരംഗം പകർത്തി സിനിമയ്ക്ക് റിജി നാലിറ്റിയുണ്ടാക്കുക, വിശസ്വനരിയായ നടിയുടെ അപകടമരണം മുല മുണ്ടാകുന്ന സഹതാപം മുതലെടുക്കുക ഉവയെല്ലാമാണ് കൊലപാതക ത്തിനു പിനിലെ ഗുണ്ണാദ്ദേശ്യങ്ങൾ. ശാസ്ത്രസാങ്കേതികരംഗങ്ങളിലെ അതഭൂതകരമായ മുന്നേറ്റം കൊലപാതകകികളും ഭീകരപ്രവർത്തകരും മറ്റും സമർത്ഥമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താറുണ്ടല്ലോ. അത്തരം കേസുകളുടെ കുറുക്കൾക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന കുറ്റാനോഷകനും അത്യാധുനികസാങ്കേതികവിദ്യകളിൽ അവഗാഹം കൂടിയെ തീരു. പ്രസ്തുത നോവലിലെ ഡിറ്റ് കറ്റീവ് പുഞ്ചപരാജിന്റെ വിദഗ്ധമായ കരുനിക്കങ്ങളെ വായനക്കാർ പിന്തു ചരുക്കരണ ചെയ്യും. സർക്കൻ കമ്പനിയും അവിടത്തെ കലാകാരന്മാരും ഇരു നോവലിലെ ജീവനുള്ള ചിത്രങ്ങളാണ്. സർക്കൻ കുടാരത്തിലെ നിശ്ചയത്കൾ മറന്നിക്കി പുറത്തുവരുന്നു. ആവിഷ്കാരം രസകരം. ഭാഷ ഉള്ളി തവും. എക്കിലും കോട്ടയം പുഞ്ചപനാമിന്റെ ശരാശരി നോവലേ ആകുന്നുള്ള ‘ദി ക്രിമിനൽസ്.’ പുതുമ കുടുതലോ സവിശേഷതകളോ അവ കാശപ്പെടാനില്ല.

കൈരളിയുടെ ഹൃദയപീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായിരിക്കുന്ന തൃഞ്ഞ തതാചാര്യൻ്റെ ‘അഖ്യാതമരാമായണം’ കിളിപ്പാട്ട ഗദ്യരൂപത്തിലാക്കിയതാണ് കുഞ്ഞുമ്പണിയുടെ രാമായണം. അഗസ്ത്യൻ ശ്രീരാമനോടു പറയുന്നു: അങ്ങ യുടെ കമ കേരീക്കുന്നവർക്ക് കേതിയുണ്ടാകും. കേതിയുണ്ടായാൽ അഞ്ചാന മുണ്ടാകും. അഞ്ചാനമുണ്ടായാൽ മോക്ഷം സിഖിക്കും. എന്നെല്ലാ ശുരുനാമ നിൽക്കിനാണ് എനിക്കി അറിവെല്ലാം ഉണ്ടായത്. മറ്റൊരു രീതിയിലാണെ കിലും കുഞ്ഞുമ്പിമാഷിനും കുട്ടികളോടിതേ പറയാനുള്ളത്: “രാമായണം, മാ മായണം, മായയും മായണം, മായണോ? വായിക്കെ രാമായണം.

ജീവിതത്തിൽ ആരാധിത്തീരണം എന്ന ചോദ്യത്തിനു യോക്കൽ എന്നോ എഞ്ചിനീയർ എന്നോ ഉത്തരം നബ്രകുന്ന കുട്ടി വലിയവരുമാന തതിലാണ് കണ്ണു വയ്ക്കുന്നത്. (യോക്കൽ അലോപ്പതി യോക്കറും എഞ്ചിനീയർ ഇപ്പോൾ കമ്പ്യൂട്ടർ എഞ്ചിനീയറും ആണെന്നുന്നത് അനുകരണസില്ലം.) ആർഷഭരതം എന്നു വിളിക്കുന്ന ഇരു പുണ്യം പിന്ന മണ്ണിൽ വളരുന്ന കുട്ടികൾ തൊഴിലുകൊണ്ട് എത്തു രംഗത്തുചെന്നുപെട്ടാലും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യമായി ഉള്ളിലുറപ്പിക്കേണ്ടതെന്നോ അതാണ് കുഞ്ഞുമ്പിമാഷ മേൽക്കണ്ണം ലാലുവാക്കുങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുവച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനു

രാമാധനം പോലെ ഉതകുന്ന മറ്റാരു ശ്രദ്ധം ഇല്ലതനെ. കൊച്ചു കൊച്ചു വാക്യങ്ങളിൽ ഗൗരവമുള്ള രചന. കുട്ടികളെയാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെക്കില്ലോ മുതിർന്നവർക്കും പ്രയോജനപ്രദം.

അന്തഭവങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യപത്രം

ഡോ. ഉള്ളി ആമ്പാറയ്‌ക്കര

കണ്ണീരിൻ്റെ മാധ്യരൂപം, എൻ.എൽ. ബാലകൃഷ്ണൻ മാരാർ, പുർണ്ണ പണ്ണി കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില.50.00രൂപ

“രു നല്ല ആത്മകമാകാനും അപഗ്രഡമനാത്മക സർഗ്ഗശക്തിയും, ജീവിതവീക്ഷണവും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏകത്തരത്തിൽ വിശ്വാസവും ഉള്ളവനും, നിർവ്വക്തികവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ സമീപനം സ്വന്തം ജീവി തചിതീകരണത്തിൽ പുലർത്തുന്നവനും ആയിരിക്കണം” - ആദ്ദേഹ മാർവ്വാ

സമൂഹത്തോട്, വരുംതലമുറയോട് എന്തെങ്കിലും പായാനുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമാണ് ഒരാൾ ആത്മകമ രചിക്കുന്നത്. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച ചില കാര്യങ്ങൾ സമൂഹം അറിയേണ്ടതുണ്ട്/അറിയിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന ബോധം ശക്തമാവുമ്പോൾ ആത്മകമ ജന്മംകൊള്ളുന്നത്. മറ്റൊരു കലാകാരനെന്നയുംപോലെ ആത്മകമാകാനും സർഗ്ഗാത്മകസ്വഷ്ടി വൈദികവും ആളായിരിക്കണം. പ്രതിപാദനരീതിയിൽ വൈചിത്ര്യവും ലാളി ത്വരവും വേണം. അഹംബോധം തൊട്ടുതീണ്ടുകയേ അരുത്. രചയിതാവിന് പ്രക്രമവും വിപുലവുമായ സാമൂഹ്യവീക്ഷണം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അപ്പേ കുറഞ്ഞ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ വെറും വസ്തുസ്ഥിതികമനം മാത്രമായിത്തീരും ആത്മകമ. വായനക്കാരൻ, ചവറുകൊട്ടയിലേക്ക് തള്ളുവാൻ അധിക മൊന്നും ആലോച്ചിക്കേണ്ടിവരില്ല.

എൻ.എൽ. ബാലകൃഷ്ണന്മാരാരുടെ ‘കണ്ണീരിൻ്റെ മാധ്യരൂപം’ എന്ന ആത്മകമ വായനക്കെടുത്തപ്പോഴാണ് ആത്മകമയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില ചിന്തകൾ മനസ്സിലേക്ക് വന്നത്. ആത്മകമയും ചിട്ടവട്ടങ്ങളെ തകിടം മറി കാതെത്തനെ ഒരു നല്ല വായനാനുഭവമാവാൻ ഈ ശ്രദ്ധത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭാഷയിലെ ലാളിത്തവരും സംഭവഗതികളുടെ പുർഖാപരക്രമവും പ്രശ്നം സന്നിധിയായാണ്. പുസ്തകവില്പനയിലും പ്രസാധനരംഗത്ത് സ്വന്തമായ മുദ്രപതിച്ച ഒരു വ്യക്തിയുടെ അഭ്യാസത്തിന്റെയും വളർച്ചയുടെയും പരിത്രം ഈ ശ്രദ്ധത്തിൽ തെളിയുന്നു. പുതു തലമുറയ്ക്ക് മാരാരുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് പലതും പരിക്കാണുണ്ട്; പകർത്താനുമുണ്ട്.

ജീവിതം വഴിമുട്ടിനിൽക്കുമ്പോൾ ഒരു വ്യക്തി അനുഭവിക്കുന്ന സംഘർഷവും സകടവും ഈ ആത്മകമയിലേരെയുണ്ട്. സന്തിഗ്രഖ്യാല്പ

അഞ്ചിൽ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള കഴിവ് വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ എറെ പ്രധാന നംതനെ. അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിലെ പല തീരുമാനങ്ങളും ശരിയായിരുന്നു എന്ന് മാരാർ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. കോഴിക്കോട് നഗരത്തിലുടനീളവും പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലും നടന്നും സെസക്കിളിലും പുസ്തകങ്ങൾ കൊണ്ടു പോയി വിൽക്കുന്ന മാരാരുടെ ചിത്രം പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് അചിന്ത്യമാണ്. എന്നാൽ മുതിർന്ന തലമുറ കണ്ട മാരാർ ടി.ബി.എസ്റ്റിന്റെ വളർച്ചയുടെ പടവുകൾ പിന്നിട്ട് മാരാരാൻ.

അല്ലെങ്കിൽ ചരിത്രവും, ഏതിഹ്യവും പറഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് ‘കണ്ണി തിന്റെ മാധ്യരൂപം’ ആരംഭിക്കുന്നത്. പഴയ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഫ്രാസ്പിത്രം വരച്ചുകാണിക്കാനും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബാല്യകാലത്തിന്റെ വിഞ്ഞ ലുകൾ അയവിക്കാനും ചില താളുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഒന്നരവ യസ്യാളപ്പോൾ അച്ചുന്ന് മരിച്ചതിന്റെ വേദന ഇന്നും ശ്രമകാരനിൽ നിന്ന് തന്ത്രിക്കുന്നു. പുസ്തകസ്ഥാപനിയുമായി വീടുതോറും കയറിയിരിങ്ങിയ ബാല്യകാലം. അങ്ങനെ കൈവന്ന സൗഹ്യങ്ങൾ, വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ, ചില പ്രോശ്നൾ തിക്കാനുഡേണ്ടിയും, മുഴുപ്പട്ടിണിയും കിടന്ന് അഭ്യരാനിച്ചു. രാവിലെ പ്രതവില്പന, ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം പുസ്തകവില്പന. ‘ഒരു വശത്ത് ദാരിദ്ര്യം, മറുവശത്താകട്ട് അഷ്ടമമമാരിൽനിന്ന് സ്നേഹം ലഭിക്കായ്മ - ഇങ്ങനെന്നായിരുന്നു എന്ന് ബാല്യകാലം’ എന്ന് ശ്രമകാരൻ. അവിചാരിതങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ ഗതി തിരിച്ചുവിട്ടു. കൂറിച്ചുകാലം തണ്ണാവുരിൽ ഹോട്ടൽപ്പണിക്കാരൻ, പിന്നെ പെട്ടിക്കച്ചവടക്കാരൻ. കോഴി കോട്ടക്കുള്ള തിരിപ്പുവരവ്. പുസ്തകവില്പനയ്ക്കു പുറമെ മറ്റൊരിലും പല പണികളും ചെയ്തു. പിലിം കഴുകിയ വെള്ളം (ഹൈപ്പോവാട്ടർ) ശേഖരിച്ച് അതിൽനിന്ന് വെള്ളി വേർത്തിരിച്ച് വില്പനനടത്തി. ചുവന്നപ്രാശലേഹ്യം ഉണ്ടാക്കിവിറ്റു. വേണ്ടതു വിജയിക്കാതിരുന്നതിനാൽ വീണ്ടും പുസ്തകവില്പനയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

അനുഡേണ്ടാളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ബാലക്കുഷ്ഠാഭാരം കാണിച്ച സത്യസാധയ അഭിനന്ദനയാണ്. പുസ്തകവില്പനയിൽ നേട്ടു പ്രതിസന്ധികൾ മരിക്കുകാനായത് ആത്മവിശ്വാസം കൊണ്ടുമാത്രമാണ്. ടുറിങ്ക് ബുക്ക്സ്റ്റാളിന്റെ ഉത്തരവം. കോഴിക്കോട്ട് വായനക്കാരെ പ്രബുദ്ധ രാക്കിയതിൽ ബാലക്കുഷ്ഠാഭാരം വഹിച്ച പങ്ക് കൂടും ചെറുതല്ല. വായനക്കാരെ കണ്ണിത്തി, അവരുടെ അഭിരൂച്ചികൾക്കുനുസൃതമായി പുസ്തകങ്ങൾ വരുത്തിക്കുകയും എത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. തിക്കണ്ണ നിഷ്കർഷയും കരിനാല്യാനശീലവുമാണ് മാരാരുടെ വിജയത്തിന്റെ നിഭാനം എന്നു പറയുന്നതാണ് ശരി.

വളർച്ചയുടെ പടവുകളിൽ താങ്ങും തണ്ണല്യമായിനിന്നുവരെ ശ്രമകാരൻ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ നേട്ടം തന്റൊമാത്രം കഴിവുകൊ

ഞാണെന്ന് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം കരുതുന്നില്ല. ഞാണെന്ന ഭാവം ഈ ആൽമകമദയ ഒരിക്കലും കളകപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ടി.ബി.എസ്സിന്റെ വളർച്ച 'പുർണ്ണ' എന്ന പുസ്തകപ്രസാധന സ്ഥാപനത്തോടെ ഒരു ഘട്ടം പിന്നിട്ടുന്നു. പിന്നീടൊരിക്കലും തിരിഞ്ഞെന്നോക്കേണ്ടിവനിട്ടില്ല. രോട്ടറി സ്റ്റ്രീലെ അംഗത്വം, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ, എല്ലാം മാരാടര തേടിയെത്തി. ഒപ്പചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കുറവ് മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തെ പിന്നെ അലട്ടിയിരുന്നത്. എന്നാൽ ആ കുറവിനെ മറികടക്കാനുള്ള വ്യക്തിവെവലേം മാരാർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

നമ്മൾ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടേയും സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും ആൽമകമകൾ ഏറെ വായിച്ചുവർ. ജീവചരിത്രം വേണായും. എന്നാൽ വേറിട്ടാരുവായനാനുഭവമാണ് സാലക്ഷ്യംമാരാരുടെ ആൽമകമ - കണ്ണീരിന്റെ മാധ്യരും - നൽകുന്നത്. ഇല്ലായ്മയുടെ പട്ടകുഴിയിൽനിന്ന് ഒരാൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന 'പുർണ്ണ'തയിലേക്ക് നടന്നുകയറി എന്ന് ഈ ആൽമകമ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പറിക്കാൻ പാംഞ്ചൾ ഏറെയുണ്ട്; പ്രത്യേകിച്ചും പുതുതലമുറയ്ക്ക്. ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും തീക്ഷ്ണണങ്ങളാവുമ്പോൾ, പിന്തിരിഞ്ഞൊരു മുഖം കുന്നിഞ്ഞൊരു നിൽക്കാത്ത ഒരു വ്യക്തിയുടെ കഠിനാനുഭവത്തിന്റെ (കരിനാഡ്യാനത്തിന്റെയും) സാക്ഷ്യപത്രമായി നമുക്കിൽക്കൊണ്ട് വായിക്കാം. ആൽമാർത്തമയും സത്യസാധ്യമാണ് ഒരാൽമകമാകാനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട മികച്ച ഗുണം. അതുരണ്ടും മാരാർക്കുണ്ട്. ഈകൃതി അതിന് തെളിവാണ്. ഭാഷയിലെ ലാളിത്യവും എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. എത്തൊരു ആൽമകമാകാനും നേരിട്ടുനാവല്ലെങ്കിലും, ആൽമകമപ്പിപ്പകാരം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ട എന്നതാണ്. അക്കാരുത്തിലും ബാലക്കുംണമാരാർക്ക് അധികം ക്ഷേഖരിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല.

ജീവിതഗണ്യിയായ കമകൾ

നിശാഗന്ധി. എസ്.കെ.പൊറുക്കരാട്ട്,
പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 45.00

മലയാളത്തിലെ തലമുത്തിൻ ചെറുകമാകുത്തുകളുടെ കുട്ടത്തിലാണ് എസ്.കെ.പൊറുക്കരാട്ടിനു സ്ഥാനം. കുട്ടത്തിൽ നിൽക്കുമ്പോഴും അപ്പമൊന്നു തെറിച്ചു നിർക്കുന്നതാണ് പൊറുക്കരാട്ടിന്റെ കമകൾ. റിയലിസ്റ്റത്തിന്റെ ഘട്ടമൊന്നു രണ്ടാംതലമുറയെ സാമാന്യമായി പിലയിരുത്താം. എന്നാൽ ജീവിതയാമാർത്തമുങ്ങെള്ള രീംമാർക്ക് വഴിയില്ലെട നടത്തുകയായിരുന്നു എസ്.കെ. മനുഷ്യസഭാവബേവിയുങ്ങെള്ളും ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളും വൈകാരികമുഹൂർത്തങ്ങളും തന്നതായ രീതിയിൽ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. മനുഷ്യജീവിതത്തെ സസ്കച്ചമം നിരീക്ഷിക്കുകയും കമാസന്ദർഭങ്ങൾ അടർന്നിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. 'നിശാഗന്ധി'

എന കമാസമാഹാരതയും ഇംഗ്ലീഷ് പദ്ധതിലെത്തിൽവേണം വില തിരുത്താൻ.

ഒപ്പു കമകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘നിശാഗന്ധി.’ ഇവയിൽ നിശാ ഗന്ധി എന കമതനെ ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. കൗമാരത്തിന്റെ പ്രണയാനുഭവത്തെ രസകരമായി ആവിഷ്കർക്കുന്ന ഇതു കമ ഫ്രോയിഡിയൻ മനോ വിശകലനരീതിയിലും വായിച്ചട്ടുകൾാം. പ്രണയത്തിന്റെ സ്വഭാവരൂപങ്ങളും സുകരതയെന്ന തൊട്ടട്ടുത്ത് ഉഗ്രവിഷമുള്ള സർപ്പതയയും ചേർത്തുവെ ക്കുകയാണ് കമാകാരൻ. ലജ്ജിതമെങ്കിലും വായനാനുഭവത്തിന്റെ വിഭിന്ന തലങ്ങളെ തുറന്നിടാൻ ഇതു കമയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്. അസാധാരണമായ ഒരു പ്രണയബന്ധതയാണ് ‘ധർമ്മശാലയിൽ’ എന കമയിൽ എസ്. കെ. ആവിഷ്കർക്കുന്നത്. ഒരു അന്യൻ്റെ പ്രണയവും അനുബന്ധപരശ്രാംങ്ങളും ആവിഷ്കർക്കുന്നതിലും ദുരന്താനുഭവങ്ങളിലും കടന്നുവോ കുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തെ കോറിയിടുന്നു. വിധിവൈപരീത്യം മനുഷ്യനെ എവിടെയെല്ലാം എത്തിക്കുന്നുവെന്ന് ഇതു കമ വെളിപ്പേടുത്തുന്നു.

ജാതീയതയുടെ വേലിക്കെട്ടുകളെ വക്കവൈക്കാതെ പരസ്പരം സ്വന്നേഹിച്ച രണ്ടു കുട്ടികളുടെ കമയാണ് ‘സവി’. ബാലമനസ്സുകളുടെ ഐക്യം എത്രമാത്രം ശക്തമാണെന്നും, അതിനെ തകർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് എത്രതേതാളം ദുരന്തപുർണ്ണമായിരിക്കുമെന്നും ‘സവി’ വെളിപ്പേടുത്തുന്നു. കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ചുപ്പണാത്തിന്റെ മുഖം അനാവരണംചെയ്യുന്ന ‘പാതകനും’, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ദുരന്തങ്ങളെ പ്രതീക്കായ്ക്കായി ആവിഷ്കർക്കുന്ന ‘പശ്യകോട്ടു്’ പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കേണ്ട കമകളാണ്. ‘സദാചാരത്തിന്റെ പോക്ക്’ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ അനുഭവമണിയലെത്തെ തുറന്നിടുന്നു. വിഭിന്നസംഭവങ്ങളിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരിന്റെ ശ്രദ്ധത്തിനില്ലോ സദാചാരത്തെ നിർവ്വചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് കമാക്കുത്ത്.

വ്യാഖ്യാരത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളെ വെളിപ്പേടുത്തുന്ന കമയാണ് ‘വ്യാഖ്യാരം’. ജീവിക്കാൻ വഴികാണാതെ ഒരുവർ വ്യാഖ്യിചരിക്കുന്നതും, ജീവിതപ്രാരംഭാദ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതെത്തന്നെ വ്യാഖ്യത്തിനുതും താരതമ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ ആണി തിരിച്ചറിയുന്ന തന്റെ ഭാര്യ തന്നെ നല്ലവർ എന്ന്. എല്ലാ ജീവിതസ്ഥാകര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടും ജനിയുടെ ഭാര്യ വ്യാഖ്യരിക്കുന്നതു കണ്ണ അയാൾക്ക് തന്റെ ഭാര്യയെ പഴിക്കാനാവുന്നില്ല. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ജീർണ്ണാവസ്ഥയെ ‘പളർത്തുപുത്രി’ തുറന്നിടുന്നു. കാലങ്ങളായി മനുഷ്യൻ ആർജ്ജിച്ചട്ടുന്ന സംസ്കാരത്തെ മുഴുവൻ മാറ്റിമറിച്ചുകൊണ്ട് ഉള്ളിലെ കിരാതൻ എങ്ങനെ വിജയം നേടുന്നുവെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. എത്ര അടിച്ചുമർത്തിയാലും അടങ്ങാതെ പ്രാക്കൃതവികാരങ്ങളുടെ കെട്ടാണ് മനുഷ്യമനസ്സ് എന ഫ്രോയിഡിന്റെ സിഖാന്തത്തെ

‘പളർത്തുപുത്രി’ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നു. ഡയറിക്കുറിപ്പുകളുടെ രൂപത്തിലാണ് കമയുടെ കാതലായ ഭേദം ആവിഷ്കർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ ആകസ്മിക്കതയെ ബലിപ്പെട്ടുതുന്ന ‘നവാഗതൻ’ എന്ന കമയും പൊറുക്കാടിന്റെ പ്രതിഭാസ്പർശം ഉള്ളതാണ്.

ലഭിതമായ പ്രതിപാദനത്തിലും ജീവിതത്തിന്റെ ഗഹനമായ പ്രശ്നങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് എസ്. കെ. പൊറുക്കാട് ഈ കമകളിലും ചെയ്യുന്നത്. ചെറുകമയുടെ മർമ്മം അറിയുന്ന ഒരുക്കമാക്കുന്നതിന്റെ സാന്നിധ്യം ഇക്കുമെക്കളെ സന്ദരഖാളും വ്യതിരിക്കണാണെങ്കിലും ആക്കുന്നു.

ലോകം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ - നവരംഗം നടരാജൻ, വില.60.00രൂപ, നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് നിങ്ങളുടെ ജീവിതം - (എസി) ചെലവുർ വേണു, വില.45.00രൂപ, ഞാൻ അയാൾ നമ്മൾ - വി.ആർ.ഗോവിന്ദനുണ്ണി, വില.30.00 രൂപ, യാത്രയിൽ ചില വിചിത്രനുഭവങ്ങൾ - അബ്ദു ചെറുവാടി, വില.25.00 രൂപ, ഏകാഗ്രതയും ജീവിത വിജയവും - ദോ.എസ്. ശാന്തകുമാർ, വില 45.00രൂപ. എന്തൊരു നാട് - സുകുമാർ അഴീക്കോട്, വില.70.00രൂപ. ഹനു മാൻ ഐട്ടിന്റെ സാന്തരം - ഗണേഷ് പന്നിയത്ത്, വില.45.00രൂപ, വാർദ്ധ കൃത്തിന്റെ നിലവിളി - ശ്രീധരൻ പള്ളിക്കര, വില.45.00രൂപ, അരഞ്ഞാഴി യുന്ന അച്ചുതൻ - സുധാകരൻ രാമനാഥി, വില.75.00രൂപ.

പ്രസാ : പുസ്തക പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
ഡോ.കെ.എച്ച്. സുഖേഷൻ

ലോകം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ: തൊണ്ടുറ്റിനാല് ലോകരാജ്യങ്ങളുടെ വൈവിധ്യങ്ങളും, സാദൃശ്യങ്ങളും, അതി സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യകൃതിയാണ് നവരംഗം. അഗ്രോള മുതൽ റാവു ണബവര അകാരാഭി ക്രമത്തിൽ ചെറുതും വലുതുമായ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഭരണരംഗം എന്നിവയും പ്രകൃതി സന്ദർഭത്തിന്റെ വിവരങ്ങവും ശ്രമകാരൻ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സമീപകാലത്ത് പല രാഷ്ട്രങ്ങളിലും ഉണ്ടായ സംഭവവികാസങ്ങൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം സാമാജികരശക്തിയായ അമേരിക്ക ദരി ദ്രാജ്യങ്ങളുടെ ഭരണരംഗത്തും മറ്റും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചുംബനാ അള്ളുടെ സ്വഭാവവും നമുക്ക് ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് അറിയാം. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഏറെ പ്രയോജനം ചെയ്യുന്ന ഈ പുസ്തകം വിജ്ഞാനകൂതുകിക്കർക്കും ആകർഷകമായി അനുബന്ധപ്പെട്ടും.

നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് നിങ്ങളുടെ ജീവിതം: ഈ കുറിപ്പ് എഴുതുന്ന ആളുടെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഏറെ കേൾക്കാൻ ഇടവരാത്ത ഒരുവാക്കായിരുന്നു ദെൻഷൻ അമ്പവാ മാനസികപിരിമുറുക്കം. ഇന്ന് ഏതു പ്രയത്തിൽപ്പെട്ട പരും, ഏപ്പോഴും പാതയുകേൾക്കുന്നത് മനസ്സിന്റെ അസന്ധ്യതയെക്കു

இஷ்வரன். சென்ஷன் என இங்கீஸ்வாக்ஸ் பெர்ஸன் என பதஙபோலெ ஸால்புஜனீகமாயி தீர்மீதிக்கூடும். நம்முடை ஸஹஜீவிகளில் பலரும் சென்ஷன் அடிப்படை என்றுசெய்யுமென்று அரியாதெ அனைகேப்ராந்தேடி நட கூக்கும், அவிடெயும் அனையே கிடுவதெ நடங்திரியுக்குமான். ஸால்புஜனீகமாயி என்று சமூபத்திரிக் குறையுபூர்ணமாய மற எஸ்கான் என்ற விகாஸம் ப்ரைப்சு மனஸ்ராஸ்த்ரஸாவைக்கு ஸாயுமான். அனைவிஶாஸ்தாஜும் அனாபாராஜும், ஸால்புஜனீகமாயி பிடிகுடி நஸி ஸ்ரீகாதெ நோக்கெள்கு மனஸ்ராஸ்த்ரஸாவை கடமயான். இந ஸாவித்ரஸாவையில் இதினகம் ஶலேயனாஜும் ஸாலாவங்கசி நஸ்கிய ஶரீ பெலவுற் வேணு “ஸஸகோ” என மனஸ்ராஸ்த்ரமாஸிகயில் ப்ரஸி ஹீக்ரிசு லேவங்களில்கொள்கூடும் இருப்பத்தினேன் எஸ்ரூ இந பூஸ்தகத்தில் ஸமாவூதிப்பிரிக்கூடும். ஶரியாய சிராவோயம் பக்ராந்தீன் நம்முடை ஜீவி ததை ப்ரஸாரமாக்கான் இந லேவங்களில்கைதை ப்ரகாஶம் நமுக்கு துளையாயிரிக்கூடும்.

எான் அயாஸ் நம்முடை: ஶரீ.வி.அநூ.ஸோவித்ராஸ்ரீயுடை எஸ்பத் கமக்குடை ஸமாஹாரமாளித். ஸாயாரஸாக்காருடை மனஸ்ரீ தடுக்காவியம் கமபியுக, அனாவஸுமாய வர்ணாக்குவட்டும், அதிர்சோகதியும் உபேக்ஷிசு நமுக்கு சூரியும் காளும் இருடுக்கண ஜீவிதத்திலேயுக்கு ப்ரகாஶம் சொன்ன யுக. இதான் ஶரீ ஸோவித்ராஸ்ரீயுடை கமாரசபாதிருத்தம். எான் இப்போஸ் வூலங்காயிரிக்கூடும் என் இந ஸமாஹாரத்திலை ஏது கமயில் ரத்தாக ரஸ் என கமாபாதும் பாயுநூஸ்க் (பூர்.22) இந எஸ்பத் கமக்குடும் வாயிசு தீருவோஸ் நமுக்கு சூரியும் ஜீவிக்கூடும் ஸமூஹம் என்றென்றாக்கை ஸோவுக்கு அனாவேவிக்கூடும் என வோயம் நமுக்கு உள்ளாக்கூடும்.

யாத்ரையில் சில விசித்ராநுவேண்டுகள்: குடுக்கலைப்பொதைக்கு ஶரீ அஸ்ரூ செருவாடிக்கு யாது ஏறாவேஶமாயிருக்கும். பாறங்கருமாயி கிட்டிய ‘பிரா நாளித்’ என் நாடுகாருடேயும், ஸங்குகலக்குடேயும் களெங்குதல் ஶரி யாயிருக்கும் என்னான் ஸஞ்சாரஸாவித்ருக்கான் ஸம்ஹதிக்கூடும். வெரும் யாத்ராவிவரங்களின்பூரம் யாழ்ஷிக்மாயி உள்ளாய அனாவேகமக்குடை விவரங்களான் இந செரிய பூஸ்தகதை வாயங்க்காருடை என்னோக்கு அடு ஸ்ரீக்கூடும். தான் யாத்ரையிலை அதுக்குமிக்காநுவேண்டுக்கு மூடுபூரும், உயே சுஜங்கவுமாய விவரங்களின்கி, அஸ்ரூசெருவாடி, அத்தொற்றுதகொள்க அதுக்குக்கமாய டாச்சியில் வாயங்க்காருமாயி பக்குவய்க்கூடும்.

ஐகாஶதயும் ஜீவித விஜயவும்: மனுஷுமங்கூஸ் கிடைத்த பெறி டோஸமான். ஸங்குங்குமூலம் ஸங்குங்குமூலம் மோக்ஷத்திக்கும் கைகை கார ஸமாயத் மாயிகங் என் விஶேஷப்பிரிக்காவூடு இந மனஸ்ரீக்கு பெற்றத நமான். ஶாரீரிகமாய அதரோயும் போலெதான மானஸிகாரோயுபூரும்

അതീവ പ്രാധാന്യം എറിയതാണ്. ജീവിതവിജയത്തിന് അടിത്തരം മാനസിക കോർജ്ജത്തിന്റെ ശരിയായ വിനിയോഗമാണ്. ഈ ബഹുലൈപക്ഷവും, മാനസിക വിക്ഷേഖണങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പട്ടവരുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. ആരോഗ്യകരമായ മാനസിക പ്രവർത്തനം നടക്കാതെവരികയും തദ്ദാരാ ജീവിതരുംവണ്ണൾ കുടിക്കുടിവരികയും ചെയ്യുന്ന വർത്തമാനകാല സാഹചര്യത്തിൽ ഈ കൃതി നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന് എറെ പ്രയോജനപ്പെട്ടും. ഒരു മനസ്സാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്ന രീതിയിൽ എറെ പ്രശസ്തനായ ഡോ.ശാന്തകുമാരാണ് ട്രന്റവഡി ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്തി നമ്മുടെ മനസ്സിനെ എക്കാശത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുന്നതിനാവശ്യമായ കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നത് - എന്നത് പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കും പ്രചാരത്തിനും കൂടുതൽ സഹായകമാവുകയാണ്.

എന്നൊരു നാട് : ആശ്വര്യപിനമോ, ചോദ്യചിഹ്നമോ എന്നും കൂടാതെയാണ് ശ്രീ. സുകുമാർ അഴീകോട് ഈ ലേബനസമാഹാരത്തിന് ‘എന്നൊരുനാട്’ എന്ന പേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതോക്കെ വേണമെങ്കിൽ ചേർക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു പത്തുവർഷക്കാലത്തിനുകൂടി വിവിധ പരഞ്ഞാളിൽ എഴുതിയ ഇരുപത്തിമൂന്ന് ചെറുതും വലുതുമായ രചനകളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ഷഡ്പത്പരിത്വാനി അടുത്തിരിക്കുന്നു, വനിച്ച പുരോഗതി നിരവധി രംഗങ്ങൾ നമുക്ക് കൈവരിക്കാനായിട്ടുണ്ട്. പകേശ ട്രന്റവഡി പ്രശ്നങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഏറുകുത്തേയും, യഥസ്ഥിനേയും വിപരീതമായി ബാധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാംസ്കാരിക നായകനും, തികഞ്ഞ ദേശ സ്നേഹിയുമായ ശ്രീ അഴീകോട് സത്യസമത്വ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ സാക്ഷാത്കാരം കൊതിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിന്റെ ഉടമയാണ്. അപ്രിയമായ സത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉറക്കപ്പെറയുന്നത് - ഈതു ഒരു മാതൃകാരാഷ്ട്രമായി മാറ്റണമെന്ന മോഹത്താലാണ്. ഈ വികാരത്തെയും, വിചാരത്തെയും ഉദ്ദീപിക്കുവാൻ ഈ കൃതി സമർത്ഥമാണ്.

ഹനുമാൻ ഐട്ടിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം : കമാരംഗത്ത് നവാഗതനാണ് ഗണേശ പന്നിയത്ത്. ലഭിതമായ ഭാഷയിൽ സ്നേഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും കമ പറയുന്ന ഒരു ശൈലിയാണ് ഈ കമാക്കുത്ത് കൈക്കാണിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ കൂടുംബാന്തരീക്ഷം സ്നേഹവാസല്യങ്ങളുടെ അഭാവം നിമിത്തം കലൃഷിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ കാലാല്പദ്ധതിന്റെ ഭയാകുലതകൾ വ്യത്യസ്തകമാപാത്രങ്ങളിലുടെ പ്രകാശിപ്പിച്ച് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ പുന്നഃമാപിക്കാനുള്ള സന്ദേശമാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ പതിനഞ്ചു കമകളിലും നിരണ്ടുന്നതിൽക്കൂടുന്നത്. “നാഗരികസ്വപ്നങ്ങളിൽ കഴിയുന്നവർക്കൈക്കെ വേരുകളിക്കുവിച്ചാർക്കാൻ എവിടെയാണ് സമയം? പർത്താമനസ്നേഹ

മരിഞ്ഞ ജീവിതം നെയ്യെതെടുക്കുവാനാണോള്ളോ എല്ലാർക്കും ധൂതി. അങ്ങനെ പഴമയുടെ പാംങ്ങളേല്ലാം മുത്തല്ലിക്കമെയാവുന്നു, മറവിയാവുന്നു” എന്ന് അധ്യേതത്തി എന്ന കമതിൽ ഈ സന്ദേശം പ്രകടമായിത്തന്നെന്ന പ്രകടിപ്പി കുന്ന കമാക്കുത്ത് മരക്കപ്പെട്ട സ്വന്നഹബന്ധങ്ങളുടെ ആശം മനസ്സിലാക്കി സമൂഹം സന്ധവാത്സല്യാദി സദ്ഭാവനകളുടെ ലോകം പട്ടത്തുയർത്തു മെന്ന ശുഭാപ്തവിശ്വാസകാരനാണ്.

വാർഡക്കുത്തിന്റെ നിലവിലി : ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്നതായും പാർഡക്കും ഒരു മഹാരാഖവും ശാപവുമായിത്തീരുന്ന ഒരു വല്ലാത്തകാല തത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. വൃഥതുടെ അതിരുയന്നീയമായ അവസ്ഥയി ലേയ്ക്ക് വായനക്കാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുന്നതാണ് ഈ സമാഹാര തത്തിന്റെ പേരിനു നിറാനമായ ‘വാർഡക്കുത്തിന്റെ നിലവിലി’ എന്ന ആദ്യക മി. “കുട്ടി, നീ എന്നിക്ക് വീണ്ടും യാവനും തരു, അല്ലകിൽ എന്ന കൊന്നു തരു” എന്ന് സകടത്തോടെ വിതുവിക്കൊണ്ടു പറയുന്ന വൃഥതനെന്ന കമാ പാത്രത്തിൽക്കുടി കമാക്കുത്ത് വൃഥസമുഹമനസ്സിനെ അനാവരണം ചെയ്തുതരുന്നു. മതഭാവത്ത് നമ്മുടെ സാമൂഹികജീവിതത്തെ എത്രമാത്രം ദുരിതമയമാക്കുന്നു എന്ന് ‘ചമന്നലാലിൻ്റെ ദിവസങ്ങൾ’ എന്ന കമതിലുടെ വായനക്കാർക്കെന്നുഭവപ്പെട്ടു. ‘ആംബവൻ തുണി’, ‘മുടനന്നായ ഒരു കുഞ്ഞാട്’, ‘രോഹിണി എന്ന പെൺകുട്ടി’ തുടങ്ങി ഈ സമാഹാരത്തിലെ ബാക്കി പതിമുന്നുകമകളും വ്യത്യസ്ത ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വിവിധവീം കഷണങ്ങളാടെ നമുക്ക് പകർന്നുതരുന്നു.

അരഞ്ഞാഴിയുന്ന അച്ചുതൻ : 2002-03ലെ ഉറുബ്പ് അവാർഡ് മത്സ രത്നത്തിൽ ഓന്നാം സമാനാർഹമായ നോവലാണ് സുധാകരൻ രാമനജിയുടെ ‘അരഞ്ഞാഴിയുന്ന അച്ചുതൻ’. സമകാലിക ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ യമാ തമചിത്രണം ഈ നോവലിന് ആസ്യാദ്യത പകരുന്നു. പണ്ണത്തിനുമീതെ പരുന്നും പറകയെല്ലാ എന്നത് ഒരു ദൈനനഡിനനുഭവമായി മാറുന്ന കാഴ്ച യാണ് സർവ്വത. നീതിപീഠവും മഹാവിഷ്ണുകാരികളുമെല്ലാം പണ്ണത്തിനുമു നീൽ മുട്ടുമടക്കുംപോൾ അച്ചുതനാർക്ക് ഗത്യന്തരമില്ലാതാവുന്നു. സർവ്വ വുമുപേക്ഷിച്ചു തേഞ്ഞുന്ന മനസ്സാടെ അലയാൻ വിധിക്കപ്പെടുന്ന അച്ചു തന്മാർ എത്രയെല്ലു! വിസ്തൃവകാരികൾക്ക് പരാജയബോധമുണ്ടാകരുതെന്നും നിരാശ അവരെ ഒരിക്കലും പിടിക്കുടരുതെന്നും പഠിച്ചത് പ്രാവർത്തകമാ കലിക്കൊണ്ടിരുന്ന അച്ചുതന്റെ ആത്മാർത്ഥമത സഹജീവികൾക്ക് കണ്ണിലെ കരടായി. കൂടെ നിന്നവരെല്ലാം തന്നെ കൈവിട്ടുന്നതു മാത്രമല്ല തന്നെ പര സ്വമായി അവഹോളിക്കാനും പുച്ചരിക്കാനും തുടങ്ങിയതോടെ തിരാലംബ നായ അച്ചുതന്റെ മുന്നിൽ ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂള്ളൂ- (പ്രവർത്ത നരംഗം പിടുക. അധികാരിക്കുന്ന വിജയക്കാടി നാടുന്നതിലുള്ള നോവലി സ്ത്രിയും ധാർമ്മികരോഷം ഈ നോവലിനെ ജീവിതഗസിയാക്കുന്നു.

നൂറാൺഡിന്റെ ഐഷ്യസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറ്പുനോക്കുന്നത്
ആയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറാൺഡിൽ ആയുർവൈദ
തതിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിതെളിച്ചത് വൈദ്യരന്നും
പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച
കൊട്ടക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാലയാണ് ലോകമുപടത്തിൽ
ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

AYURVEDA THE AUTHENTIC WAY

Vaidyaratnam P.S. Varier's
ARYA VAIDYA SALA
(A CHARITABLE TRUST)
ESTD 1902   KOTTAKKAL-676 503, KERALA

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
E-mail: koz_kottakal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
Web: www.aryavaidyasala.com

ഡൽഹിയിലും കോട്ടയ്ക്കലും എറണാകുളത്തും ആശുപത്രികൾ | കോട്ടയ്ക്കലിൽ ചാരിറ്റബിൽ
ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്ക്കലും കണ്ണികോട്ടും ശാഷ്യനിർമ്മാണഫാക്ടറികൾ | അഞ്ചുറിലധികം
ശാസ്ത്രീയ ശാഷ്യങ്ങൾ | ട്രേബിഷണപ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗങ്ങൾ | ശാഷ്യനിർമ്മാണശാല | ആയുർവൈദ
പാനസാക്രജ്ഞാൻ | 20 ശാഖകൾ, 1300 -ൽപരം അംഗീകൃതവീലർമ്മാർ | പി.എസ്.വി. നാട്യസംഘം